ΔΡΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

Ο ΙΟΥΔΑΣ

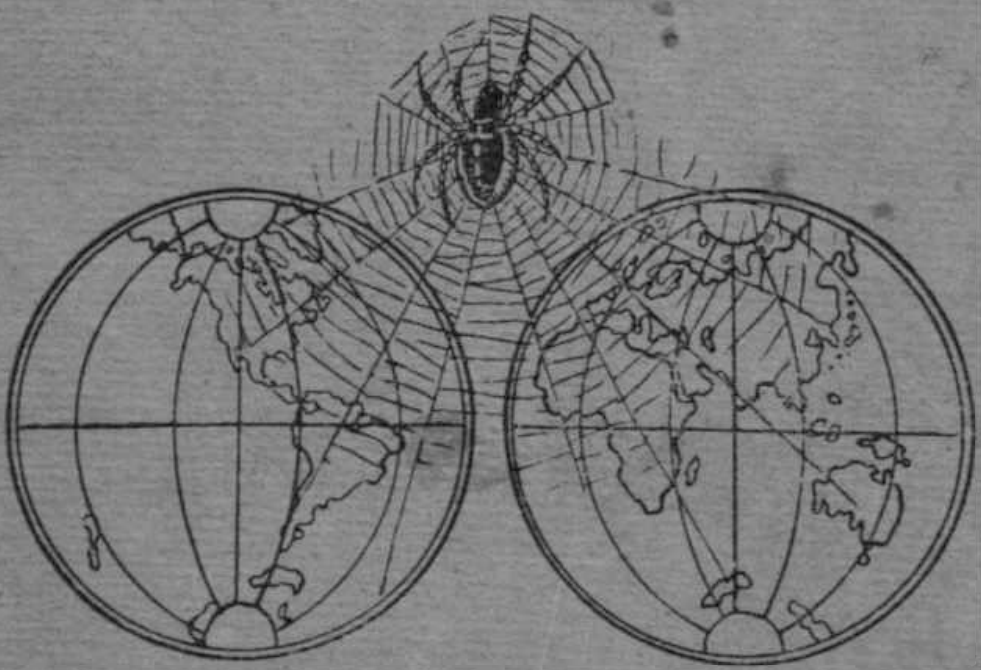
ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΑΦΑΝΕΙΣ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

19

«Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν ἑβραίων εἰς τὸν πολιτισμόν μας τοῦ ὁποίου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται»; Γκαῖτε

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἡ Ἑβραϊκὴ ἀράχνη ἀπομυζᾷ καὶ τὴν τελευταίαν οἰκονομικὴν ἰκμάδα τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48
1928

Δ^ΡΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

Αρ. 38

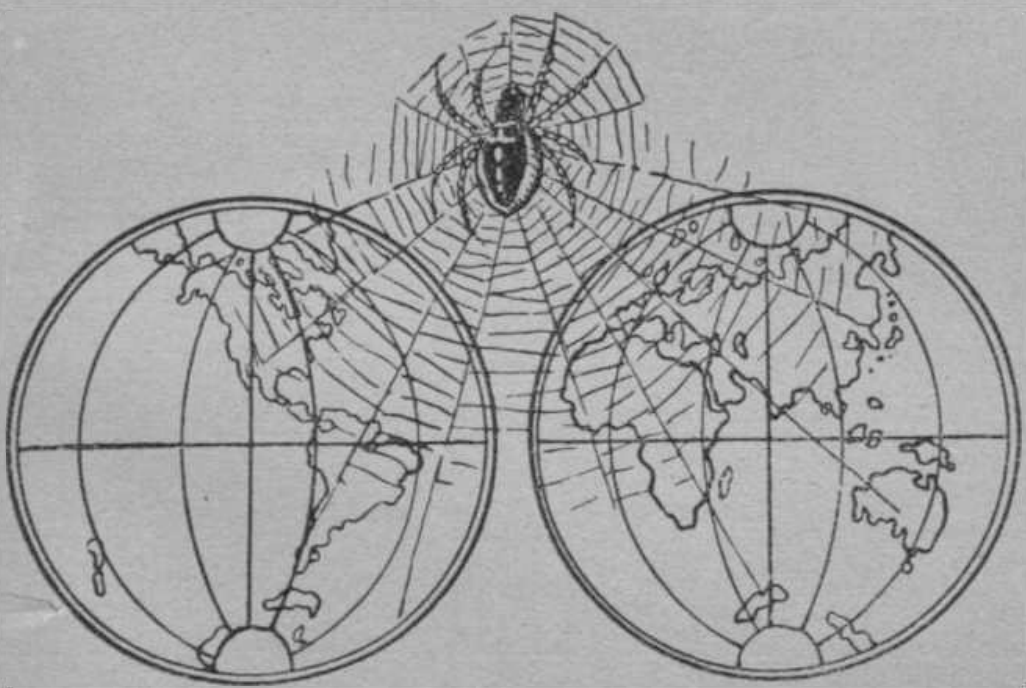
Ο ΙΟΥΔΑΣ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΑΦΑΝΕΙΣ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

«Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν ἑβραίων εἰς τὸν πολιτισμόν μας τοῦ ὁποίου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται»; Γκαῖτε

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

'Η 'Εβραϊκὴ ἀράχνη ἀπομυζᾶ καὶ τὴν τελευταίαν οἰκονομικὴν ἰκμάδα τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48
1928

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἀπαραίτητον καθῆκόν μου θεωρῶ νὰ εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως ὅλους τοὺς φίλους, γνωστοὺς καὶ μή, οἵτινες διὰ τῶν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῶν των μ' ἐνισχύουν ἠθικῶς εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τῆς ἐρεύνης καὶ μελέτης τῆς πραγματικῆς ἱστορίας, τουτέστι τῆς παρασκηνιακῆς.

Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβον ἀνέρχονται εἰς πολλὰς ἑκατοστύας, συνεπῶς μ' εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς δημοσιεύσω ἂν καὶ θὰ ἦσαν διδακτικώταται καὶ χρησιμώταται διὰ τὸ σοφὸν καὶ πατριωτικώτατον περιεχόμενόν των, ἀλλὰ τοὺς ζητῶ συγγνώμην.

Μ' εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ μὴ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν τοῦ σοφοῦ μου Καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀξιοτίμου κ. Μαργαρίτη Εὐαγγελίδου πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζω τὰς βαθείας εὐχαριστίας μου διὰ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις του δι' ὅσα μέχρι τοῦδε ἔγραψα.

Δρ. Α. Ἰ Ἀνδρόνικος

Ἀγαπητέ μου φίλε κ. Ἀνδρόνικε

Μετὰ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ ἀνέγνων πρό τινος χρόνου εἰδήσεις ἃς παρέσχες τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ περὶ τῆς δραματικωτάτης ἐν Ρωσίᾳ ἐπαναστάσεως, ἥτις ἀνέτρεψε μίαν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν αὐτοκρατορίαν καὶ ἀνεστάτωσε ριζικῶς τὴν κοινωνίαν 170 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, μηδὲν ἀφήσασα ὄρθιον, μήτε θρησκείαν, μήτε ἐκκλησίαν, μήτε κοινωνικὴν τάξιν.

Ἀνεπαρεστήσατε δὲ τὸ φοβερὸν τοῦτο δρᾶμα μετὰ σαφηνείας ἀνυπερβλήτου κατά τε τὰ ἐλατήρια καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ τοὺς εἰς ἐνέργειαν τεθέντας πρωτοφανεῖς καὶ ἀνηκούστους ἐκτελεστικοὺς τρόπους.

Ἡ ὀξεῖα παρατηρητικότης, μεθ' ἧς παρηκολουθήσατε τὸ μέγα τοῦτο δρᾶμα ἔν τε ταῖς πηγαῖς καὶ τῇ ἐξελίξει αὐτοῦ, ἡ θαυμαστὴ ἑνότης τῆς θεμελιώδους ἰδέας ἀφ' ἧς ὡρμήθητε, ἐμφανίζεται καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς ἀφηγήσεως ὑμῶν τοσοῦτον πειστική, ὥστε ἐμπνέει τῷ ἀναγινώσκοντι καταπληκτικὴν πεποίθησιν πρὸς τὸν ἱστοροῦντα τὰ γεγονότα.

Ἀπεκαλύψατε εἰς τοὺς διανοουμένους νέαν μέθοδον ἐκτιμήσεως τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ νέον ἐρεύνης τρόπον, ὅστις τοῖς μὲν πολλοῖς ἦτο παντάπασιν ἄγνωστος καὶ δυσεξύμβλητος, τοὺς δὲ ἱστορικῶς τὰ πράγματα ἐξετάζοντας ἐλάνθανεν. Δύνασθε νὰ καυχηθῆτε ὅτι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ὑμεῖς πρῶτος ὑπεδείξατε τὴν ὁδὸν ταύτην τῆς ἱστορικῆς ἐρεύνης.

Πρὸ μικροῦ δὲ χρόνου εἶχον τὴν χαρὰν ν' ἀναγνώσω εἰς ἐφημερίδας ἄλλην ὑμῶν σοβαρὰν πραγματείαν περὶ ἑτέρας μεγάλης χώρας, ἀποτελούσης τὸ τρί-

τον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ προηγηθείσης ἐν τῷ πολιτισμῷ πάντων τῶν ἱστορικῶν ἐθνῶν, ἐννοῶ τὰ περὶ τῆς Σινικῆς ἐπαναστάσεως ἄρθρα ὑμῶν.

Καὶ ἐν τῇ νέᾳ ὑμῶν πραγματείᾳ τὴν αὐτὴν ἐμφανίζετε βαθεῖαν τῶν γεγονότων ἐξέτασιν, τὴν αὐτὴν τῆς θεμελιώδους ὑμῶν ἀρχῆς ἀπόδειξιν, ἐν τοῖς ἱστορικοῖς γεγονόσι, τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν τῶν γεγονότων ἔλεγχον, τὴν αὐτὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων.

Πολὺ λυποῦμαι ὅτι ὁ χρόνος ὑμῶν ὅστις ἔδει ν' ἀφιερωθῇ ἐντελῶς εἰς ἱστορικὰς ἐρεύνας, περὶ ἃς ἐπεδείξατε σπανίαν ἐρευνητικότητα, μερίζεται εἰς θεραπείαν τῆς φιλανθρώπου τέχνης τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς.

Ἡ ἀπὸ τῶν φοιτητικῶν ἑδωλίων γνωστή μου ἀκάθεκτος ὁρμὴ ὑμῶν πρὸς γνῶσιν ἤγαγεν ὑμᾶς εἰς μακροτάτας περιοδείας, καθ' ἃς μετὰ βλέμματος διαπεραστικοῦ ἐσπουδάσατε τὰ ἤθη καὶ τὰς σκέψεις τῶν ξένων ἐθνῶν καὶ συνεφορήσατε πλοῦτον γνώσεων ἀπὸ τῆς εὐγενεστάτης προθέσεως νὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὰς ὑπὲρ τῆς φιλτάτης πατρίδος.

Ἤδη δὲ ἐκ τοῦ συγκεκομισμένου πλούτου ἐμπειρικῆς καὶ θεωρητικῆς γνώσεως προφρόνως καὶ ἐπικαίρως διαφωτίζετε τὴν φιλομαθῆ Ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Αὕτη δὲ εὐφροσύνως ἀναλογίζεται ὅτι οἱ μόχθοι καὶ οἱ κίνδυνοι εἰς οὓς λίαν τολμηρῶς ἐξετίθετε τὴν ζωὴν ὑμῶν δὲν ἀπέβησαν ἀλυσιτελεῖς τῇ πατρίδι. Ἡ δὲ πατρὶς χαίρουσα ἀποδέχεται τὰς πολυτίμους γνώσεις τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς τέκνου. Ἔρρωσο.

Ὁ φίλος ὑμῶν.

Ἐν Ἀθήναις 1 Ἰουνίου 1927.

Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν εἶναι ἀνάλυσις τῆς ἐκτυλισσομένης ζωῆς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν. Οὐδενὸς δὲ λαοῦ ἡ ἱστορία δὲν καλύπτεται ὑπὸ τόσον σκοτεινοῦ πέπλου ἀλληγοριῶν καὶ συμβολικῶν παραστάσεων ὅσον τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις συστηματικῶς ἀπέκρυψε καὶ ἀποκρύπτει τὰς πραγματικὰς αὐτοῦ βλέψεις ἐπὶ τοῦ σύμπαντος, ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅστις μέχρι τοῦδε τίποτε καλὸν δὲν προσέφερε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα πλὴν τῆς ὑπούλου καταπολεμήσεως παντὸς ἠθικοῦ νόμου ἐκπηγάζοντος ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ὅστις λαὸς διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰργάσθη πάντοτε μετ' ἀπιστεύτου καὶ ἀκαταλήπτου ἐπιμονῆς διὰ τὴν παράλυσιν καὶ καταστροφὴν παντὸς ὅ τι αἱ Ἀρειαναὶ φυλαὶ ἀνέπτυξαν καὶ ἐδημιούργησαν ὑψηλόν, ὡραῖον, ἠθικὸν καὶ ἐνάρετον, μετὰ σατανικοῦ δὲ πνεύματος παρεσκεύασαν καὶ παρασκευάζουν τὸν ὄλεθρον ὅλων τῶν λαῶν πρὸς ὄφελος τοῦ παθολογικοῦ τούτου λαοῦ τοῦ μετὰ ψυχώσεως διακηρύσσοντος ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ τούτου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μᾶς εἶναι γνωστὴ ἐκ τῶν ἱστορικῶν δοκιμίων τῶν Θεολόγων οἵτινες κατ' ἐξοχὴν ἠσχολήθησαν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ εἶναι βέβαιον καὶ

ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ Θεολόγος καὶ ὁ μᾶλλον φιλελεύθερος δὲν δύναται εἴτε ἐκ προκαταλήψεως εἴτε διότι συγκεντρώνει ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιοῦν ἢ διαψεύδουν τὰ δόγματά του, εἶναι πάντοτε ὡς λέγει, ὁ Ρενάν, ἀπολογητής, χωρὶς αὐτὸς νὰ παρατηρῇ, ὁ Θεολόγος ὑπεραμύνεται ἢ καταπολεμεῖ, ἐνῷ ὁ ἱστορικὸς ὀφείλει νὰ διηγηθῇ καὶ πολλάκις δι' αὐτὸν ἔχουν ἀξίαν καὶ φῆμας ἢ ἀποκαλυπτικὰ ἔγγραφα διότι ταῦτα ἀπεικονίζουν τὴν ψυχὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀληθέστερα ἢ αὐτὴ ἡ ξηρὰ ἀλήθεια.

Εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ γράψωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους ἀλλ' ἁπλῶς περιοριζόμεθα ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ καταχθόνιον ἔργον του ***διὰ μέσου τῶν δύο τελευταίων χιλιετηρίδων***, ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν, ἔργον τὸ ὁποῖον ἔτεινε καὶ τείνει εἰς τὸ νὰ ὑποσκάψῃ ὅλα τὰ ἐθνικά, ἠθικά, οἰκογενειακὰ θεμέλια καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν αἱ ἀρειαναὶ φυλαί. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἴδητε πῶς αὐτοὶ ἑαυτοὺς χαρακτηρίζουν καὶ ἐν τῇ ὑπεροψίᾳ των ἐγείρουν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, μερικὰς πτυχὰς τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου ὅστις καλύπτει τὸ ἔργον των καὶ τοὺς σκοπούς των.

Πάντα, σοβαρῶς ἀσχολούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ ἀποκαλύπτοντα τὸ ἀπαίσιον ἔργον αὐτοῦ, τὸν ἀποκαλοῦν Ἀντισημίτην. Ὁ δὲ Παγκόσμιος τύπος ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων κεφαλαιούχων, κατορθώνει νὰ ὑποβάλλῃ τὴν ἰδέαν ταύτην τοῦ ἀντι-

σημιτισμοῦ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς, οἵτινες ἀσυνειδήτως τὴν ἐπαναλαμβάνουν ὡς παπαγάλοι, ἐνῷ ὤφειλον ἀντιθέτως νὰ ἀσχοληθοῦν περισσότερον εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζωτικωτάτου αὐτοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον θίγει οὐχὶ μόνον τὰ ἐθνικὰ καὶ οἰκονομικὰ αὐτῶν συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν. Δὲν εἶναι ἄσκοπον ἐὰν ἀναφέρωμεν τὰς γνώμας καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τὸν ὁποῖον ἔδωσαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ σοφοὶ ἄνδρες.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΟΣ ΛΑΟΣ

«Ὁ Γάστων Στουᾶρτ Τσάμπερλεν» εἰς τὸ ἔξοχον ἔργον του «Οἱ Ἑβραῖοι» ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: Οἱ Ἑβραῖοι μεταξύ μας εἶναι ξένος λαός. Καὶ κατὰ μὲν τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν εἶναι οἱ αὐτοὶ μὲ ἡμᾶς ἀλλὰ ἐσωτερικῶς εἶναι φορεῖς τελείως ἄλλου πνεύματος ἢ τὸ ἰδικόν μας. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι, διὰ τὸν Ἑβραῖον ὁ Χριστὸς δὲν σημαίνει τίποτε ἀπολύτως. Βεβαίας τοῦτο δὲν τὸ λέγω ὡς αὐστηρὸς ὀρθόδοξος. Διαβάσατε ὅ τι ἔγραψε ὁ ἀναμφισβητήτως ἐλευθερόφρων Διδρὼ εἰς τὸν ἐσταυρωμένον: Τὶ βαθεῖα σοφία κρύπτεται εἰς τοῦτο οὕτως ὥστε ἡ τυφλὴ φιλοσοφία νὰ τὸ ὀνομάζῃ τρέλλαν τοῦ σταυροῦ!! Τὶ ἔδωσε εἰς ἐμὲ εἰς τὴν τότε κατάστασίν μου ὅταν ἐγὼ παρίστων τὸν εὐτυχῆ νομοθέτην καλύψαντα ἑαυτὸν δόξης; Εἶδον ἔμπροσθέν μου τὸν εἰς οὐδὲν ἁμαρτήσαντα μὲ διάτρυτον πλευράν, μὲ ἀκάνθινον στέφανον εἰς τὸ μέτωπον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τρυπημένους, μὲ βάσανα, καὶ εἶπον εἰς ἐμαυτόν: «Ἰδοὺ ὁ Θεός μου καὶ ἐγὼ τολμῶ νὰ παραπονοῦμαι!» Ἐμελέτησα πάρα πολλὰ ἔργα

Ἑβραϊκὰ λέγει ὁ Τσάμπερλεν, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εὗρον οὐδεμίαν λέξιν συμπαθῆ πρὸς τὸν Χριστὸν ὄχι ὡς Θεότητα ἀλλ' ἁπλῶς λέξιν συμπαθῆ πρὸς παθόντα Ἰησοῦν Χριστόν. Διότι ὁ Ἑβραῖος ὅστις ἤθελε ἐκφράσει ποιάν τινα συμπάθειαν δὲν εἶναι ἑβραῖος ἀλλὰ ἀποστάτης τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Κανεὶς λαὸς δὲν ἐχαρακτήρισεν ἑαυτὸν περισσότερον ὅπως ὁ ἑβραῖος διὰ τοῦ στόματος τοῦ προφήτου Ἱερεμίου (Κεφ. 9 στ, 4—7) «Φυλάττεσθε ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ καὶ καὶ ἐπ' οὐδένα ἀδελφὸν πεποίθατε διότι πᾶς ἀδελφὸς θέλει πάντοτε ὑποσκελίζει καὶ πᾶς πλησίον θέλει περιπατεῖ ἐν δολιότητι. Καὶ θέλουσιν ἀπατᾷ ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ δὲν θέλουσι λαλεῖ ἀλήθειαν, ἐδίδαξαν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν νὰ λαλῇ ψεύδη, ἀποκάμνουσι πράττοντες τὴν ἀνομίαν». Καὶ περαιτέρω: «Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ εἶναι βέλος ἐξακοντιζόμενον, λαλεῖ εἰρωνικὰ διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ πρὸς τὸν πλησίον, πλὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ στήνει ἐνέδραν κατ' αὐτοῦ». Αὐτὸς εἶνε ὁ θαυμάσιος αὐτοχαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑβραίου, διατυπωθεὶς πρὸ χιλιετηρίδων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ διαπιστώσητε ὅτι ὑφίσταται καὶ σήμερον τελείως ὁ αὐτός. Παρακολουθήσατε τὰς ἑβραϊκὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ πεισθῆτε ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ σημερινοῦ ἑβραίου. Ἐὰν θέλετε σοβαρώτερον νὰ ἀσχοληθῆτε, ξεφυλλίσετε ὀλίγους ἀριθμοὺς τῶν «Ἑβραϊκῶν Ἀρχείων» καὶ θὰ διδαχθῆτε πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον ἐὰν ἀναγνώσητε σωρείαν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα σοῦ ἀποκαλύπτουν τὸ καταχθόνιον ἔργον των.

Ὁ Κικέρων ἐξεφώνει λόγους ἐναντίον τῶν Ρωμαίων καὶ Ἑλλήνων, ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο περὶ ἑβραίων εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλεγεν εἰς τοὺς δικαστὰς ὅτι πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοί, διότι αὐτοὺς τοὺς θεωρεῖ ὡς παγκοσμίους συνωμότας (λόγος Κικέρωνος περὶ Λουκίου Φλακκᾶ).

Ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ ἐκπατρισμὸς τῶν Ἑβραίων ἦτο ἐπικίνδυνος ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως καὶ τοῦτο πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Φρειδερίκος ΙΙ Χόχενσταουφεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μᾶλλον μεγαλοφυεῖς μονάρχας καὶ στρατιωτικούς, ἐλευθερόφρων κατὰ πολὺ τῶν σημερινῶν μοναρχῶν, θαυμαστὴς τῆς Ἀνατολῆς καὶ προστάτης τῶν διανουμένων Ἑβραίων, ἐθεώρει ἐν τούτοις καθῆκόν του νὰ ἀποκλείσῃ αὐτοὺς ἀπὸ κάθε δημοσίαν ὑπηρεσίαν, διότι ἔλεγε: ὅπου ἐπετράπη τοῦτο εἰς τοὺς Ἑβραίους πάντοτε κατεχράσθησαν τὴν ὑπηρεσίαν. Σχεδὸν δὲ τὸ αὐτὸ ἐπρέσβευεν καὶ ὁ Φρειδερίκος ΙΙ Χόχεντζολερν ὁ ὁποῖος ἦτο ἕτοιμος νὰ δώσῃ πᾶσαν ἐλευθερίαν ἐκτὸς τῆς χειραφετήσεως τῶν Ἑβραίων. Μὲ τὸ ἴδιον σχεδὸν πνεῦμα ἐξεφράσθη καὶ ὁ Βίσμαρκ εἰς τὸ Λαντὰγ (1847) εἰς ἐποχὴν ***κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτολμοῦσε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, σχετικῶς μὲ τὸν ἱστορικὸν Μόμσεν, ὅτι ὁ ἑβραϊσμὸς εἶναι Κράτος ἐν Κράτει.***

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κοινωνικὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ Ἑβραῖοι, θ' ἀναφέρωμεν τὴν γνώμην τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Γκαῖτε.

Ὁ πρῶτος πιστοποιεῖ τὰ ἑξῆς: Ὑπουργεῖον εἰς

τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ Ἑβραῖος εἶνε τὸ πᾶν : ὃ ἐστὶ κύριος τῶν κλειδιῶν τῆς ἱματιοθήκης καὶ ὅλου τοῦ ταμείου τοῦ σπητιοῦ. Εἰς τὴν νομαρχίαν, εἶναι ὡς μὴ ἀποξηραινόμενα ἕλη τοῦ Πόντου». Διετύπωσε δὲ τὴν ἐξῆς σκέψιν: ὅτι ἡ παρουσία ὡρισμένου ἀριθμοῦ Ἑβραίων εἰς ἕν Κράτος εἶναι καταστρεπτικὴ καὶ ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐπιτρέπονται νὰ ποδηγετοῦνται ἀπὸ γενικὰς φιλανθρωπικὰς ἀρχάς, διότι τοῦτο εἶναι Κρατικὸν ζήτημα. Κάθε Κράτος ὀφείλει νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑβραίων. (Adrestea «Bekehrung der Juden»).

Ὁ Γκαῖτε ἐξετάζει τὸ ζήτημα βαθύτερον. Ἐκεῖνος λέγει : ***Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν πολιτισμόν μας τοῦ ὁποίου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται***». (Γκαῖτε «Γουλιέλμος Μέϊστερ» Wanderjahre III βλ. Κεφ. II). Ὁ Βολταῖρος τὸν ὁποῖον ἔχουν διαφημίσει περισσότερον παντὸς ἄλλου διότι παρουσιάζεται ὡς ἄθεος, ἰδοὺ τί λέγει περὶ Ἑβραίων εἰς τὸ (Dictionaire Philosophique Section I) «Δὲν θὰ εὕρητε εἰς τοὺς Ἑβραίους παρὰ ἕνα λαὸν ἀμαθῆ καὶ βάρβαρον ὅστις συνενώνει ἀπὸ πολλοῦ τὴν πλέον αἰσχρὰν ***φυλαργυρίαν, τὴν ἀπεχθῆ δεισιδαιμονίαν μὲ τὸ ἀκατανίκητον μῖσος δι' ὅλους τοὺς λαοὺς οἵτινες τὸν ἀνέχονται καὶ τὸν πλουτίζουν***». Εἰς τὸ ἔργον του «Dieu et les hommes» τοὺς ἀποκαλεῖ τὸν πλέον μισητὸν καὶ αἰσχρὸν λαὸν μεταξὺ τῶν μικρῶν λαῶν». Εἰς δὲ τὸ ἔργον του «Essai sur les moeurs» Κεφ. XLII λέγει : Τὸ Ἑβραϊκὸν ἔθνος τολμᾷ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος ἐναντίον

ὅλων τῶν ἐθνῶν, νὰ ἐξεγείρεται ἐναντίον ὅλων τῶν Κυρίων του, πάντοτε δεισιδαίμων, πάντοτε ἄπληστος διὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων, πάντοτε βάρβαρος, ἕρπων κατὰ τὰς δυστυχίας καὶ αὐθάδης κατὰ τὰς εὐτυχίας». Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Βολταίρου τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ εἰς μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ντὲ-Λουϊνοῦ ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1773 λέγει τὰ ἑξῆς : «***Ἀνήκουν αὐτοὶ οἱ περιτετμημένοι εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ναφθαλείμ ἢ τοῦ Ἰσαχάρ, πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι οἱ πλέον δόλιοι λωποδύται οἱ ὁποῖοι ποτὲ ἐρρύπαναν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς***».

Ὅλαι αὐταὶ αἱ γνῶμαι τῶν σοφῶν τούτων ἀνδρῶν εἶναι ἀπόρροια βαθείας μελέτης καὶ πείρας. Δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν πλείστας ὅσας γνώμας τῶν συγχρόνων μας σοφῶν οἱ ὁποῖοι ὑπερθεματίζουν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τοῦ μεγάλου κινδύνου τὸν ὁποῖον προπαρασκευάζουν καὶ διὰ τὸ μέλλον οἱ ἀρχηγοὶ τῆς σπείρας ταύτης τῶν διεθνῶν συνωμοτῶν.

Εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο θὰ ἐξετάσωμεν :

α) Τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ ἐκ τῆς ὁποίας μελέτης προκύπτει ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμὸς ἔχει πολιτικὴν θρησκείαν, κώδικα νόμων πολιτικῶς περιβεβλημένον μὲ τὸ ἔνδυμα τὸ θρησκευτικόν.

β) Θὰ ἐκθέσωμεν τὸ πρόγραμμα τὸ πολιτικόν, ὡς τοῦτο διετυπώθη κατὰ τὸ 1897 εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας κατὰ τὸ μυστικὸν συνέδριον τῶν Σιωνιστῶν.

γ) Τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων κατώρθωσαν καὶ κατορθώνουν νὰ θέτουν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ συνωμοτικὸν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος πρόγραμμά των τουτέστι τὰς μυστικὰς πολιτο-θρησκευτικὰς ἑταιρείας.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἔργου τούτου θὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μίαν σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἔργου, θὰ διδαχθῇ συγχρόνως ποῖος παρεσκεύασεν ὅλας τὰς δυστυχίας καὶ τὰ δεινὰ οὐχὶ μόνον τῆς ἰδικῆς μας φυλῆς, ἀλλ' ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ σπουδαιότερον δὲ ὅλων θὰ εἶναι ἐὰν ἡμεῖς κατορθώσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Ἑβραίους εἰς δύο τινά: α) εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀλληλεγγύην τὴν ὁποίαν ἔχουν καὶ β) εἰς τὴν ἐθνικὴν πειθαρχίαν ἡ ὁποία τοὺς διακρίνει διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τί ἐστὶ Ἑβραϊκὴ θρησκεία;

Δὲν εἶναι θρησκεία, ἀλλὰ πολιτικὴ ὀργάνωσις τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἔσδρὰ εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἥτις ἀντικατέστησε τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰεχωβᾶ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἔσδρὰ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἑβραίων πατριωτῶν οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωκον τὴν ἀνόρθωσιν τῆς βασιλείας τῶν υἱῶν τοῦ Δουΐδ ἐκ τῶν ὁποίων θὰ προήρχετο ὁ αἰώνιος βασιλεύς, Μεσσίας, ὁ ἑβραϊστὶ «Σιλώ». Ὁ Ἔσδρὰ ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ὁ δεύτερος νομοθέτης. Ἔχων ἰσχυρὰν ὑποστήριξιν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Ἀρταξέρξου, ὁ Ἔσδρὰ διωρίσθη ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἑβραίων συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ ὅπως τοὺς καταστήσῃ πιστοὺς ὑπηκόους τῶν Περσῶν. Ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, πρώτιστα πάντων ἵδρυσε τὸ μέγα συμβούλιον, τὸ ὁποῖον μετωνομάσθη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης εἰς «Συνέδριον» μετέπειτα εἰς «Γκαγκάλ».

Τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ διοικητικὸν σῶμα ἠσχολήθη πῶς νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἑνότητα τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ διατηρῇ ἀκλόνητον τὴν Ἐθνικὴν

ἰδέαν μὲ ὅλας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις αἱ ὁποῖαι θὰ παρουσιάζοντο. Ἡ διοίκησις αὕτη ἐβραιώθη μὲ τὴν κάθοδον εἰς Ἱερουσαλὴμ τοῦ Νεαιμία. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης διὰ τοὺς Ἑβραίους ἐδημιουργήθη διπλῆ διδασκαλία τῆς θρησκείας των. Ἡ πρώτη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γραπτῶν νόμων τοῦ Μωϋσέως, τῆς Πεντατεύχου, καὶ ἡ δευτέρα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προφορικῆς διδασκαλίας ἥτις ἡρμήνευε τὴν πρώτην συμφωνίαν πρὸς τὰς ἑκάστοτε συνθήκας καὶ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις.

Ἡ πρώτη ὀνομάζεται ἑβραϊστὶ «Τορὰ-Σεμπικτάβ», ἡ δευτέρα »Τορὰ-Σεμπεαλπέ». Ἡ πρώτη διδάσκεται εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἡ δευτέρα ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Ραββίνους καὶ τοὺς διδασκάλους καὶ εἶναι μυστική, ὀνομάζεται δὲ ἡ διδασκαλία αὕτη «Μαγκιλὸτ-Σετορίμ». Ἤδη πολλὰ τῆς διδασκαλίας ταύτης περιλαμβάνει ἡ Ταλμούθ. Οἱ γραπτοὶ μὲν νόμοι ἀναγράφουν τὰ ἑξῆς διὰ τοὺς μὴ ἑβραίους: «Ὅταν (σὺ τὸ ἑβραϊκὸν ἔθνος) θέλεις πατάξει (τοὺς μὴ Ἑβραίους) καὶ θέλεις ἐξολοθρεύσει αὐτούς, δὲν θέλεις κάμει συνθήκην μετ' αὐτῶν, οὐδὲ θέλεις δείξει ἔλεος πρὸς αὐτούς». (Δευτερονόμιον Κεφ. στ. 1-4).

Καὶ ὁ Ἡσαΐας λέγει τὰ ἑξῆς (Κεφ. 60 στ. 12) : «Διότι τὸ ἔθνος καὶ ἡ βασιλεία, τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελον σὲ δουλεύσει θέλουσιν ἀφανισθῇ». Οἱ δὲ προφορικοὶ νόμοι προσθέτουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως καὶ τμηματικῶς ἀνεγράφη εἰς τὴν Ταλμούθ.

Ἰδοὺ δὲ τί λέγει ὁ Χοσὲν-Χάμισποτ σελ. 159 ὡς καὶ ὁ Χεσκότ καὶ πολλοὶ ἄλλοι: «Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν μὴ Ἑβραῖον εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἑβραίου, ὅστις δυ-

νηθῇ νὰ τὴν λάβῃ». Καὶ ὁ Τοὺρ-Χοσὲν-Χαμισπὸτ σελ. 388 λέγει; «Ὁ Ἑβραῖος ὁ ὁποῖος ἐξυπηρετήσει ξένον Κράτος πρέπει νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρετοῦν οὕτω τὸν Θεόν».

Καὶ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ χριστιανικὰ Κράτη καὶ μὴ θανατωθέντες ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν των, τί ἐξυπηρετοῦν; Βεβαίως τὰς ὑποδείξεις καὶ διαταγὰς τῆς ἑβραϊκῆς ὑπερκυβερνήσεως, ἄρα τὸ ἔργον δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία προδοσία τῶν ἐθνικῶν καὶ οἰκονομικῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦν οὗτοι.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ὀργανώσεως τῆς ἑβραϊκῆς διοικήσεως ὑπὸ τοῦ Ἐσδρὰ καὶ Νεαιμία, τὸ ἔθνος τοῦτο εὑρίσκεται ὑπὸ τὸ κράτος τῆς δῆθεν θρησκείας του καὶ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν νόμων αὐτῶν ἐπιβλέπουν μυστικοὶ ἀντιπρόσωποι, οἵτινες ὑπηρετοῦν εἰς τὴν Γκαγκάλ. Τὰ δικαστήρια ὀνομάζονται «Μπὲτ-Ντίν», οἱ δικασταὶ «Σεφίτ». Αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἐκπληροῦνται ἀπὸ μυστικοὺς πράκτορας τοὺς λεγομένους «Σετορίμ».

Ἡ διδασκαλία τῶν Ἑβραίων γίνεται κατὰ Σάββατον καὶ τὰς ἑορτάς, ὁπότε ἀναγινώσκεται ἡ Πεντάτευχος, ἥτις σχολιάζεται καὶ συμπληροῦται ὑπὸ τῆς Ταλμούθ. Ὅλη αὐτὴ ἡ διδασκαλία ἀποβλέπει εἰς δύο τινά: α') εἰς τὸ νὰ κρατῇ ἐν ὑπερδιεγέρσει τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα καὶ β') νὰ κρατῇ τὸ ἑβραϊκὸν ἔθνος τυφλῶς πειθήνιον εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν του, ἥτις καλεῖται θρησκευτικὴ διεύθυνσις. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς διδασκαλίας ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ παρουσία ξένων. Αἱ σχολαὶ αὐτῶν ἐκπαιδεύουν εἰδικοὺς διοικητικοὺς

ὑπαλλήλους εἰς τὰς θέσεις τῶν δικαστηρίων καὶ ἄλλων ὑπηρεσιῶν τῆς Γκαγκάλ, ἡ ὁποία ἔχει ἐντολὴν νὰ διοικῇ τὸ διεσπαρμένον ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Ἑβραϊκὸν ἔθνος καὶ ἡ ὁποία ἔχει τόσην μεγάλην δύναμιν, ὅσην καὶ μυστικότητα εἰς τὴν δρᾶσιν καὶ τὰς ἐνεργείας της. Ἡ ὑπερκυβέρνησις ἡ ἑβραϊκὴ διοικεῖ ἐκ τῶν παρασκηνίων, μετ' ἀπιστεύτου μυστικότητος, ὅλον τὸν κόσμον, ἡ δὲ ἑνότης καὶ ἀλληλεγγύη τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ παραλύει ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τὰς θρησκείας αὐτῶν, τοῦτο δὲ διότι οἱ Ἑβραῖοι εἰς ὅλα τὰ Κράτη δι' ἀφθάστου ἐπιτηδειότητος προκαλοῦν καὶ προπαρασκευάζουν ἐσωτερικὰς ραδιουργίας, ἀλληλοσπαραγμοὺς καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξασθένισιν καὶ παράλυσιν αὐτῶν. Ἡ γιγαντιαία δὲ αὕτη ἀράχνη, ὁ Ἑβραϊσμός, ἥτις περιέβαλεν ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὸ δίκτυόν της, ἐξακολουθεῖ τὸ ἀπὸ αἰώνων ἔργον της, τουτέστι τὰς ἀπομυζήσεις πάσης οἰκονομικῆς ἰκμάδος ὅλων τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου καὶ ἥτις ἀπομύζησις κατέστη τελείως αἰσθητὴ μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Προφητικώτατον καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει ἐξεφώνησε λόγον ὁ Ραββῖνος τῆς Βίλνας κατὰ τὸ 1905 καὶ τὸν ὁποῖον λόγον παραθέτω κατωτέρω ὡς χαρακτηριστικωτάτην ὁμολογίαν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔργου καὶ τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει.

Ὁ Ἰουδαϊσμὸς δὲν εἶναι ὀργανικὴ δύναμις, ἀλλὰ δημιούργημα αὐστηροῦ καὶ ἀπανθρώπου συστήματος διοικήσεως, δυνάμει τῶν νόμων τῆς ὁποίας *ὁ λαὸς οὗτος κρατεῖται εἰς ἀένναον τρομοκρατίαν ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἀδελφούς του*, διότι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον τῆς πίστεώς των ὑποχρεοῦται νὰ προδώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις παρέβη τὸν νόμον καὶ αἱ τοιαῦται

παραβάσεις τιμωροῦνται διὰ τοῦ «Ζερόμ» ὅ ἐστὶ συστηματικὴ καταδίωξις τοῦ παραβάτου δι' ὁμαδικῶν συκοφαντιῶν καὶ ἄλλων μέσων ἢ ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν τὸ «Καρέτ», ἤτοι καταστροφὴ αὐτοῦ δι' ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων μέσων. Ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν τῶν φοβερῶν τιμωριῶν διὰ τοὺς ἀπειθοῦντας εἰς τὴν ἑβραϊκὴν ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι δύσκολος, διότι αἱ κυβερνήσεις τῶν δαφόρων Κρατῶν φέρονται ἀδιαφόρως πρὸς τὴν ἑβραϊκὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν συντρέχουν καὶ τοῦτο ἐκ τελείας ἀγνοίας τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῶν Ἑβραίων καὶ διότι δὲν γνωρίζουν ὅτι ἡ δῆθεν θρησκευτικὴ αὐτοδιοίκησις εἶναι ἁπλούστατα πολιτικὴ καὶ ἀποτελεῖ Κράτος ἐν Κράτει.

Οὐδὲν παράδειγμα ὑπάρχει ἀφομοιώσεως αὐτῶν μετὰ τοῦ λαοῦ, ὅστις τοὺς φιλοξενεῖ, τοὺς τρέφει καὶ τοὺς πλουτίζει. Ἡ μυστικὴ τῶν Ἑβραίων διοικητικὴ ὀργάνωσις εἶναι πανίσχυρος ἐν τῇ μυστικότητί της, ἐπιτρέπει δὲ καὶ διατάσσει τὴν ἀπάτην, τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀπέναντι τῶν Χριστιανῶν καὶ θεωρεῖ ταύτην ὡς ὑπηρεσίαν προσφερομένην πρὸς τὸν Ἰεχωβᾶ, ὅστις ὡς βασιλεὺς τοῦ λαοῦ τούτου, ἀπαιτεῖ τὴν καταστροφὴν τῶν ἄλλων λαῶν.

Ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ μυστικὴ ὑπερκυβέρνησις τῶν Ἑβραίων, ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ὑφίστανται ἐσωτερικοὺς σπαραγμούς, ἐξωτερικοὺς πολέμους καὶ οἰκονομικὰς δυσχερείας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιτυγχάνουν, διότι γνωρίζουν νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς διανοουμένους καὶ μὴ τῶν Χριστιανῶν διὰ τῶν ποικιλωνύμων μυστικῶν ἑταιρειῶν, καθιστῶντες αὐτοὺς ἀσυνείδητα ὄργανα καταστροφῶν τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν συμφερόντων αὐτῶν πρὸς ἐπικράτη-

σιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς κοσμοκρατορίας ἑνὸς ψυχοπαθοῦς λαοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ κομμουνιστικὴ διεθνὴς εἶναι ὄργανον τῶν Ἑβραίων κεφαλαιούχων

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ ἀποροῦν διατὶ τὰ διάφορα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητος, πολιτικά, κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικά, λύονται ὄχι μόνον κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον ἀπειλοῦντα νέους πολέμους. Ὅλοι ἀποροῦν ἀκόμη ὅτι ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι προεκλήθη ὁ παγκόσμιος πόλεμος, πῶς αἱματοκυλίσθη ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης καὶ πῶς ἐν πλήρει πολιτισμῷ ἐξειλίχθη ἡ ἀγριωτέρα ἀνθρωποσφαγή, τὴν ὁποίαν ἐγνώνισαν οἱ αἰῶνες. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἔργου τούτου θὰ πεισθῆτε ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοὶ εὑρίσκονται χωρὶς νὰ θέλουν καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρουν, εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων κεφαλαιούχων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τόσην δύναμιν ὥστε νὰ ἐπιβάλλουν εἰς τὰς διαφόρους κυβερνήσεις πολιτικὴν ἀντίθετον ὄχι μόνον πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν ἰδίων κρατῶν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν στοιχειώδη λογικήν. Οἱ πραγματικοὶ αὐτοὶ βασιλεῖς τῆς ἀνθρωπότητος ἀφ' ἑνὸς προσπαθοῦν καὶ ἐπιτυγχάνουν νὰ πολλαπλασιάζουν τὰ κεφάλαιά των καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐργάζονται νὰ περιπλέκουν τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν, νὰ αὐξάνουν τὴν δυστυχίαν των καὶ διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν εἰς τὸν κομμουνισμόν.

Ἡ ὡραία καὶ ἀπατηλὴ αὐτὴ οὐτοπία ἀποτελεῖ εἰς τὰς χεῖράς των τὸ ἐλκυστικώτερον δόλωμα διὰ νὰ προ-

σελκύσουν μαζί των τὰς ἐργατικὰς μάζας ὅλης τῆς Γῆς. Ἐκ τῶν δύο στοιχείων τῆς παραγωγῆς, τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἐργασίας, τὸ πρῶτον εὑρίσκεται ἤδη κατὰ μέγιστον μέρος εἰς χεῖράς των. Διὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, κολακεύοντες τοὺς ἐργάτας, προσπαθοῦν νὰ γείνουν κύριοι καὶ τοῦ ἄλλου παράγοντος, τῆς παραγωγῆς τῆς ἐργασίας. Οὕτω τὰ σκῆπτρα τῆς οἰκονομικῆς κοσμοκρατίας θὰ περιέλθουν εἰς αὐτούς.

Ὁ Φραγκῖσκος Δὲ—Μὲτρ κατὰ τὸ 1818 ἔγραφεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον τὸν Α΄ ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα 300 ἔτη τοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ βίου ὁμοιάζουν πρὸς τεραστίαν συνωμοσίαν κατὰ τῆς ἀληθείας.

Συγχρόνως δὲ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπὶ τῆς ὑπόπτου δράσεως τῶν ἑβραίων κεφαλαιούχων.

Ὁ Δὲ Μέτρ ἐτόνιζεν ὅτι ὑπάρχει ἀόρατος δύναμις, ἥτις συγχίζει τὰ πάντα καὶ σατανικώτατα διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν ἐφ' ὅλων τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων καὶ ὅτι ὑπάρχουν ἀσφαλῶς ἄγνωστοι συνωμόται ἐπιδιώκοντες τὴν καταστροφὴν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τῆς πατρίδος, τῆς οἰκογενείας καὶ πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς, ὡς ταύτην ἀντιλαμβάνονται αἱ ἀρειανικαὶ φυλαί. Ὁ Δὲ—Μέτρ, ὅπως καὶ σωρεία ἄλλη μεγάλων συγγραφέων καὶ ἱστορικῶν διέβλεπον ὅτι μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐθεωρήθησαν πρὸς στιγμὴν λελυμένα, τὴν ἐπιοῦσαν διεστρέφοντο τελείως κατὰ τρόπον ἄγνωστον καὶ ἀκατάληπτον εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸν μὴ μεμυημένον εἰς τὸ ἔργον τῶν καταχθονίων συνωμοτῶν.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἢ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἠθέλησαν νὰ διεισδύσουν εἰς τὰ πολιτικὰ παρασκήνια καὶ νὰ τὰ παρατηρήσουν κατὰ μέτωπον γυμνά, ὡς ἔχουν, ἔπαθον ὅ τι λέγει ἡ Αἰγυπτιακὴ παράδοσις δι' ὅσους ἤθελον νὰ ἐγείρουν τὸν πέπλον τῆς Ἰσήριδος δηλαδὴ ἔπιπτον νεκροί. Τοιούτους τολμηροὺς παρατηρητὰς οἵτινες εὗρον τὸν θάνατον διὰ τὴν τοιαύτην περιέργειάν των ἀναφέρει πολλοὺς ἡ ἱστορία. Τοιαύτη ὑπῆρξε ἡ τραγικὴ τύχη π.χ. τοῦ Ἀββᾶ-Βιλλάρα, τοῦ Τζότονος, τοῦ Κιτσιμποῦ, τοῦ Κάρλου ΙΙ, τοῦ Ἀββᾶ—Λαφράνκα, τοῦ στρατηγοῦ Κέννελ, τοῦ Σ. Μπλαμόν, τοῦ Καρνώ, τοῦ Φὼφ καὶ ἀναριθμήτων ἄλλων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία μίαν ἡμέραν θὰ ἐξυμνήσῃ μετ' εὐγνωμοσύνης, διότι ἐνέπνευσαν δι:ὰ τῆς τόλμης των καὶ τοῦ παραδείγματός των καὶ ἄλλους, οἵτινες κατὰ τὰ τελευταῖα 40—50 ἔτη εἰσέδυσαν κατὰ τοσοῦτον εἰς τὰ παρασκήνια τῶν ἑβραίων κεφαλαιούχων τῶν ἰθυνόντων τὴν διεθνῆ πολιτικήν, οὕτως ὥστε σήμερον νὰ μὴ ἀποτελῇ τι μυστικόν.

Ἡ ἀκριτομύθια τοῦ ἑβραίου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας Ρατινάου ἀναγραφεῖσα εἰς τὸ «Plain Englich» τὸν Ἰούλιον τοῦ 1921 ὅτι «τὸν κόσμον τὸν διοικοῦν 300 ἄνθρωποι, τοὺς διαδόχους των τοὺς ἐκλέγουν ἐκ τῶν ἰδίων των καὶ ὅτι πᾶν μέτωπον πολιτικὸν ἀντίθετον εἰς τὰ συμφέροντά των τὸ θραύουν», ἔδωσε νέαν ὥθησιν εἰς τοὺς ἐρευνητὰς τῆς παρασκηνιακῆς διπλωματίας ὅπως ἐντείνουν τὴν ἐνέργειάν των πρὸς ἀποκάλυψιν καὶ στιγματισμὸν τῆς ἀνηθίκου αὐτῆς σπείρας τῶν τῆς ἀνθρωπότητος συνωμοτῶν.

Πᾶς ὀλίγον ἐγκύψας εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν οὐχὶ ἅπαξ εἶδεν ὅτι ἔθνη νικηφόρα, τὴν ἐπιοῦσαν τῆς

νίκης των ὄχι μόνον δὲν ἐκαρποῦντο κανὲν ὄφελος θετικὸν ἀλλ' ἀπεχώρουν τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους ἀποκομίζοντες μόνον θύματα καὶ ἐξάντλησιν οἰκονομικὴν διὰ τὴν χώραν των.

Διὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ αἰνιγματώδης αὕτη ἀσυνέπεια τῆς διεθνοῦς διπλωματίας ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἥτις σχεδὸν κατὰ κανόνα δίδει ἀποτελέσματα ἀντίθετα τῶν προσδοκωμένων παρὰ τοῦ λαοῦ πάσης χώρας, θὰ ἀναγράψωμεν ἓν μέρος μιᾶς ἐπιστολῆς ἐκδοθείσης εἰς φυλλάδια πρὸ ἐτῶν ἐν Μάϊν ὑπό τινος ἑβραίου ὑπογραφομένου Σάβλου καὶ φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐπιστολὴ πρὸς ἑβραίους». Ὁ ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο τῆς ἐπιστολῆς, ὅσον καὶ ἐὰν εἶναι ἀδαὴς τῆς πολιτικῆς, θὰ κατανοήσῃ ἀμέσως τίνες οἱ περιπλέκοντες τὴν διεθνῆ διπλωματίαν, πρὸς τίνα σκοπόν, καὶ πρὸς ὄφελος τίνος.

«...Οὐδεὶς ἄλλος λαὸς δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ θέσιν κυριαρχοῦσαν ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν τόσον εὐκόλως ὅσον ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι. Κατορθώνομεν δὲ τοῦτο ὄχι δι' ἐξαιρετικῶς φιλανθρωπικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα νὰ μᾶς παρέχουν τοιαύτην ὑπεροχήν, οὔτε μὲ προσωπικὰς ἀρετάς, πνευματικὰς ἢ θρησκευτικάς. Ὄχι· ἡμεῖς ὑποτάσσωμεν μόνον ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ὅστις οὕτως ἢ ἄλλως ἔχει ἐκτεθῇ ἐν μέρει εἰς συγκρούσεις πρὸς ἡμᾶς. Τὰ σύγχρονα ἔθνη πάσχουν ἀπὸ τὰς ἑξῆς δύο ἀτελείας: Ἡ μία συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἄνευ ὑψηλοτέρων ἰδανικῶν ὅσον ἀφορᾷ τὰ αἴτια καὶ τὰ ἀποτελέσματα, τὸ παρελθὸν ἢ τὸ μέλλον. Ἐὰν ἡ ἀτέλεια αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε, πῶς ἦτο δυνατὰν νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ λάβωμεν εἰς

χεῖράς μας τὸν παγκόσμιον τύπον, ἀπαραίτητον καὶ δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου δυνάμενον ν' ἀντικασταθῇ πρὸς ὑποδούλωσιν τῶν λαῶν. Εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἀπὸ τοιαύτην σκοπιάν, οἷα ὁ τύπος, κατοπτεύομεν τὰ πάντα καὶ εἴμεθα εἰς θέσιν ἐγκαίρως νὰ παρατηρῶμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐναντίον μας ἐκδηλουμένην ἔχθραν καὶ νὰ τὴν πνίγωμεν ἐν τῇ γενέσει της. Ὁ ἐκτὸς τοῦ κύκλου μας εὑρισκόμενος δημοσιογράφος εἶναι μηδέν. Δι' ἡμᾶς εἶναι εὔκολον νὰ ὀργανώσωμεν ἐναντίον του συνωμοσίαν σιωπῆς... Τοιουτοτρόπως ἡ κυριαρχία μας εἶναι ἐξησφαλισμένη ἐπὶ μακρόν, ἐναντίον ὅλων τῶν προσπαθειῶν τῆς ἀντισημητικῆς κινήσεως, ἥτις τώρα κάμνει τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

«Ἡ δευτέρα ἀτέλεια ἔγκειται εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ μὴ ἑβραῖοι μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἀποφασίζουν νὰ θυσιάσουν χρήματα διὰ τὸν τύπον, τὴν προπαγάνδαν πρὸς προάσπισιν τῶν ἰδίων συμφερόντων. Ἐν τούτοις μὲ τὸ πρακτικὸν μυαλόν μας, ἡμεῖς οἱ ἑβραῖοι γνωρίζομεν ἄριστα ὅτι κάθε λέξις γεγραμμένη πρὸς ὄφελός μας ἀποκομίζει εἰς τὸν Ἰσραὴλ ὠφελείας ἑκατὸν φορὰς περισσοτέρας. Συμφώνως μὲ τὴν τοιαύτην μας ἀντίληψιν ἡμεῖς δὲν σταματῶμεν πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας διὰ νὰ μεταδώσωμεν τὴν λέξιν ταύτην παντοῦ, νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὸν ἐκδότην».

Σχολίων ἀνάγκην δὲν ἔχει ἡ περικοπὴ αὐτὴ τοῦ ἑβραίου Σάλβου διότι ἕκαστος ἀναγνώστης διὰ μικρᾶς ἐντάσεως τῆς παρατηρητικότητός του εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον θὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ ἑβραίου Σάλβου.

Μὲ τοιούτους ὅρους ἐννοεῖται πόσον εὐκόλως δὴ

μιουργεῖται ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἥτις ἐν τέλει μετεβλήθη εἰς χεῖρας τῶν ἑβραίων παίγνιον εὐμεταχείριστον. Ὁ ἑβραϊσμὸς εἶναι σήμερον ὠργανωμένος εἰς στρατιὰν μὲ πειθαρχίαν παραδειγματικήν. Ἡ στρατιὰ αὕτη ἔχει ἱεραρχίαν, διοικητάς, ἀξιωματικούς, στρατιώτας. Αἱ διαταγαὶ ἐκδίδονται μὲ ἀσραπιαίαν ταχύτητα καὶ ἐκπληροῦνται πειθαρχικώτατα μετὰ θαυμασίας ἀκρίβειας εἰς ὅλην τὴν γῆν. Οὕτω ὠργανωμένοι οἱ ἑβραῖοι κατάγουν διαρκῶς μεγάλας ἐπιτυχίας εἰς τὴν παγκόσμιον διπλωματίαν ἣν καὶ καθοδηγοῦν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἐναντίον ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ ἑβραϊκὴ ὑπερκυβέρνησις

Ὑπάρχουν πλεῖσται ἐνδείξεις μαρτυροῦσαι ὅτι ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι τῆς γῆς ὑπακούουν εἰς μίαν μυστικὴν Κυβέρνησιν ἑδρεύουσαν εἰς Τσαρλστάουν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ἑβραϊκὴ αὕτη Κυβέρνησις δικαίως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὑπερκυβέρνησις ὅλων τῶν Κρατῶν, ἀφοῦ οἱ κυβερνῆται αὐτῶν συχνότατα, ἂν μὴ πάντοτε, διευθύνουν τὴν πολιτικήν των ὄχι μόνον τὴν ἐξωτερικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσωτερικήν, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις αὐτῆς.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι κανὲν ἔθνος τῆς γῆς δὲν δεικνύει τόσην φυλετικὴν ἀλληλεγγύην, τόσην ἀδιάρρηκτον συνοχήν, τόσην ἐθνικὴν πειθαρχίαν, ὅσον οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ὅμως διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς

κηρύσσουν τὴν διάλυσιν τῆς θρησκείας, τῆς οἰκογενείας, τῆς πατρίδος, Εἶνε δὲ πασίγνωστον ὅτι οὐδέποτε οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου παρουσιάσθη Ἑβραῖος ἐπαίτης.

Ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἄλλους ἑβραίους νὰ βοηθοῦν ὑλικῶς τοὺς ἀπόρους καὶ τοὺς εὑρίσκουν ἐργασίαν. Ἐξ' ἄλλου εἶνε ἐξηκριβωμένον ὅτι ὅλαι αἱ συναγωγαὶ τῆς γῆς ἐνεργοῦν εἰδικὸν ἔρανον μεταξὺ τῶν ἑβραίων, οὐδεὶς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀρνεῖται τὸν ὀβολόν του. Δαιμονίως ὅμως εἰς εὐφυΐαν, οἱ Ἑβραῖοι κυβερνοῦν τὴν γῆν οὐχὶ ἐπιδεικτικῶς ἀλλ' ἐκ τῶν παρασκηνίων καὶ διὰ τοῦτο καυχῶνται οἱ ἴδιοι ὅτι ἡ δύναμίς των εἶνε ἀκατανίκητος, διότι εἶνε ἀόρατος.

Ὁ Barruel (mémoires pour savoir l'Istoire du Jacobinisme) λέγει ὅτι ὅλα τὰ μυστικὰ σωματεῖα ἔχουν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα χειραγωγούμενα ὑπὸ τῶν ἑβραίων. Ἡ ὑποκρισία εἶναι τὸ κυριώτερον γνώρισμα αὐτῶν. Ἡ ὁμοιότης τῆς διδασκαλίας καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν μυστικῶν σωματείων ἅτινα ἐλειτούργουν ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ ἤδη ἀπὸ τὸν VII— XIX αἰῶνα καὶ ἄλλα ἅτινα ἀναφαίνονται κατὰ τοὺς XVI—XVII—XVIII—XIX—καὶ XX αἰῶνας ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα ν' ἀμφιβάλλῃ ἐπὶ τῆς παρουσίας μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς σκοτεινῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία διαβλέπει ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς κυριαρχίας της εἶναι δυνατὴ τότε μόνον ὅταν καταρρεύσῃ πᾶσα θρησκεία καὶ πᾶσα πατριωτικὴ ἰδέα τῶν Χριστιανικῶν λαῶν.

Αὐτὴ ἡ πίστις τῶν ἑβραίων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἰδεώδη των, αὐτὴ ἡ πρωτοφανὴς ἐπιμονὴ καὶ συστηματικὴ ἐπί-

δίωξις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων κεχαραγμένου σχεδίου, αὐτὴ ἡ ἀλληλένδετος καὶ ἡνωμένη ἐνέργεια, χαρακτηρίζουσα τοὺς ἑβραίους ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὕπαρξιν μυστικῆς κυβερνήσεως ἥτις ἀπὸ τῆς διασπορᾶς διοικεῖ μὲ πλήρη δικαιώματα τοὺς ἑβραίους ὅλου τοῦ κόσμου».

«Κατὰ τὰς μαρτυρίας τοῦ Ραββίνου Δράχμα De l' armonie entre l'eglise et la Synagogue (Τόμ. I σελ. 174), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δαυὶδ κατέφυγον εἰς Βαβυλωνίαν τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν δευτέραν πατρίδα των καὶ ἐκεῖ ἵδρυσαν μυστικὴν κυβέρνησιν Ἑβραϊκήν, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχηγοὶ εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Δαυὶδ καὶ ἔλαβον τὸν τίτλον τοῦ Πατριάρχου ἢ ἡγεμόνος τοῦ Ἰσραὴλ ἐν ἐξορίᾳ».

«Ἡ ὑψιστη σημασία τοῦ Πατριάρχου ἢ ἡγεμόνος ἐν ἐξορίᾳ εἶναι ὅτι συγκεντρώνει ὅλην τὴν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐξουσίαν ἐφ' ὅλων τῶν Ἑβραίων τῆς ὑφηλίου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Δράχμα, τοῦτο πιστοποιεῖται καὶ ὑπὸ τῆς Ταλμοὺθ (σελ. 171)».

Τὴν πρώτην δρᾶσιν τῆς μυστικῆς αὐτῆς κυβερνήσεως βλέπομεν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς φοβερᾶς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐξερράγη κατὰ τὰ 150 μ. Χρ. εἰς Κυρηναϊκὴν καὶ Κύπρον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αἴγυπτον μὲ τάσιν διαδόσεως εἰς τὴν Συρίαν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀνεκόπη ἡ φοβερὰ ὁρμὴ τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης χάρις εἰς τὰς κοινὰς προσπαθείας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων οἵτινες κατέπνιξαν αὐτὴν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐξαισίαν περιγραφὴν τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης εὑρίσκομεν εἰς τὸν Ρενάν, ὅστις λέγει ὅτι τοιαύτη φρενῖτις κατέλαβε τοὺς Ἑβραίους, οὕτως ὥστε ἔτρωγον ὠμὰ τὰ κρέατα τῶν φο-

νευομένων παρ' αὐτῶν, τὰ δὲ ἔντερά των τὰ ἐχρησιμοποίουν ὡς ζώνην. Ἡ Κυρηναϊκὴ ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας Ἑλληνικὰς ἀποικίας καὶ ὅλον τὸ πάθος τῶν Ἑβραίων ἐξηντλήθη ἰδίᾳ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Ρενάν, οἱ σφαγέντες παρὰ τῶν Ἑβραίων ἐπαναστατῶν εἰς μὲν τὴν Κυρηναϊκὴν ἀνέρχονται εἰς 240,000, εἰς δὲ τὴν Κύπρον εἰς 100.000 Ἑλλήνων.

Κατόπιν ἐπὶ μακρὸν χάνονται τὰ ἴχνη τῆς ὑπερκυβερνήσεως τῆς ἑβραϊκῆς καὶ τὰ ἀποκαλύπτομεν κατὰ τὸν V καὶ VI αἰῶνα ἐκ τῆς διηνεκοῦς πολιτικῆς ραδιουργίας κατὰ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀπὸ τοῦ V αἰῶνος ἡ ἑβραϊκὴ παροικία ὁσημέραι αὐξάνει καὶ συγκεντροῦται εἰς τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ φέρον τὸ ὄνομα «Χάλκινος Ἀγορά». Ἡ δρᾶσις τῶν Ἑβραίων, συνισταμένη εἰς πολιτικὰς ραδιουργίας προδοσίας κλπ, προὐκάλεσε τὴν ἐκτόπισιν αὐτῶν ἐκ τοῦ τμήματος τούτου ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ II ἢ Ἰουστίνου τοῦ II. Κατελήφθη τότε ἡ συναγωγή των ὡς κέντρον ἐπικίνδυνον (Theophannes Chronogr. I σελ. 383). Κατὰ τὸ 614 διὰ κοινῆς δράσεως τῆς ἑβραϊκῆς μυστικῆς κυβερνήσεως μετὰ τῶν Περσῶν, δι' ἐφόδου κατελήφθη ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἐνενήκοντα χιλιάδες χριστιανῶν. (Theophanes Chronogr. σελ. 463).

Ὅπως προηγουμένως ἐθεώρουν τὴν Ρώμην, οὕτω ἐμίσουν τώρα τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ τὸν κατηραμένον ἐχθρόν των καὶ ἔπραξαν τὸ πᾶν ὅπως καταρρεύσῃ ἡ Χριστιανικὴ αὕτη αὐτοκρατορία. Οἱ Ραββῖνοι εἰς τὰς καθημερινὰς συνομιλίας των ἐπανε

λάμβανον τὸν στίχον «Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακὼβ θὰ κυριαρχήσουν καὶ θὰ καταρρίψουν τὰ λείψανα τῆς πόλεως (Targum Pseudo Ionathan ἀναφέρ. εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἀριθμῶν XXIV, 19).

Κατὰ τὸ 628 ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος, ἐπείσθη ὁ ἴδιος περὶ τοῦ καταχθονίου ἔργου τῶν Ἑβραίων καὶ ἔλαβε πολλὰ μέτρα διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους (Εὐθύμιος 11.243 Theophanes Chronogr. 1.504).

Κατὰ τὸν XI αἰῶνα, οἱ καλίφαι τῆς Βαγδάτης, ταραχθέντες ἀπὸ τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν δύναμιν τῶν ἡγεμόνων τῆς ἐξορίας, ἐπετέθησαν ἐναντίον των. Πολυάριθμοι προπαγανδιστικαὶ ἀκαδημίαι ἑβραϊκαὶ κατεστράφησαν, πολλοὶ Ραββῖνοι ἐξωρίσθησαν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐν ἐξορίᾳ Ἐζεκίας ἐθανατώθη (1005) (Copin-Albaneelli σελ. 353). Οἱ ἑβραῖοι, ἐγκαταλείποντες τὴν Βαβυλωνίαν, ἐγκατέστησαν ἄλλοι εἰς Ἀραβίαν καὶ ἄλλοι ἔλαβον τὴν διεύθυνσιν πρὸς Δύσιν καὶ ἰδίᾳ Ἱσπανίαν καὶ Γαλλίαν. Οὕτω πάλιν χάνονται τὰ ἴχνη τοῦ ἑβραίου ἡγεμόνος ἐν ἐξορίᾳ, ὁπότε πάλιν τὸν ἀποκαλύπτομεν κατὰ τὸν XV αἰῶνα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὴν σημασίαν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἑβραϊκῆς μυστικῆς Κυβερνήσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔπρεπε οἱ ἡμέτεροι ἱστορικοὶ νὰ εἶχον δεόντως μελετήσῃ καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς μελέτης ταύτης θὰ ἦσαν δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας πλέον ἢ διαφωτιστικὰ τῶν ἀφορμῶν καὶ αἰτίων τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 1453.

Καὶ τὸ 1488 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος VIII ἐξέδιδε διάταγμα, συμφώνως τοῦ ὁποίου οἱ ἑβραῖ-

οι ζῶντες ἐν Προβὰνς ὤφειλον ἢ νὰ ἀσπασθοῦν τὸν χριστιανισμὸν ἢ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Γαλλίαν. Οἱ ἑβραῖοι τῆς πόλεως Arlet ἀπετάνθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ζητοῦντες τὴν συμβουλὴν τῆς μυστικῆς Κυβερνήσεώς των δι' ἐπιστολῆς ὑπὸ χρονολογίαν 13 Νοεμβρίου 1489. Εἰς ταύτην ἐλήφθη ἡ ἑξῆς ἀπάντησις :

«Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ ἐν Μωϋσεῖ. Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας ἀνακοινοῦσαν τὴν δυστυχίαν ἥτις σᾶς ἔπληξε καὶ λυπούμεθα· ἐκ ταύτης τῆς εἰδήσεως ἡ γνώμη τῶν μεγάλων Ραββίνων εἶναι ἡ ἑξῆς : Σεῖς λέγετε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας σᾶς ἀναγκάζει ν' ἀσπασθῆτε τὸν χριστιανισμόν· ὑποκύψατε καὶ δεχθῆτε αὐτὸν λόγῳ τῆς ἀνάγκης, ἀλλ' ὅμως ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως ἂς διαφυλάττεται εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν. Ὑμεῖς λέγετε ὅτι θέλουν ν' ἀφαιρέσουν τὰς περιουσίας σας.—Κάμετε τὰ παιδιά σας ἐμπόρους ἵνα βαθμιαίως ἀφαιρέσητε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τὰς περιουσίας των.

«Ὑμεῖς λέγετε ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἐπιβουλεύονται τὴν ζωήν σας. Κάμετε τὰ παιδιά σας ἰατροὺς καὶ φαρμακοποιοὺς διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐπιβουλεύωνται τὴν ζωὴν τῶν Χριστιανῶν.

«Ὑμεῖς λέγετε ὅτι σᾶς προξενοῦν πολλὰ δυσάρεστα. Κάμετε τὰ παιδιά σας δικηγόρους καὶ συμβολαιογράφους, ἂς ἀναλαμβάνουν μέρος εἰς τὰ τοῦ Κράτους ἔργα, ἵνα ὑποδουλώνοντες τοὺς Γκόϊμ (χριστιανούς) δυνηθῆτε νὰ κυριαρχήσετε ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἐκδικηθῆτε.

«Μὴ παρεκκλίνετε ἀπὸ τὰς συμβουλὰς ταύτας τὰς ὁποίας τώρα σᾶς δίδομεν καὶ θὰ πεισθῆτε ἐκ πείρας ὅτι ἀντὶ ταπεινώσεως εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὑρίσκεσθε, θὰ φθάσητε εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα (ἴδε Ρωσίαν καὶ

πλεῖστα ἄλλα εὐρωπαϊκὰ καὶ ἀμερικανικὰ κράτη).Copui—Albanalli ἐπὶ τῇ βάσει ἔργου ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 1640 ὑπὸ τοῦ Louis ἐξ Arlet (Προβάνς).

Κατὰ τοὺς τελευταίους 4--5 αἰῶνας, οἱ ἑβραῖοι ἀνέπτυξαν καὶ ἐτελειοποίησαν τὰς μυστικὰς αὐτῶν ὀργανώσεις οὕτως ὥστε νὰ ἐκπλήσσεταί τις πρὸ τοῦ σατανικοῦ μηχανισμοῦ των. Σήμερον δὲν εἶναι πλέον μυστικὸν καὶ οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι οἱ χειραγωγοῦντες τὰς μυστικὰς ὀργανώσεις εἶναι οἱ Ἑβραῖοι.

Ἐκ τῶν κάτωθι παρατιθεμένων πᾶς τις θ' ἀντιληφθῇ ποία εἶναι ἡ μυστικὴ ἑβραϊκὴ Ὑπερκυβέρνησις καί τίνα ὀργάνωσιν σατανικὴν διαθέτει πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνοσίου ἔργου της κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρειανῶν φυλῶν.

Κέντρον τῆς σημερινῆς ἑβραϊκῆς ὑπερκυβερνήσεως εἶναι ἡ Ἀμερικανικὴ πόλις Τσάρλστουον, ἕδρα τοῦ παγκοσμίου Πατριάρχου, τοῦ καλουμένου ἡγεμόνος ἐν Ἐξορίᾳ τῶν Ἰουδαίων. Οὗτος ἔχει ὑπ' αὐτὸν ὁλόκληρον ἱεραρχίαν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον καὶ διαιρεῖ ταύτην εἰς 77 τριγωνικὰς ἐπαρχίας (ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται μεταξὺ δύο τριγωνικῶν ἐπαρχιῶν, ὧν ἡ μία ἔχει κέντρον τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκτῖνα δράσεως τὰς Ἰονίους νήσους, Πελοπόννησον καὶ Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ ἑτέραν τριγωνικὴν ἐπαρχίαν μὲ κέντρον τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀκτῖνα τὴν Βαλκανικήν, τὴν Θεσσαλίαν, Ἤπειρον καὶ Θρᾴκην). Ὁ ἀνώτατος Πατριάρχης (ἢ ἡγεμὼν) εἶναι ἡ δογματικὴ κεφαλὴ τῶν παγκοσμίων μυστικῶν ἑταιρειῶν.

Παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ Πατριάρχῃ ὑπάρχει τὸ μέγα συμβούλιον τῶν ἀναδειχθέντων εἰς ὑπηρεσίας ἀδελφῶν.

Ἀνωτάτη ἐκτελεστικὴ διεύθυνσις ὑπάρχει ἐν Ρώμῃ, ἱεραρχικῶς ὑπαγομένη εἰς τὸ μέγα συμβούλιον. Τὸ ἀνώτατον ἐκτελεστικὸν διευθύνεται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν «Πολιτικῶν ἔργων» καὶ τοιοῦτος πρὸ ἐτῶν ἦτο ὁ Ματζίνι, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ὁ Ἑβραῖος Ἀδριανὸς Λεμμὴ καὶ τοῦτον ὁ Ἑβραῖος δήμαρχος Ρώμης Νάθαν. Ὑπάρχει καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἀνωτάτη διοικητικὴ διεύθυνσις. Ταύτην ἀποτελοῦν δύο μέλη α') ὁ ἀνώτατος ἀντιπρόσωπος ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ συνεργάτης ἄλλοτε τοῦ Βίσμαρκ εἰς τὸ χρηματιστήριον, ὁ Ἑβραῖος Μπλαϊχρέδερ, β') ὁ ἀνώτατος ἀντιπρόσωπος ἐπὶ τῆς προπαγάνδας ὁ Φίνδεφ.

Ἐξαρτώμεναι ἐκ τῶν ἀνωτάτων τούτων διευθύνσεων, λειτουργοῦν τέσσαρες διευθύνσεις, μία διὰ τὴν Β. Ἀμερικὴν ἐν Βασιγκτῶνι, ἄλλη διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ἐν Μοντεβίδιο, τρίτη διὰ τὴν Εὐρώπην ἐν Νεαπόλει καὶ τετάρτη διὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Ὠκεανίαν εἰς Καλκούταν.

Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχει καὶ ὑποδιεύθυνσις διὰ τὴν Ἀφρικὴν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου εἰς τὸ Πὸρτ-Λουΐ.

Ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τῶν ἄνω διευθύνσεων, αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι παρουσιάζονται ὑπὸ ποικιλωτάτας μορφάς, ὧν αἱ κυριώτεραι εἶναι οἱ Ροζενκρέϊτσιροι, Ταμπλιέρα, Ἰλλουμινάτσι, Λύσσινγκ-Μποὺντ (Λειψία), τὸ ἀνατολικὸν τάγμα τῆς Μέμφιδος καὶ τοῦ Μισραΐμ (Νεάπολις), τὸ τάγμα τῶν ἱπποτῶν (τμῆμα ἀμερικανικὸν ἐν Φιλαδελφείᾳ), τὸ αὐτὸ ἐν Ἀγγλίᾳ (Λονδῖνον). Τάγμα τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ παγκοσμίου Μασσωνισμοῦ (Παρίσιοι). Τὸ τάγμα τῶν Δρυΐδων (Βερολῖνον). Τὸ τάγμα

τῆς Μόμπσο τῆς ἀπολύτου σιωπῆς (Βερολῖνον). Τὸ τάγμα τοῦ μυστηριώδους Ρόδου (τάγμα γυναικεῖον) (Μιλᾶνον). Τὸ τάγμα τῶν ἱπποτῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ καθήκοντος. Τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Τὸ τάγμα τῆς Ἰσήριδος καὶ Ὀσήριδος (Μεξικόν). Τὸ τάγμα τῶν Μπαβιτιανῶν (εἰς τὸ Σὰλτ-Λακὲ-Σίτυ) πόλιν τῆς Ἁλμυρᾶς λίμνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐν Περσίᾳ, ἡ ὀργάνωσις τῶν Μπαμπέκων καὶ ἡ ὀργάνωσις Χαρμάκα.

Εἰς Κογκόν, Σιγκαπούρ, Μακάο, Σαγχάϊ, Ἰοκοχάμα φέρουν τὰ ὀνόματα: «Ἀδελφότης Γκισονγκά», «Ἕνωσις οὐρανοῦ καὶ γῆς», «Ἡ αἵρεσις τοῦ λευκοῦ Λάτις», «Ἡ Τριάς», ἤτοι τρεῖς ἡνωμέναι ὀργανώσεις. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐν Κίνᾳ ὀργανώσεως ἵσταται τὸ τάγμα Σὰν Χὸ Γκέϊ». Τὸ κέντρον Πεκῖνον, ἐπ' ἐσχάτων μέγας διδάσκαλος ἦτο ὁ Σουὸ-Σὶμ-Φάν.

Τὸ Σὰν-Χὸ-Γκέϊ» ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Τσαρλστόουν. Νεώτεραι ὀργανώσεις εἶναι ἡ τῆς «Ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου» καὶ ἡ «Οὐράνιος αὐτοκρατορία».

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Πρόγραμμα καὶ σκοπὸς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ

Ἓν ἀπὸ τὰ ἀποκαλυπτικώτερα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα τρανῶς ἀποδεικνύουν τὸ μέγα συνωμοτικὸν ἔργον τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι καὶ τὰ δημοσιευθέντα τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1905 πρακτικὰ τῶν Σοφῶν Σιωνιστῶν.

Ὁ μελετῶν ταῦτα δὲν δύναται νὰ μὴ καταληφθῇ ἀπὸ ῥῖγος φρίκης πρὸ τοῦ μελετωμένου καταχθονίου σχεδίου καὶ τὸ ὁποῖον δυστυχῶς, χάρις εἰς τὴν μυωπίαν τῶν μὲν καὶ τὴν ἐγκληματικὴν συνενοχὴν τῶν δέ, εἴδομεν ἐφαρμοσθέντα πλήρως εἰς βάρος τοῦ δυστυχοῦς Ρωσικοῦ λαοῦ, μὲ τάσεις νὰ τὰ ἐφαρμόσουν καὶ εἰς ἄλλα Χριστιανικὰ κράτη. Τὰ Σιωνικὰ πρακτικὰ συνετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Ἀσὶρ Γκίντσμπεργ (ἑβραϊστὶ καλεῖται Ἀχὰδ-Χὰμ) καὶ ἐπικυρωθέντα κατὰ τὸ 1897 εἰς τὸ Σιωνικὸν συνέδριον, συγκροτηθὲν εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας. Ἰδοὺ μερικὰ ἐκ τῶν ἐξόχως ἐνδιαφερόντων πρωτοκόλλων τούτων, τὰ ὁποῖα ἐφημρμόσθησαν.

Πρωτόκολλον Ι

«Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς φρασεολογίας θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν σημασίαν ἑκάστης σκέψεως, συγκρίνον-

τες καὶ ἐξάγοντες συμπεράσματα καὶ θὰ διαφωτίσωμεν τὴν κατάστασιν. Καὶ οὕτω προβαίνω εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ συστήματός μας ἀπὸ ἀπόψεως ἰδικῆς μας ὡς καὶ τῶν Γκόϊμ (χριστιανῶν κτηνῶν). *Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἄνθρωποι μὲ αἰσχρὰ ἔνστικτα εἶναι πολυαριθμότεροι τῶν ἀγαθῶν, διὰ τοῦτο τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἐν τῇ διοικήσει ἐπιτυγχάνομεν ἡμεῖς διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ τρόμου καὶ οὐχὶ διὰ λογικῆς.* Ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων φέρεται πρὸς τὴν ἀρχήν, ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων θέλει νὰ γίνῃ δικτάτωρ, ἐὰν τοῦ εἶνε δυνατόν. Σπανίως εὑρίσκεται ἄνθρωπος ὅστις δὲν θὰ ἐθυσίαζε τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἴδια ἀγαθά.

Τὸ δίκαιον ἐν τῇ δυνάμει

»Τί συνεκράτει τὰ ἁρπακτικὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουν ἀνθρώπους, τί τοὺς καθοδηγεῖ μέχρι τοῦδε ; Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δημιουργίας τῶν κοινοτήτων αὐτοὶ ὑπετάσσοντο εἰς τὴν φυσικὴν δύναμιν, κατόπιν εἰς τὸν νόμον, ὅστις εἶνε ἡ αὐτὴ δύναμις, ἀλλ' ἁπλῶς κεκαλυμμένη, ἑπομένως, κατὰ φυσικὸν νόμον, τὸ δίκαιον ἐν τῇ δυνάμει.

Ἐλευθερία—ἰδέα—ἐλευθερία

»Ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία εἶνε ἰδέα καὶ ὄχι γεγονός. Αὐτὴν τὴν ἰδέαν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις νὰ τὴν ἐφαρμόζῃ, ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ προσέλκυσιν τῆς λαϊκῆς δυνάμεως, πρὸς τὴν μερίδα του, ἐὰν αὕτη ἀπεφάσισε νὰ θραύσῃ τὴν ἄλλην ἐν τῇ ἀρχῇ εὑρισκομένην. Τὸ πρόβλημα τοῦτο καθίσταται ἁπλούστερον ἐὰν ἡ ἀντίπαλος μερὶς μολυνθῇ ἀπὸ τὰς

ἰδέας περὶ ἐλευθέρας ἰδέας. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ὁ θρίαμβος τῆς ἰδικῆς μας θεωρίας. Τὰ χαλαρωθέντα ἡνία τῆς διοικήσεως, κατὰ φυσικὸν νόμον, καταλαμβάνονται ἀπὸ νέας χεῖρας, διότι ἡ τυφλὴ λαϊκὴ δύναμις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ χειραγωγῶν καὶ ἡ νέα διοίκησις προβάλλει εἰς τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς, ἀλλ' ἤδη ἐξησθενημένη ἀπὸ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα.

Ὁ χρυσός, ἡ πίστις, ἡ αὐτοδιοίκησις

»*Εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἀντικαταστάτης τῶν φιλελευθέρων κυβερνητῶν ἐν τῇ ἀρχῇ παρουσιάζεται ὁ χρυσός. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἐκυβέρνα ἡ πίστις.* Ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας εἶνε ἀνέφικτος, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν νὰ τὴν ἀπολαύσουν ἐν μέτρῳ. Ἀρκεῖ ἐπί τινα χρόνον ν' ἀφήσετε τὸν λαὸν νὰ αὐτοκυβερνηθῇ διὰ νὰ παραλύσῃ τάχιστα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης γεννῶνται ἐμφύλιοι συγκρούσεις, ταχέως περιερχόμεναι εἰς κοινωνικὰς μάχας, καθ' ἃς τὰ κράτη καταστρέφονται καὶ μεταβάλλονται εἰς τέφραν·

Ὁ Δεσποτισμὸς τοῦ κεφαλαίου

»Ἐξαντλεῖται τὸ Κράτος μὲ τοὺς ἰδίους του σπασμοὺς ἢ τὰς ἐσωτερικὰς διχονοίας καὶ παραδίδεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν. Οὕτως ἢ ἄλλως, τὸ τοιοῦτον Κράτος πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπολεσθέν. Τοιοῦτον Κράτος θὰ εἶνε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν μας. Ὁ Δεσποτισμὸς τοῦ κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον εἶνε ὅλον εἰς χεῖράς μας προβάλλει ἄχυρον εἰς τὸ Κράτος ἀπὸ τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ θέλῃ κρατεῖται διότι ἄνευ αὐτοῦ θὰ κατρακυλισθῇ εἰς βάραθρον.

Ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρός

»Ἐκεῖνος ὅστις, ὁρμώμενος ἀπὸ φιλελεύθερον πνεῦμα εἶπε ὅτι τοιαῦται κρίσεις καὶ σκέψεις εἶναι ἀνήθικοι ἐρωτῶ : *Ἐφόσον εἰς κάθε Κράτος ὑπάρχουν δύο ἐχθροὶ καὶ ἐφόσον ἀπέναντι τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ ἐπιτρέπεται κάθε μέσον* ἀμύνης ὡς π.χ. ν' ἀποκρύπτῃ κάθε σχέδιον ἐπιθέσεως, ἀμύνης, νὰ ἐπιτίθεται πρὸς αὐτὸν τὴν νύκτα ἢ μὲ ἄνισον ἀριθμὸν ἀνδρῶν, τότε διατὶ τοιαῦτα μέτρα λαμβανόμενα ἀπέναντι τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ, τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅστις διαταράσσει τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς καὶ τὴν εὐημερίαν δύναταί τις νὰ τὰ ὀνομάσῃ ἀνήθικα καὶ ἀθέμιτα ;

Τὸ πλῆθος—ἡ ἀναρχία

»Δύναται ὑγιὴς λογικὸς νοῦς νὰ ἐλπίσῃ νὰ χειραγωγῇ τὰ πλήθη διὰ τῆς βοηθείας λογικῶν συμβουλῶν καὶ παραινέσεων, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀντιρρήσεων ἔστω καὶ ἀλόγων ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἀντιρρήσεις φαίνονται μᾶλλον εὐχάριστοι εἰς τὸν λαόν; Ὁδηγούμενοι ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μικρὰ πάθη, ἔθιμα, παραδόσεις, αἰσθηματικὰς θεωρίας, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου διασπῶνται εἰς κομματικὰς ὁμάδας αἱ ὁποῖαι γίνονται ἐμπόδια εἰς πᾶσαν συμφιλίωσιν καὶ μάλιστα ὅταν τίθεται ἐπὶ τοῦ μᾶλλον λογικοῦ ἐπιπέδου ἡ συμφιλίωσις. Κάθε ἀπόφασις τοῦ ὄχλου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὅλως τυχαίας ἀφορμὰς ἢ προπαρασκευάζεται ὑπὸ τῆς πλειονότητος ἤτις ὅλως ἀδαὴς τῆς μυστικῆς πολιτικῆς, ἐκδίδει ἀνόητον καὶ βλακώδη ἀπόφασιν, θέτουσα τὸν σπόρον τῆς ἀναρχίας ἐν τῇ διοικήσει.

Πολιτικὴ καὶ ἠθικὴ

»Ἡ πολιτικὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν ἠθικήν. Ὁ ἄρχων ὅστις χειραγωγεῖται ὑπὸ τῆς ἠθικῆς, δὲν εἶνε πολιτικός, διότι οὕτω δὲν στέκεται ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. Ὅστις θέλει νὰ διοικῇ, πρέπει νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν πονηρίαν καὶ τὴν ὑποκρισίαν. Τὰ μεγάλα λαϊκὰ πλεονεκτήματα, ἡ εἰλικρίνεια καὶ τιμιότης εἶνε ἐλαττώματα εἰς τὸν πολιτικὸν διότι αὐτὰ καταρρίπτουν ἀπὸ τῆς ἕδρας καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους ἐχθρούς. Αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ βάσις τῶν Κρατῶν τῶν Γλόϊμ (χριστιανῶν κτηνῶν) ἐνῷ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ χειραγωγούμεθα ἀπὸ ταῦτα (τουτέστι τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τιμιότητα),

Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου

»Τὸ δίκαιόν μας ἔγκειται ἐν τῇ δυνάμει. Ἡ λέξις δίκαιον εἶνε ἀφῃρημένη καὶ δι' οὐδενὸς ἀποδειχθεῖσα σκέψις. Ἡ λέξις αὕτη σημαίνει: Δόσε μοι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐγὼ θέλω, ἵνα ἐγὼ ἐξ αὐτοῦ ἀρυσθῶ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἰσχυρότερος ἀπὸ σέ. Εἷς κράτος μὲ κακὴν ὀργάνωσιν καὶ νόμους ἀτονήσαντας πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν νέον σύστημα ἐπιθέσεως. Ἐν ὀνόκατι τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου προσπαθοῦμεν ν' ἀνατρέψωμεν ὅλην τὴν ὑφισταμένην τάξιν, νὰ ἐπιθέσωμεν χεῖρα ἐπὶ τῶν νόμων, νὰ μεταρρυθμίσωμεν ὅλους τοὺς θεσμοὺς καὶ νὰ γίνωμεν κύριοι ἐκείνων, οἵτινες παρῃτήθησαν τῆς δυνάμεώς των οἰκειοθελῶς διὰ τοῦ φιλελευθέρου πνεύματός των.

Τὸ ἀκατάβλητον τῆς Μασσωνοεβραϊκῆς ἀρχῆς

»Ἡ ἀρχή μας μὲ τὴν σημερινὴν κλονιζομένην ἀρχὴν ὅλων τῶν κρατῶν, θὰ εἶνε ἀνυπέρβλητος πάσης ἄλλης, διότι αὐτὴ θὰ εἶνε ἀόριστος, ἕως ὅτου ἐνισχυθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδεμία πονηρία νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν θραύσῃ πλέον.

Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα

»Ἐκ τοῦ προσωρινοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ κάμωμεν, θὰ προκύψῃ ἀγαθόν, ἰσχυρὰ ἑβραϊκὴ διοίκησις, ἥτις θὰ ἐγκαθιδρύσῃ ὀρθὸν μηχανισμὸν τοῦ βίου τῶν λαῶν, καταργηθέντα ἀπὸ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα. Τὰ ἀποτελέσματα δικαιώνουν τά μέσα.

»Στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας ὄχι εἰς ὅ,τι εἶνε ἀγαθὸν καὶ ἠθικόν, ἀλλ' εἰς ὅ τι εἶνε ἀναγκαῖον καὶ ὠφέλιμον. Ἔμπροσθέν μας ἔχομεν σχέδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει χαραχθῇ ἡ στρατηγικὴ γραμμή, ἐκ τῆς ὁποίας πᾶσα ὀπισθοχώρησις μᾶς ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ ἐργασίαν πολλῶν αἰώνων.

Ὁ ὄχλος εἶνε τυφλὸς

»Διὰ νὰ χαράξωμεν ἐπωφελῆ ὁδὸν, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὸ αἰσχρόν, ἀσταθὲς καὶ ἄπιστον τοῦ ὄχλου, τὴν ἀνικανότητα νὰ ἐννοῇ καὶ σέβεται τὴν ἰδίαν του ζωήν, τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν. Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ὄχλου εἶνε τυφλή, ἄλογος καὶ ἄκριτος, ὑπείκουσα δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐὰν τυφλὸς ὁδηγῇ τυφλόν, καὶ οἱ δύο θὰ πέσουν εἰς τὸν κρημνόν. Ἑπομένως οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου, καὶ ἐὰν εἶνε εὐφυ-

έστατοι, δὲν δύνανται νὰ διευθύνουν τὰς τύχας τοῦ ὄχλου, χωρὶς νὰ μὴ ὁδηγήσουν τὸ ἔθνος εἰς τὴν καταστροφήν. Μόνον ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας προπαρεσκευασμένον πρόσωπον δύναται νὰ γνωρίζῃ τὰς λέξεις αἵτινες ἀποτελοῦν τὸ ἀλφάβητον τῆς πολιτικῆς.

Αἱ ἔριδες τῶν κομμάτων

»Ὁ λαὸς ὅστις ἀφίεται νὰ διοικηθῇ ἀπὸ ἀνθρώπους προερχομένους ἐκ τοῦ κύκλου του, αὐτοκαταστρέφεται διὰ τῶν κομματικῶν ἐρίδων, ὑποθαλπομένων ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς καταλήψεως τῆς ἀρχῆς, τῶν τιμῶν, καὶ οὕτω προκαλοῦνται σπαραγμοί. Δύναται ποτὲ ἡ λαϊκὴ μᾶζα ἡσύχως, ἄνευ ἀντιζηλιῶν, νὰ κρίνῃ καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ ἔργου τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέουν μὲ τὰ ἀτομικά των συμφέροντα; Δύναται νὰ ἀμύνεται ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν ἐχθρόν ; Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον διότι σχέδιον κατατετμημένον εἰς πολλὰ τεμάχια, ὅσαι αἱ κεφαλαὶ τοῦ ὄχλου, χάνει τὸ ἐνιαῖον, διὰ τοῦτο καθίσταται ἀκατάληπτον καὶ ἀνεφάρμοστον.

Οἰνόπνευμα—κλασσικισμὸς—διαφθορὰ

Στρέψατε τὸ βλέμμα σας εἰς τὰ οἰνοπνευματωθέντα κτήνη, τὰ ἀποβλακωθέντα ἀπὸ τὸ κρασὶ καὶ τὸ ἀπεριόριστον δικαίωμα τῆς χρήσεως τὸ ὁποῖον ἐδόθη ὁμοῦ μὲ τὴν ἐλευθερίαν.

Δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ἡμᾶς καὶ τοὺς ἰδικούς μας νὰ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Οἱ λαοὶ τῶν Γκόϊμ (κτηνῶν Χριστιανῶν) ἔχουν ἀποκτηνωθῇ ἀπὸ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ οἱ νέοι

ἀπεβλακώθησαν μὲ τὸν κλασσικισμὸν καὶ τὴν διαφθοράν, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν οἱ πράκτορές μας, αἱ οἰκοδιδασκάλισσαι, αἱ θαλαμηπόλοι εἰς τὰ πλούσια σπήτια καὶ αἱ γυναῖκές μας εἰς τὰ κέντρα τῶν διασκεδάσεων τῶν γκόϊμ (κτηνῶν).

Εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν δύνασθε νὰ συγκαταλέξητε καὶ τὰς κυρίας τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας αἱ ὁποῖαι οἰκειοθελῶς ἀκολουθοῦν τὴν διαφθορὰν καὶ τὴν πολυτέλειαν.

Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ κανόνες τῆς Ἑβραιομασσωνικῆς Κυβερνήσεως

»Τὸ σύνθημά μας εἶνε δύναμις καὶ ὑποκρισία. Μόνον ἡ δύναμις νικᾷ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἰδίᾳ ὅταν αὕτη ἐγκρύπτεται εἰς τὴν ἰδιοφυΐαν, ἀπαραίτητον ἐφόδιον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ἡ βία πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ πονηρία καὶ ὑποκρισία κανὼν διὰ κάθε Κυβέρνησιν, ἥτις δὲν θέλει νὰ καταθέσῃ τὸν θρόνον της εἰς τοὺς πόδας πρακτόρων οἱασδήποτε ἄλλης δυνάμεως. Αὐτὸ τὸ κακόν, τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν σκοπόν. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ διστάζωμεν πρὸ τῆς ἐξαγορᾶς, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς προδοσίας, ὅταν αὗται ἐξυπηρετοῦν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας. Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν πρέπει νὰ διστάσωμεν νὰ καταργήσωμεν τὴν ξένην ἰδιοκτησίαν, ἐὰν οὕτω πρόκηται νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ὑποταγήν των καὶ καταλάβωμεν τὴν ἀρχήν.

Τρομοκρατία

»Τὸ κράτος μας, ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον τῆς εἰρηνικῆς κατακτήσεως ὅλου τοῦ κόσμου, ἔχει τὸ δικαίωμα

ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς φρικαλεότητας τοῦ πολέμου διά ὀλιγώτερον ἀντιληπτῶν καὶ πλέον ὠφελίμων μέσων, τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἥτις θὰ ἐνσπείρῃ τήν τρομοκρατίαν καὶ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τυφλήν ὑπακοήν. Δικαία ἀλλὰ ἀμείλικτος αὐστηρότης, ὁ κύριος παράγων τῆς δυνάμεως παντός κράτους. Ὄχι μόνον χάριν ὠφελείας, ἀλλὰ καὶ ἐν ὀνόματι τῆς νίκης μας, ὀφείλομεν ν' ἀκολουθῶμεν τὸ πρόγραμμα τῆς βίας καὶ τῆς ὑποκρισίας. Διὰ τοῦτο θά θριαμβεύσωμεν καὶ θὰ ὑποτάξωμεν ὅλας τὰς κυβερνήσεις εἰς τὴν ὑπερκυβέρνησίν μας. Ἀρκεῖ νὰ μάθουν ὅτι εἴμεθα ἀλύπητοι ἀπέναντι τοῦ μὴ ὑπακούοντος εἰς αὐτήν.

Ἐλευθερία—ἰσότης—ἀδελφότης

»Πρὸ καιροῦ ἤδη ἐκηρύξαμεν τὰς λέξεις, ἐλευθερία ἰσότης, ἀδελφότης, λέξεις τοσάκις ἔκτοτε ἐπαναληφθείσας ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους παπαγάλους, οἱ ὁποῖοι πανταχόθεν ἔπεσαν εἰς τὴν παγίδα ταύτην καὶ μὲ τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι κατέστρεψαν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, πρότερον ἐπὶ τοσοῦτον προστατευομένην ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὄχλου. Οἱ δῆθεν ἔξυπνοι Γκόϊμ (κτήνη) δὲν ἐνόησαν τὴν ἀφῃρημένην σημασίαν τῶν λέξεων τούτων καὶ δὲν παρετήρησαν τὴν ἀντίθεσιν τῆς σημασίας των. Δὲν εἶδον ὅτι εἰς τὴν φύσιν δὲν ὑπάρχει ἰσότης, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐλευθερία, ὅτι αὐτὴ ἡ φύσις ἐδημιούργησε τὴν ἀνισότητα τοῦ νοῦ, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἱκανότητος, οἱ δῆθεν σοφοὶ οὗτοι δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ ὄχλος εἶνε τυφλὸς καὶ ὅτι οἱ προερχόμενοι ἐξ αὐτοῦ διὰ τὴν διοίκησιν εἶνε ἐπίσης τυφλοί

ὅπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ὄχλος. Ὁ εἰδικῶς ἐκπαιδευθείς, ἔστω καὶ ἀνόητος, δύναται νὰ κυβερνήσῃ, ἐνῷ ὁ μὴ ἐκπαιδευθείς, καὶ ἐὰν εἶνε ἰδιοφυΐα δὲν θὰ κατορθώσῃ τίποτε. Ὅλα αὐτὰ διέφυγον ἀπὸ τὴν προσοχὴν τῶν Γκόϊμ.

Ἡ κατάργησις τῶν προνομίων τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Γκόϊμ

»Εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου αἱ λέξεις, «Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης» εἴλκυσαν διὰ τῶν τυφλῶν ὀργάνων μας ὁλοκλήρους λεγεῶνας ἀνθρώπων, οἵτινες μετ' ἐνθουσιασμοῦ κρατοῦν τὰς σημαίας μας. Ἐν τούτοις αὐταὶ αἱ λέξεις ὑπῆρξαν οἱ σκώληκες, οἱ ὁποῖοι κατεβρόχθισαν τὴν εὐδαιμονίαν τῶν Γκόϊμ, καταστρέφουσαι παντοῦ τὴν εἰρήνην, τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἀλληλεγγύην, κλονίζουσαι ὅλα τὰ θεμέλια τῶν κρατῶν. Σεῖς θὰ ἴδητε ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸν θρίαμβόν μας, αὐτὸ μᾶς παρέσχε τὰ μέσα ν' ἀποκτήσωμεν τὰ ἀτοῦ μας διὰ τῆς καταργήσεως τῶν προνομίων τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Γκόϊμ, ἥτις ἦτο ἡ μόνη ἀμυνομένη ἐναντίον μας δύναμις τῶν λαῶν.

Νέα ἀριστοκρατία

»Εἰς τὰ ἐρείπια τῆς φυσικῆς καὶ κληρονομικῆς ἀριστοκρατίας, ἡμεῖς ἠγείραμεν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ χρήματος. Τοὺς τίτλους τῆς νέας ταύτης ἀριστοκρατίας ἡμεῖς τοὺς στηρίζομεν ἐπὶ τοῦ πλούτου, ὅστις ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης, κινουμένης ὑπὸ τῶν ἰδικῶν μας σοφῶν.

Ψυχολογικὸς ὑπολογισμὸς

»Ὁ θρίαμβός μας διηυκολύνθη ἔτι ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἔχομεν τὴν ἀνάγκην, ἡμεῖς ἐνεργοῦμεν ἐπὶ τῶν μᾶλλον εὐαισθήτων χορδῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐκμεταλλευόμενοι τὰ πάθη, τὰς ἀδυναμίας, τὴν ἀπληστίαν τῶν Γκόϊμ.

Καὶ ἑκάστη ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων τούτων ἀδυναμιῶν, λαμβανομένη ἰδιαιτέρως, εἶνε ἱκανὴ νὰ φονεύσῃ τὴν πρωτοβουλίαν δίδουσα ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἐξαγοράζοντας τὴν δρᾶσιν αὐτῶν. Ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τῆς ἐλευθερίας ἔπεισε τὰ πλήθη, ὅτι ἡ κυβέρνησις δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ διευθύνων τὴν χώραν τῆς ὁποίας ἰδιοκτήτης εἶνε ὁ λαὸς καὶ ὅτι δύναται νὰ τὸν ἀλλάσσῃ ὡσὰν παλαιοφορεμένα χειρόκτια.

Ἡ εὔκολος ἀλλαγὴ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, μᾶς τοὺς καθιστᾷ ὑποχειρίους καὶ ὡσὰν νὰ διορίζωνται παρ' ἡμῶν.

Δ'.

Πῶς ὁ Μάσσωνισμὸς κατήντησεν ὄργανον τῶν Ἑβραίων

Τὰ κατωτέρω ἀναγραφόμενα «Πρακτικὰ τῶν Σοφῶν Σιωνιστῶν», πρέπει νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν ὄχι μόνον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ὅλων τῶν χωρῶν. Διότι ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ μασσωνισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ὄργανον τῶν Ἑβραίων ἐπιδιωκόντων τὴν ἀποσύνθεσιν ὅλων τῶν λαῶν, διὰ νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀνθρωπότη-

τος τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἑβραϊκῆς κοσμοκρατορίας ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα χύνουν φῶς ἄπλετον ἐπὶ τῶν σκοτίων, καταχθονίων καὶ ὑπούλων μέσων διὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὰ ἀναίσθητα ὄργανα αὐτῶν, οἱ μασσῶνοι, ἐξυπηρετοῦν τὰ ἐγκληματικά των σχέδια διαταράττοντες τὴν λειτουργίαν τῶν κρατικῶν μηχανῶν διὰ τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἀναρχίας, τὰς ὁποίας ὑποδαυλίζουν μὲ τὰς πλέον ἀνηθίκους δημοκοπικὰς μεθόδους.

Ἐφαρμογὴ τῶν Μασσωνικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν λαῶν

«Ἐφαρμόζοντες τὰς ἀρχάς μας, προσέχετε εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ, μεταξὺ τοῦ ὁποίου εὑρίσκεσθε καὶ ἐνεργεῖτε. Γενικὴ ὁμοιόμορφος ἐφαρμογὴ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν, ἐὰν δὲν προηγηθῇ προπαρασκευαστικὴ ἀγωγὴ συμφώνως μὲ τὰς βλέψεις μας. Ἀλλὰ προχωροῦντες εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μετ' ἐπιφυλάξεων, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ παρέλθουν δεκαετηρίδες τινὲς ὅτε καὶ οἱ μᾶλλον ἐπίμονοι χαρακτῆρες θὰ μεταβληθοῦν. Οὕτω δὲ θὰ συγκαταριθμῶμεν ἕνα ἀκόμη λαὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν ὑποτεταγμένων εἰς ἡμᾶς.

Μασσωνικὸν σύνθημα. Οἱ λόγοι τῶν φιλελευθέρων κατ' οὐσίαν εἶναι τὸ σύνθημα τό μασσωνικὸν «Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης»

«Ὅταν ἡμεῖς θὰ καταλάβωμεν τὴν ἀρχήν, θ' ἀντικαταστήσωμεν τὰς λέξεις τοῦ συνθήματος μὲ τὴν ἐν αὐταῖς ἐγκλειομένην ἔννοιαν, τουτέστι «Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας, τὸ καθῆκον τῆς ἰσότητος, τὸ ἰδεῶδες

τῆς ἀδελφότητος». Οὐσιαστικῶς ἔχομεν ἤδη ὑποτάξῃ πάσας τὰς κυβερνήσεις παντὸς κράτους. Ἤδη, ἐὰν κανὲν κράτος ἐγείρῃ διαμαρτυρίας ἐναντίον μας, αὐτὸ γίνεται διὰ τοὺς τύπους καὶ καθ' ὑπόδειξίν μας.

Ἡ σημασία τοῦ ἀντισημιτισμοῦ

«Ὁ ἀντισημιτισμὸς δι' ἡμᾶς εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν μικροτέρων ἀδελφῶν μας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς τάξεως. Δὲν θὰ ἐπεξηγήσω τὸ θέμα τοῦτο λεπτομερῶς, διότι ἤδη ὑπῆρξεν ἀντικείμενον πολλῶν συσκέψεών μας.

Ἡ δικτατορία τοῦ Μασσωνισμοῦ

«Ἐν τῇ πραγματικότητι, δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια. Ἡ ἰδική μας ὑπερκυβέρνησις εὑρίσκεται ἄνω ὅλων τῶν νόμων, ὑπὸ συνθήκας ἃς συνηθίζουν νὰ τὰς ὀνομάζουν διὰ τῆς λέξεως δικτατορία. Ἐγὼ ἐν πλήρει συνειδήσει λέγω ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμεῖς εἴμεθα οἱ νομοθέται τοῦ κόσμου, ἡμεῖς δικάζομεν καὶ καταδικάζομεν, ἡμεῖς τιμωροῦμεν καὶ θανατώνομεν, ἡμεῖς δίδομεν ἀμνηστείας, ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἀρχηγοὶ ὅλων τῶν κρατῶν. Ἡμεῖς διοικοῦμεν μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν, διότι εἰς χεῖράς μας εὑρίσκονται τὰ θρύμματα τῆς ποτὲ ἰσχυρᾶς ἀριστοκρατικῆς μερίδος ἥτις ἤδη ἔχει ὑποταχθῇ εἰς ἡμᾶς. Εἰς χεῖράς μας ἡ ἀκράτητος φιλοδοξία, ἡ ἀκράτητος ἁπληστία, ἡ ἄσπλαγχνος ἐκδίκησις καὶ τὸ ἄγριον μῖσος.

Τρομοκρατία

«Εἴμεθα πηγὴ τρομοκρατίας ἐπεκτεινομένης εἰς

ὅλην τὴν γῆν. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας ὑπάρχουν ἄνθρωποι ὅλων τῶν γνωμῶν, ὅλων τῶν ἀρχῶν, ἄνθρωποι νοσταλγοῦντες τὰς μοναρχίας, δημαγωγοί, σοσιαλισταί, κομμουνισταὶ καὶ κάθε οὐτοπιστής. Ἡμεῖς ὅλους τοὺς θέτομεν ὑπὸ τὸν ζυγόν μας, ἕκαστος ἐξ αὐτῶν δὲ δι' ἴδιον λογαριασμὸν ὑποσκάπτει τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ κράτους καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνατρέψῃ τὴν ὑφισταμένην τάξιν. Ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν, ὅλα τὰ κράτη ὑπονομεύονται καὶ ὅλα ζητοῦν ἐπιμόνως ἡσυχίαν, ἕτοιμα νὰ θυσιάσουν τὸ πᾶν χάριν τῆς εἰρήνης. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ τοὺς δώσωμεν εἰρήνην, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι δὲν ἀναγνωρίσουν τὴν διεθνῆ ὑπερκυβέρνησίν μας. Οἱ λαοὶ χραυγάζουν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ λυθῇ τὸ κοινωνικὸν ζήτημα διὰ διεθνοῦς συμβάσεως. Ἡ διάσπασις τῶν κομμάτων τούτων μᾶς παρέδωσεν αὐτὰ εἰς χεῖράς μας διότι πρὸς διεξαγωγὴν ἀγῶνος ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων τὰ ὁποῖα μόνον ἡμεῖς ἔχομεν.

Ἡμεῖς θὰ ἐφοβούμεθα τὰς ἡνωμένας δυνάμεις τῶν ἰθυνόντων διανοουμένων μὲ τὴν τυφλὴν δύναμιν τῶν λαῶν, τῶν Γ'κόϊμ, ἐὰν δὲν ἐλαμβάνομεν ὅλα τὰ μέτρα μας ἀπέναντι τοιούτου ἐνδεχομένου. Μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης δυνάμεως ἠγείραμεν τεῖχος ὑπὸ μορφὴν ἀμοιβαίας μεταξύ των τρομοκρατίας. Τοιουτοτρόπως ἡ τυφλὴ δύναμις τοῦ λαοῦ μένει στήριγμα ἰδικόν μας καὶ μόνον ἡμεῖς θὰ τὴν καθοδηγήσωμεν καὶ τὴν φέρωμεν πρὸς τὸν σκοπόν μας.

Ἐπικοινωνία τῶν ἀρχῶν μὲ τὸν λαὸν

»Διὰ νὰ μὴ δύναται ἡ χεὶρ τοῦ τυφλοῦ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ὁδηγίαν μας, ἡμεῖς πρέπει νὰ εὑρισκώ-

μεθα εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὰ πλήθη, ἐὰν μὴ προσωπικῶς, τουλάχιστον διὰ τῶν μᾶλλον πιστῶν ἀδελφῶν μας. Ὅταν ἡμεῖς θ' ἀναγνωρισθῶμεν ἀνωτάτη ἐξουσία, τότε ἡμεῖς προσωπικῶς θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὰς πλατείας πρὸς τὸν λαὸν καὶ θὰ τὸν διδάσκωμεν πολιτικὰ ζητήματα κατὰ τὴν κατεύθυνσιν ἥτις μᾶς εἶνε ἀναγκαία.

Ἡ αὐθεραισία τῆς ἐλευθερίας

«Διὰ νὰ μὴ καταργήσωμεν προώρως τὰς κυβερνητικὰς ὀργανώσεις τῶν γκοΐμ, τὰς ἐθίξαμεν μετ' ἐπιτηδειότητος διὰ τοῦ πεπειραμένου δακτύλου μας καὶ συνεκεντρώσαμεν εἰς χεῖράς μας ὅλα τὰ ἐλατήρια τοῦ μηχανισμοῦ των. Τὰ ἐλατήρια ταῦτα ἐξησφάλιζον αὐστηρὰν μὲν ἀλλὰ δικαίαν τάξιν, ἡμεῖς δὲ τὸ ἀντικατεστήσαμεν μὲ ὀργανισμὸν φιλελεύθερον ἀλλ' ἄτακτον. Ἐθέσαμεν χεῖρα εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὰς ἐκλογάς, εἰς τὸν τύπον, εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, θεμέλιον λίθον τῆς ἐλευθέρας ζωῆς.

Ψευδεῖς θεωρίαι

«Ἡμεῖς ἀπεκτηνώσαμεν, ἐξηπατήσαμεν καὶ διεφθείραμεν τὴν νεολαίαν τῶν γκόϊμ διὰ τῆς διδασκαλίας ψευδῶν θεωριῶν καὶ ἀρχῶν, ἀλλ' ὠφελίμων δι' ἡμᾶς.

Ἡ ἑρμηνεία τῶν νόμων

«Συμπληροῦντες δῆθεν τοὺς ὑφισταμένους νόμους, ἀλλὰ διαστρέφοντες αὐτοὺς μὲ ἀντιφατικὰς ἑρμηνείας, ἡμῶν, ἐπετύχομεν ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα. Τὰ ἀπο-

τελέσματα ταῦτα ἐφάνησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ ἑρμηνεία ἐκάλυψε τὸν νόμον καὶ ἀκολούθως τελείως τὸν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν κυβερνήσεων μὴ δυναμένων νὰ διΐδουν τοιαύτην συγκεχυμένην νομοθεσίαν.

Διὰ ποίων μεθόδων οἱ ἑβραῖοι ἐπιδιώκουν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ

Εἶναι ἀπιστεύτως μεγαλοφυεῖς εἰς ὀργάνωσιν αἱ μέθόδοι, δι' ὧν οἱ ἑβραῖοι ἐπιδιώκουν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὴν κοσμοκρατορίαν των. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τονίσω ἀμέσως εἶναι ὅτι ἡ παγκόσμιος ἱστορία δὲν ἐγνώρισε πρόγραμμα τόσον εὐρὺ καὶ συγχρόνως τόσον ἀκριβῶς μελετημένον εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του. Οὕτω οἱ ἑβραῖοι ζητοῦν ἢ ἐλπίζουν τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν.

Πρόκειται περὶ σχεδίου τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἤρχισε πρὸ αἰώνων καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του θὰ ἀπαιτήσῃ πολλὰ ἀκόμη ἔτη. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἀσυνειδησία ἢ ἡ ἀμάθεια τῶν κυβερνητῶν τῶν διαφόρων λαῶν, ἡ πώρωσις τῶν διανοουμένων ἀστῶν δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ὀργάνωσιν συστηματικῆς ἀμύνης κατὰ τῆς ὑποδουλώσεως τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ἑβραϊκὸν κεφάλαιον.

Ἐὰν οἱ ἀστοὶ τῶν διαφόρων κρατῶν ἐγκατέλιπον τὴν ἀδιαφορίαν των πρὸς τὸ Κράτος καὶ προέβαινον εἰς ἐλαχίστας θυσίας πρὸς ὀργάνωσιν ἀμύνης, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐλαττούμενοι, θὰ ἔβαινον ἐλαττούμενοι καὶ θὰ ἐξηφανίζοντο ὁλοτελῶς. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐνωθοῦν οἱ

ἀστοὶ τῶν διαφόρων ἐθνῶν ἀφοῦ τὸ ἑβραϊκὸν κεφάλαιον λυσσωδῶς ἐργάζεται διὰ νὰ τοὺς διαιρῇ καὶ νὰ ὠθῇ τοὺς μὲν κατὰ τῶν δέ; Ἰδοὺ τί λέγει τὸ 15 πρακτικὸν τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν».

«Ὅταν ἐπὶ τέλους ἡμεῖς ἐγκαθιδρυθῶμεν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου διὰ σειρᾶς ἐπαναστάσεων καὶ πραξικοπημάτων τὰ ὁποῖα θὰ προπαρασκευάσωμεν, τότε θ' ἀναγνωρισθῇ τὸ ἄχρηστον ὅλων τῶν ὑφισταμένων κυβερνήσεων.

»Ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης θὰ παρέλθῃ οὐκ ὀλίγος χρόνος ἴσως καὶ αἰὼν ὁλόκληρος. Ἐγκαθιδρυόμενοι εἰς τὴν ἀρχήν, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ προλάβωμεν συνωμοσίας ἐναντίον μας. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου θὰ θανατώσωμεν ἀλύπητα ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θ' ἀντιστοῦν κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσίν μας εἰς τὴν ἀρχήν. (Ἴδε καὶ Ρωσίαν)

Καταδίκαι

»Κάθε νέον μυστικὸν σωματεῖον θὰ τιμωρεῖται μὲ θανατικὴν ποινήν. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὰ καὶ μᾶς ἐξυπηρετοῦν, ἡμεῖς θὰ τὰ διαλύσωμεν καὶ θὰ ἐξορίσωμεν τὰ μέλη του [illegible] μακρυνὰς ἀπὸ τῆς Εὐρώπης Χώρας.

Τὸ μέλλον τῶν Γκόϊμ Μασσώνων

»Οὕτω θὰ ἐνεργήσωμεν καὶ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Γκόϊμ μασσώνους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν περισσότερα τῶν ὅσων μᾶς συμφέρει.

»Ἐκείνους, τοὺς ὁποίους διὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον λόγον θὰ τοὺς συγχωρήσωμεν, θὰ εὑρίσκωνται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀεννάου τρόμου. Θὰ ἐκδοθῇ παρ' ἡμῶν νόμος

κατὰ τὸν ὁποῖον ὅλα τὰ πρώην μέλη τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν ὑπόκεινται εἰς ἐξορίαν ἐκ τῆς Εὐρώπης, ὡς κέντρου τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας καὶ διοικήσεως. Ἡ ἀπόφασις τῆς κυβερνήσεώς μας νὰ εἶνε ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος.

Ὁ μυστικισμὸς τῆς ἐξουσίας

»Εἰς τὰς κοινωνίας τῶν Γκόϊμ, εἰς τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἔχομεν ρίψει βαθείας ρίζας διχονοιῶν, θὰ ἀποκαταστήσωμεν τὴν τάξιν μόνον δι' ἀμειλίκτων μέτρων, καθιστῶντες ἀπρόσβλητον τὴν ἐξουσίαν μας. Δὲν πρέπει νὰ δίδῃ τις σημασίαν εἰς τὰ πίπτοντα θύματα, τὰ ὁποῖα προσφέρονται διὰ τὴν μέλλουσαν ἡμῶν εὐδαιμονίαν. Διὰ τὴν ἐξασφάλισιν αὐτῶν εἶναι καθῆκον πάσης ἐξουσίας νὰ τὸ πράττῃ ἀκόμη καὶ μὲ ἀνθρωποθυσίας. Ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὅτι οὐχὶ εἰς τὰ προνόμια μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις συνίσταται ἡ ὕπαρξις αὐτῆς. Τὸ κύριον ἔργον μιᾶς σταθερᾶς ἐξουσίας εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τῆς αἴγλης καὶ τοῦ μεγαλείου της, ἀλλ' ἡ αἴγλη αὕτη κατορθοῦται μόνον διὰ μεγαλοπρεποῦς ἀκλονήτου ἐξουσίας, ἡ ὁποία φέρει ἐν ἑαυτῇ τὰ σημεῖα τοῦ ἀπροσβλήτου διὰ λόγους μυστικούς, προερχομένους ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Θεοῦ. Τοιαύτη ὑπῆρξε μέχρις ἐσχάτων ἡ Ρωσικὴ ἀπολυταρχία, ὁ μόνος σοβαρὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἐχθρός μας, ἐὰν δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὸν Πάπαν.

Ἐνθυμεῖσθε τὸ παράδειγμα τοῦ Σύλλα· παρὰ τὸ χυθὲν αἷμα εἰς τὴν Ἰταλίαν οὐδεὶς ἔθιξε οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ὅστις ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦτο. Χάρις εἰς τὴν δύναμίν του ἀπεθεώθη εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ.

Ἡ δὲ θαρραλέα ἐπάνοδός του εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸν κατέστησεν ἀπρόσβλητον. Ὁ λαὸς δὲν θίγει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπνωτίζουν διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῶν ψυχικῶν των δυνάμεων.

Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μασσωνικῶν στοῶν

»Ἐν τῷ μεταξὺ μέχρι τῆς ἐγκαθιδρύσεώς μας εἰς τὴν ἀρχήν, θὰ δημιουργοῦμεν καὶ πολλαπλασιάζωμεν τὰς μασσωνικὰς στοὰς εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, θὰ προσελκύωμεν ὅλους ἐκείνους οἵτινες εἶνε ἢ δύνανται νὰ γίνουν κοινωνικοὶ παράγοντες, διότι εἰς αὐτὰς τὰς στοὰς θὰ εὑρίσκεται τὸ κέντρον τῶν πληροφοριῶν μας. καὶ τὸ μέσον προπαγάνδας ἐπὶ τῆς κοινωνίας.

Ὅλας αὐτὰς τὰς στοὰς ἡμεῖς θὰ συγκεντρώσωμεν ὑπὸ μίαν εἰς ἡμᾶς μόνον γνωστὴν καὶ εἰς ἅπαντας ἄγνωστον διεύθυνσιν ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας σοφούς.

Αἱ στοαὶ θὰ ἔχουν τὸν ἀντιπροσωπόν των ὅστις θὰ συγκαλύπτῃ τὸ ὄνομα τῆς πραγματικῆς διευθύνσεως καὶ ὅστις θὰ παρέχῃ τὸ σύνθημα καὶ τὸ πρόγραμμα. Εἰς τὰς στοὰς αὐτὰς θὰ συνδεθῶμεν μὲ ὅλα τὰ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις.

Αἱ πλέον μυστικαὶ πολιτικαὶ σκέψεις θὰ μᾶς εἶναι γνωσταὶ καὶ θὰ πίπτουν εἰς χεῖράς μας ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς γενέσεώς των. Μεταξὺ τῶν στοῶν τούτων θὰ ὑπάρχουν ἀστυνομικοὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπαραίτητος διότι αὕτη δύναται ὄχι μόνον νὰ ἐνεργῇ ἐναντίον τῶν ἀπειθαρχούντων,

ἀλλὰ καὶ νὰ συγκαλύπτῃ τὰς ἐνεργείας μας δημιουργοῦσα ἀφορμὰς δυσαρεσκειῶν.

Ὁ μασσωνισμὸς ὡς χειραγωγὸς ὅλων τῶν μυστικῶν σωματείων

»Εἰς τὰ μυστικὰ σωματεῖα κατατάσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τυχοδιῶκται, περίεργοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλαφρόνοες, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συμπράττωμεν καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἐγείρωμεν τὸν ὑφ' ἡμῶν προσχεδιασμένον ὀργανισμόν. Ἐὰν ὁ κόσμος αὐτὸς καταστραφῇ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡμεῖς πρέπει νὰ τὸν καταστρέψωμεν διὰ νὰ κλονίσωμεν τὴν σταθερότητά του. Ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ ἀποκαλυφθῇ συνωμοσία τις, τότε ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς θὰ εὑρίσκεται ἀσφαλῶς ἕνας ἐκ τῶν πιστοτάτων μας ὑπηρετῶν. Εἶνε φυσικὸν ὅτι ἡμεῖς καὶ οὐδεὶς ἄλλος λαὸς ὁδηγεῖ τὰς μασσωνικὰς ἐνεργείας, διότι ἡμεῖς μόνον γνωρίζομεν ποῦ βαίνουν, ἡμεῖς γνωρίζομεν τὸν τελικὸν σκοπὸν κάθε ἐνεργείας ἐνῷ οἱ γκόϊμ δὲν ἔχουν ποτὲ ἰδέαν τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἰδίων των πράξεων. Ἐκεῖνοι συνήθως εἶνε ἱκανοποιημένοι ὅταν ἡ φιλοτιμία των κολακευθῇ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς κανενὸς προσχεδιασθέντος ἔργου, χωρὶς ὅμως νὰ παρατηροῦν ὅτι ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας τοῦ ἔργου τούτου δὲν ἀνήκει εἰς τὴν πρωτοβουλίαν των καὶ ὅτι ἦτο ὑποβολιμαία σκέψις.

Ἡ σημασία τῆς ἐπιτυχίας

»Οἱ γκόϊμ (τὰ κτήνη) εἰσέρχονται εἰς τὰς στοὰς ἐκ περιεργείας ἢ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ εὕρουν ὑποστήριξιν διὰ νὰ ἀναβοῦν καὶ λάβουν μέρος εἰς τὸ δημόσιον συμπό-

σιον, ἄλλοι διὰ νὰ δυνηθοῦν ἐπὶ παρουσίᾳ ὁμάδος ἀνθρώπων νὰ ἀναπτύξουν τὰς ἀνοήτους ἰδέας των. Διψοῦν συγκίνησιν ἐπιτυχιῶν, χειροκροτημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡμεῖς εἴμεθα πάρα πολὺ γενναιόδωροι. Ἡμεῖς τοῖς παρέχομεν τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν ἐκ τούτου αὐταπάτην των, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἀσυνειδήτως ἀποδέχονται τὰς ὑποβολάς μας μὴ προφυλασσόμενοι ἀπὸ αὐτάς, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτοὶ ἐκφέρουν ἀλανθάστους ἰδέας.

Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πῶς τοὺς ἐξυπνοτέρους ἐκ τῶν γκόϊμ (κτηνῶν) δύνατκί τις νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς γελοῖον βαθμὸν ἀφελείας καὶ συγχρόνως πῶς εἶνε εὔκολον νὰ τοὺς ἀποθαρρύνῃ μὲ μικρὰν ἀποτυχίαν, ἔστω καὶ μὲ ἐλάττωσιν τῶν χειροκροτημάτων, νὰ τὸν φέρῃ δὲ οὕτω εἰς δουλόφρονα ὑπακοὴν χάριν τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐπιτυχίας.

Ὅσον οἱ ἰδικοί μας περιφρονοῦν τὰς ἐπιτυχίας, ἀρκεῖ νὰ δυνηθοῦν νὰ προαγάγουν τὰ σχέδιά των, τόσον οἱ γκόϊμ εἶνε ἕτοιμοι νὰ θυσιάσουν τὸ πᾶν, ἀρκεῖ νὰ ἀπολαύσουν ἐφήμερον ἐπιτυχίαν. Αὐτὴ ἡ ψυχολογία των διευκολύνει τὰ μέγιστα τὸ πρόβλημά μας, τοὐτέστι νὰ τοὺς χειραγωγῶμεν. Αὐταὶ αἱ τίγρεις κατὰ τὴν ὄψιν, ἔχουν ψυχὰς προβάτων, ἀλλ' εἰς τὰς κεφαλάς των πνέει ρεῦμα ἰσχυροῦ ἀνέμου.

Ὁ Κομμουνισμὸς

»Ἐκεῖνοι ἀκόμη δὲν ἐννόησαν καὶ δὲν θὰ ἐννοήσουν τὴν βαθυτέραν ἰδέαν ὅτι τὸ ἄλογον, εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκαθίσαμεν εἶναι ἡ καθαρὰ κατάργησις τοῦ κυριωτέρου

νόμου τῆς φύσεως, ἥτις ἐδημιούργησε μονάδας μὴ ὁμοιαζούσας πρὸς τὰς ἄλλας, ἀκριβῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀτομικότητος.

Ἐὰν ἡμεῖς κατωρθώσαμεν νὰ τοὺς φέρωμεν εἰς τοιαύτην ἀνόητον ἀποτέφρωσιν, δὲν ἀποδεικνύει τοῦτο πασιφανῶς, ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν γκόϊμ δὲν εἶνε τόσον ἀνεπτυγμένον ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἰδικόν μας;

Θύματα

Πόσον ἦσαν προορατικοὶ οἱ ἀρχαῖοί μας σοφοὶ ὅταν ἔλεγον ὅτι διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ σοβαρός τις σκοπὸς δὲν πρέπει ν' ἀναχαιτίζεταί τις ἀπὸ κανὲν μέσον οὔτε νὰ ἀριθμῇ τὰ θύματα τὰ προσφερόμενα χάριν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ... Ἡμεῖς δὲν ἐλογαριάσαμεν ποτὲ τὰ θύματα ἐκ τοῦ κτηνώδους γένους τῶν γκόϊμ ἂν καὶ ἐθυσιάσαμεν οὐκ ὀλίγους καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἐδώσαμεν ὅμως εἰς τὸν ἑβραϊκὸν λαὸν ἐπὶ τῆς γῆς τοιαύτην θέσιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὀνειροπολήσῃ. Σχετικῶς ὀλίγα θύματα ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔσωσαν τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀπὸ τὴν καταστροφήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ τῶν μασσώνων

»Οἱ ἑβραῖοι καὶ αἱ μασσωνικαὶ ὀργανώσεις δὲν διστάζουν οὔτε πρὸ τοῦ ἐγκλήματος διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν σκοπόν των. Τὰ παρατιθέμενα κατωτέρω πρακτικὰ τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν» εἶναι φρικιασικῶς ἀποκαλυπτικά.

Μυστηριώδεις δηλοφονίαι τῶν ὁποίων ἡ πλοκὴ πα-

ραμένει ἀκόμη ἄγνωστος, διαπράττονται, συνειδήσεις διαφθείρονται κατὰ τρόπον καταχθόνιον διὰ νὰ ἐξυπηρετηθῇ τὸ ἑβραϊκὸν ἰδεῶδες τῆς κοσμοκρατορίας. Ὁ λήθαργος, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὰς ἀστικὰς τάξεις ὅλων τῶν λαῶν καὶ ἡ ὑλιστικὴ συμφεροντολογία εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ὥθησεν αὐτὸς ὁ ἑβραϊσμὸς ὑπὸ τὸ προσωπεῖον μεγάλων δῆθεν σοφῶν, εἶναι οἱ καλλίτεροι σύμμαχοι τῶν παρασκηνιακῶς δρώντων ἑβραίων κεφαλαιούχων. Ἴδοὺ τί λέγουν τὰ ἔγγραφα.

«Ὁ θάνατος εἶναί τι ἀναπόφευκτον δι' ἕκαστον ἄνθρωπον. Καλλίτερον λοιπὸν εἶναι νὰ ἐπισπεύδωμεν τὸ τέλος ἐκείνων, οἵτινες ἐμποδίζουν ἢ προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἔργον μας. Οὕτω ἡμεῖς θανατώνομεν ἀδελφοὺς μασσώνους χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑποπτεύεται τίποτε ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀδελφῶν. Ὅλοι αὐτοὶ ἀποθνήσκουν, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη, ὡς ἀπὸ φυσικὴν ἀσθένειαν. Γνωρίζοντες τοῦτο οἱ ἀδελφοὶ δὲν τολμοῦν νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Δι' αὐτῶν τῶν μέσων ἡμεῖς ἐκριζώνομεν ἐκ μέσου τῶν μασσώνων αὐτὰς τὰς ρίζας τῆς διαμαρτυρίας ἐναντίον τῶν ἐνεργειῶν μας.

Ἐνῷ κηρύσσομεν εἰς τοὺς γκόϊμ τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς, ἡμεῖς κρατοῦμεν τὸν ἑβραϊκὸν λαόν μας καὶ τοὺς πράκτοράς μας εἰς αὐστηροτάτην ὑπακοήν.

Ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν μας ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων τῶν γκοΐμ περιωρίσθη εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἡ αἴγλη τῶν νόμων ἐκλονίσθη διὰ τῆς ἐλευθέρας ἑρμηνείας, τὴν ὁποίαν εἰσηγούμεθα μεταξὺ αὐτῶν. Εἰς τὰς σοβαρωτέρας πολιτικὰς καὶ κρατικὰς ὑποθέσεις, τὰ δικαστήρια ἀποφασίζουν ὅπως ἡμεῖς τοῖς ὑπαγορεύομεν. Αἱ ὑποθέσεις λαμβάνουν τὴν κατεύθυνσιν τὴν ὁποίαν θέλομεν

εἰς τὸ ἑξῆς, τὴν ὁποίαν ὑποβάλλομεν εἰς τοὺς διοικητικοὺς ὑπαλλήλους τῶν γκόϊμ καὶ τοῦτο χάρις εἰς πρόσωπα ὑποβολιμιαῖα μὲ τὰ ὁποῖα φαινομενικῶς δὲν ἔχομεν τίποτε τὸ κοινόν, διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἄλλων ὁδῶν. Οἱ γερουσιασταὶ καὶ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους τυφλῶς ἀποδέχονται τὰς συμβουλάς μας. Τὸ καθαρῶς κτηνῶδες πνεῦμα τῶν γκόϊμ δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀναλύσῃ, νὰ παρατηρήσῃ βαθύτερον καὶ νὰ μαντεύσῃ ἀκόμη εἰς τί ἀποβλέπει ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη μορφὴ τοῦ ζητήματος.

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ διαφορὰ τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι μεταξὺ τῶν γκόϊμ καὶ ἡμῶν. Εἰς τοῦτο ἀναγνωρίζεται ἡ σφραγὶς τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὑπεράνθρώπου φύσεώς μας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κτηνῶδες ἔνστικτον τοῦ πνεύματος τῶν γκόϊμ. Ἐκεῖνοι βλέπουν ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀνίκανοι νὰ προβλέπουν καὶ νὰ ἐξευρίσκουν (ἐκτὸς ὑλικῶν τινων πραγμάτων).

Ἐκ τούτου σαφῶς προκύπτει ὅτι αὐτὴ ἡ φύσις μᾶς προώρισεν ἵνα χειραγωγῶμεν καὶ διοικῶμεν τὸν κόσμον.

Τὸ λακωνικὸν καὶ εὐκρινὲς τῶν νόμων τοῦ μέλλοντος

»Ὅταν θὰ ἐπέλθῃ ἡ στιγμή, καθ' ἣν φανερὰ θὰ καταλάβωμεν τὴν ἀρχήν, ἡμεῖς θὰ μεταβάλωμεν ὅλην τὴν νομοθεσίαν. Οἱ νόμοι μας θὰ εἶναι λακωνικοί, σαφεῖς, οὐχὶ διφορούμενοι καὶ ἄνευ ἑρμηνειῶν, οὕτως ὥστε ἕκαστος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νά τοὺς γνωρίζῃ. Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν θὰ εἶναι ἡ ὑπακοὴ εἰς τὰς ἀρχάς.

Τότε ὅλαι αἱ καταχρήσεις θὰ ἐκλείψουν συνεπείᾳ τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν θὰ φέρουν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους ἀπέναντι τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς. Αἱ παραβάσεις τῶν ὑποδεεστέρων ἀρχῶν θὰ τιμωρῶνται ἀμείλικτα, οὕτως ὥστε ἕκαστος θὰ χάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πειραματισθῇ ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν κατέχει. Ἡμεῖς θὰ παρακολουθῶμεν ἐπισταμένως τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ λειτουργία τοῦ κυβερνητικοῦ μηχανισμοῦ, διότι ἡ παράλυσις αὐτὴ φέρει τὴν γενικὴν ἀποσύνθεσιν. Οὐδεμία περίπτωσις παρανομίας ἢ καταχρήσεως θὰ μείνῃ ἄνευ παραδειγματικῆς τιμωρίας.

Ἡ σκληρότης τῶν τιμωριῶν

»Ἡ ὑποκρισία ἢ ἀμέλεια τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους θὰ ἐκλείψουν καιόπιν τῶν πρώτων σκληροτάτων τιμωριῶν. Ἡ αἴγλη τῆς ἐξουσίας μας πρέπει νὰ εἶναι ἀμείωτος. Ἀγρία τιμωρία θὰ ἐπιβάλλεται διὰ κάθε παράβασιν χάριν ἀτομικοῦ συμφέροντος. Ὁ τιμωρούμενος θὰ πίπτῃ, ὡς στρατιώτης, θῦμα τοῦ γοήτρου τῆς ἐξουσίας, καὶ τῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιτρέπουν παρέκκλισιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρὸς ἀτομικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ δημοσίου. Οἱ δικασταί μας θὰ γνωρίζουν ὅτι ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπιδείξουν ἀνόητον εὐσπλαγχνίαν, παραβιάζουν τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης, ὅστις ἐδημιουργήθη διὰ παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῶν ἐγκληματιῶν ἢ ἐνόχων καὶ οὐχὶ πρὸς ἐπίδειξιν τῶν ψυχικῶν ἰδιοτήτων τῶν δικαστῶν. Τὰς ἰδιότητας ταύτας δύνανται νὰ ἐπιδεικνύουν εἰς τὸν ἰδιωτικόν των βίον καὶ οὐχὶ εἰς

τὸν δημόσιον, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς βάσις τῆς ἀνατροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Τὸ δικαστικὸν προσωπικὸν δὲν θὰ ὑπηρετῇ πέραν τοῦ 55 ἔτους τῆς ἡλικίας, πρῶτον διότι οἱ γεροντώτεροι στερροῦς ἔχονται τῶν προκαταλήψεων καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον κατάλληλοι νὰ ὑπακούσουν εἰς νέας διαταγὰς καὶ δεύτερον ὅτι διὰ τοῦ μέτρου τούτου θὰ ἐπιτύχωμεν τὴν εὐχέρειαν τῶν μεταθέσεων τοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον εὐκολώτερον θὰ κύπτῃ ὑπὸ τὴν πίεσίν μας. Ὅστις θέλει νὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν θέσιν του ὀφείλει τυφλῶς νὰ ὑπακούῃ διὰ νὰ εἶναι ἄξιος ταύτης. Ἓν γένει οἱ δικασταί μας θὰ ἐκλέγωνται ἐξ ἐκείνων τῶν κύκλων οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι τὸ ἔργον των εἶναι νὰ τιμωροῦν καὶ ἐφαρμόζουν τοὺς νόμους καὶ νὰ μὴ ὀνειροπωλοῦν νὰ ἐκφράζουν ἐλευθεροφρόνως εἰς βάρος τοῦ ἀναμορφωτικοῦ μας σχεδίου, ὅπως τώρα τὸ φαντάζονται οἱ Γκόϊμες...

Τὸ μέτρον τῆς ἀνανεώσεως τῶν δικαστῶν θὰ χρησιμεύσῃ ἐπὶ πλέον νὰ προλάβῃ τυχὸν ἀλληλεγγύην αὐτῶν καὶ θὰ τοὺς δεσμεύῃ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη των.

Ἡ νέα γενεὰ τῶν δικαστῶν θ' ἀνατραφῇ μὲ τοιαύτας βλέψεις οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τοιαύτας καταχρήσεις αἱ ὁποῖαι νὰ δύνανται νὰ διαταράσσουν τὰς ὑφισταμένας σχέσεις μεταξὺ τῶν ὑπηκόων μας. Οἱ δικασταὶ τῶν Γκόϊμ εἶναι σήμερον ἐπιεικεῖς, ἀναγνωρίζουν εἰς κάθε ἐγκληματικὴν πρᾶξιν ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις μὴ ἔχοντες ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ προορισμοῦ των, διότι οἱ νῦν κυβερνῆται δὲν φροντίζουν νὰ τοὺς ἐμπνεύσουν τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ συνείδησιν

τοῦ ἔργου των, τὸ ὁποῖον παρ' αὐτῶν ἀπαιτεῖται. Ὅπως τὸ ζῶον ἀπολύει τὰ τέκνα του εἰς τὴν λείαν, οὕτω καὶ οἱ Γκόϊμ δίδουν εἰς τοὺς ὑπηκόους των προσοδοφόρους θέσεις μὴ σκεπτόμενοι ὅτι πρέπει νὰ ἐπεξηγήσουν τοὺς λόγους διατὶ ἡ θέσις αὕτη ἱδρύθη. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ διοίκησίς των καταρρέει διὰ τῶν ἰδίων των δυνάμεων, ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῶν ἰδικῶν των διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

Ἂς ἀρυσθῶμεν ἓν ἀκόμη μάθημα διὰ τὴν ἰδικήν μας διοίκησιν ἀπὸ τὰ παραδείγματα καὶ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης δράσεως. Ἡμεῖς θὰ ἐκριζώσωμεν πᾶσαν φιλελευθέραν τάσιν ἀπὸ κάθε σπουδαίαν θέσιν τῆς διοικήσεώς μας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ἀνατροφὴ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἰδικοῦ μας κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος. Αἱ θέσεις αὗται θὰ καταλαμβάνωνται μόνον ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θ' ἀνατρέφωνται ἀπὸ ἡμᾶς διὰ τὰς διοικητικὰς ὑπηρεσίας. Εἰς ἀντίρρησιν ὅτι ἡ ἀπόλυσις τῶν παλαιῶν ὑπαλλήλων θὰ κοστίσῃ πολὺ εἰς τὸ Ταμεῖον, θὰ εἴπω πρῶτον ὅτι θὰ ἐξευρεθοῦν δι' αὐτοὺς ἰδιωτικαὶ ὑπηρεσίαι εἰς ἀποκατάστασιν τῶν ἀπολυθέντων καὶ δεύτερον θὰ σημειώσω ὅτι θὰ συγκεντρώσωμεν εἰς χεῖράς μας ὅλα τὰ χρήματα· ἑπομένως δὲν θὰ εἶνε ἡ κυβέρνησίς μας ἥτις θὰ φοβῆται τὴν ἀγχόνην.

Ἡ ἀπολυταρχία τοῦ μασσωνισμοῦ

»Ἡ ἀπολυταρχία μας εἰς ὅλα θὰ εἶνε συνεπής· ὡς ἐκ τούτου εἰς πᾶσαν διαταγήν μας ἡ ἰσχυρὰ θέλησίς μας θὰ γίνεται σεβαστὴ καὶ θὰ ἐφαρμόζεται ἀπαρεγκλίτως θὰ περιφρονῇ πᾶσαν διαμαρτυρίαν, πᾶσαν ἐκδήλωσιν

δυσαρεσκείας, ἐκριζώνουσα πᾶσαν δι' ἔργων ἐκδήλωσιν διὰ παραδειγματικῆς τιμωρίας.

Ἡμεῖς θὰ καταργήσωμεν τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως τὸ ὁποῖον θὰ περιέλθῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μας, διότι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν δημιουργίαν τῆς ἰδέας παρὰ τῷ λαῷ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκδοθῇ ἄδικος ἀπόφασις παρὰ τῶν δικαστῶν τοὺς ὁποίους ἡμεῖς διωρίσαμεν.

Ἐὰν τυχὸν συμβῇ τοιοῦτόν τι, ἡμεῖς μόνοι θὰ ἐφεσιβάλωμεν, ἀλλὰ τιμωροῦντες παραδειγματικῶς τοὺς δικαστὰς διὰ τὴν τοιαύτην ἄγνοιαν τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ προορισμοῦ των, οὕτως ὥστε τοιαῦται περιπτώσεις δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν πλέον. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡμεῖς θὰ γνωρίζωμεν κάθε βῆμα τῶν ὑπαλλήλων μας, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ παρακολουθῶμεν διὰ νὰ εἶναι ὁ λαὸς εὐχαριστημένος ἀπὸ ἡμᾶς, διότι εἶνε δικαίωμά του νὰ ζητῇ καλὴν διοίκησιν καὶ καλοὺς ὑπαλλήλους.

Πατριαρχικὴ μορφὴ τῆς μελλούσης ἐξουσίας

»Ἡ ἐξουσία θὰ φέρῃ τὴν μορφὴν πατριαρχικῆς ὀργανώσεως. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐμποτισθοῦν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν δύνανται νὰ ζήσουν ἄνευ ὑπακοῆς καὶ τότε μόνον ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀπολυταρχίαν τῆς διοικήσεως, θὰ τύχουν τῆς εὐνοίας ἡμῶν καὶ θὰ πεισθοῦν ὅτι μόνον τυφλῶς ἐκτελοῦντες τὰς διαταγὰς ἡμῶν δύνανται νὰ ζήσουν. Καὶ οὕτω ἐκεῖνοι θὰ εἶνε εὐχαριστημένοι ὅτι ἡμεῖς κανονίζομεν τὴν ζωήν των ὅπως οἱ φρόνιμοι γονεῖς ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ὑπακοῆς.

Οἱ λαοὶ τῶν γκόϊμ ὡς καὶ αἱ κυβερνήσεις των αἰωνίως θὰ εἶνε ἀνήλικα παιδία διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ κατανοήσουν τὴν μυστικήν μας πολιτικήν.

Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου

»Ὡς βλέπετε, ἐγὼ στηρίζω τὸν δεσποτισμόν μας ἐπὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καθήκοντος. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναγκάζειν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος εἶνε ἀπ' εὐθείας δικαίωμα τῆς κυβερνήσεως ἡ ὁποία εἶναι ὡς ὁ πατὴρ διὰ τοὺς ὑπηκόους του. Ἐκείνη ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροῦ, διὰ τοῦτο ἐπωφελεῖται αὐτὴ ὅπως καθοδηγήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως καθορισθέντα νόμον τῆς αἰωνίας ὑπακοῆς.

Τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ εὑρίσκεται ὑπὸ τὸν νόμον ὑπακοῆς, εἴτε εἰς ἕνα ἄνθρωπον εἴτε εἰς τὰς περιστάσεις ἢ εἰς τὴν ἰδίαν του φύσιν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τὸν ἰσχυρότερον.

Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι μὴ ἐνδιατρίβοντες πολύ, νὰ θυσιάζωμεν πολλὰ ἄτομα καταστρατηγοῦντα τὴν ὑφισταμένην τάξιν, διότι εἰς τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τοῦ κακοῦ ἔγκειται τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ἀνατροφῆς.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Ἰσραὴλ πατριάρχης τοῦ κόσμου

»Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Ἰσραὴλ θέσῃ ἐπὶ κεφαλῆς του τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ προσφέρῃ ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη, ἐκεῖνος θὰ γίνῃ τότε ὁ Πατριάρχης τοῦ κόσμου».

Πῶς οἱ Ἑβραῖοι ὁδηγοῦν εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς

Ὅλοι ὁμολογοῦμεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοὶ γίνονται βαθμηδὸν ἀνηθικώτεροι καὶ ὅτι ἐκλείπει σὺν τῷ χρόνῳ ἡ ἀρετή. Ἐλάχιστοι εἶναι ὅμως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν καὶ φροντίζουν νὰ ἀνεύρουν τὰ βαθύτερα αἴτια τοῦ ἐκφυλισμοῦ ὅλης τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ τρίτον πρακτικὸν τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν» τὸ ὁποῖον παραθέτω ἐπὶ λέξει, χύνει φῶς ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ τούτου φαινομένου καὶ ἐπὶ τῶν καταχθονίων μεθόδων, τὰς ὁποίας μετέρχονται οἱ ἰθύνοντες Ἰσραηλῖται διὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν κοσμοκρατορίαν των.

Ἰδού τὸ ρηθὲν ἔγγραφον.

Ἡ ἀστάθεια τῶν Πολιτευμάτων

Ἡ σύγχρονος τῶν συνταγματικῶν πολιτευμάτων ἀξία θ' ἀνατραπῇ,διότι ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ τὴν ἐγκαθιδρύσωμεν ἐπὶ βάσεως ἀσταθοῦς καὶ συνεπῶς κλονιζομένης.

Οἱ γκόϊμ ὑποθέτουν ὅτι τὰ ἐστερέωσαν καλὰ καὶ ἀναμένουν τὴν πλήρη ἰσορροπίαν τοῦ ζυγοῦ. Ἀλλ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν, ὄπισθεν τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων κρυπτόμενοι, ἀνοηταίνουν πιστεύοντες εἰς τὸ ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀνεύθυνον τῆς ἀρχῆς. Μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν λαὸν οἱ ἄρχοντες, δὲν δύνανται νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὰς ραδιουργίας τῶν κολάκων, δὲν δύνανται νὰ εὕρουν ἐνίσχυσιν παρὰ τῷ λαῷ χωρίσαντες τὴν ἀγρυπνοῦσαν δύναμιν τῶν ἀρχόντων ἀπὸ τὴν τυφλὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ· ἐπετύχομεν τὴν ἐξουδετέρωσιν

ἀμφοτέρων, διότι ἑκάστη εἶνε ἀνίσχυρος ὡς ὁ τυφλὸς χωρὶς ῥάβδον.

Διὰ νὰ ὠθήσωμεν τοὺς φιλάρχους εἰς κακὴν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ὠρθώσαμεν τὴν μίαν ἐξουσίαν ἀντιμέτωπον τῆς ἄλλης καὶ ἀνεπτύξαμεν τὴν πρὸς ἀνεξαρτησίαν τάσιν της. Ἡμεῖς κατεστήσαμεν τὴν ἀρχὴν στόχον πάσης φιλοδοξίας. Μετεβάλομεν τὰ κράτη εἰς θεατρικὰς σκηνάς, ὅπου ἐξελίσσονται ἀγῶνες κομμάτων. Μετ' ὀλίγον θὰ ἀκολουθήσουν ταραχαὶ καὶ ἡ χρεοκοπία ὅλων τῶν πολιτευμάτων θὰ παρουσιασθῇ παντοῦ.

Ἀδιόρθωτοι φλύαροι μετέβαλον τὸ κοινοβούλιον εἰς κονίστραν ρητορικῶν ἀγώνων. Τολμηροὶ δημοσιογράφοι χωρὶς νὰ στενοχωροῦνται ἐπιτίθενται καθ' ἑκάστην ἐναντίον τῆς διοικήσεως.

Αἱ καταχρήσεις τῶν ἀρχῶν προπαρασκευάζουν τὴν πτῶσιν ὅλων τῶν θεσμῶν καὶ τὰ πάντα θ' ἀνατραποῦν μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὰ πλήγματα τοῦ μαινομένου ὄχλου. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι σήμερον προσδεδεμένοι εἰς τὸν ζυγὸν τῆς πενίας φοβερώτερον ἢ ὅταν ἦσαν δουλοπάροικοι. Ἀπὸ δουλοπάροικος ἠδύνατο κανεὶς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀλλ' ἀπὸ τὴν πενίαν δὲν δύναται νὰ ἀποσπασθῇ.

Ἡμεῖς εἰσηγάγομεν εἰς τὸ σύνταγμα τοιαῦτα δικαιώματα, τὰ ὁποῖα διὰ τὸν λαὸν εἶνε εἰκονικὰ καὶ οὐχὶ πραγματικὰ δίκαια. Ὅλα αὐτὰ τὰ λεγόμενα δικαιώματα δύνανται νὰ ὑφίστανται μόνον ὡς ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ εἶναι ἀνέφικτοι.

Τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα διὰ τὸν πτωχὸν εἶνε πικρὰ εἰρωνεία.

Ἡμεῖς πρέπει νὰ παρουσιαζώμεθα ὡς σωτῆρες τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ νὰ τῷ προ-

τείνωμεν νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν στρατόν μας τῶν σοσιαλιστῶν, τῶν ἀναρχικῶν, τῶν κομμουνιστῶν, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς πάντοτε ὑποστηρίζομεν δῆθεν ὁρμώμενοι ἀπὸ αἰσθήματα μασσωνικῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ ἀριστοκρατία ἥτις ἐπωφελεῖτο δικαιωματικῶς τῆς ἐργασίας τοῦ ἐργάτου, εἶχε συμφέρον πάντοτε ὅπως ὁ ἐργάτης εἶνε χορτασμένος, ὑγιὴς καὶ δυνατός. Ἡμεῖς ἐν ἀντιθέσει ἐπιδιώκομεν τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν γκόϊμ (χριστιανῶν κτηνῶν). Ἡ δύναμίς μας θὰ συνίσταται εἰς τὸ νὰ κρατῶμεν εἰς διαρκῆ πεῖναν καὶ ἀδυναμίαν τὸν ἐργάτην, διότι δι' αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν μέσων θὰ ὑποδουλωθῇ εἰς τὴν θέλησίν μας καὶ οὕτω δὲν θὰ εὕρῃ οὔτε δύναμιν οὔτε ἐνέργειαν (πληρέστατα ἐφαρμοσθὲν ἐν Ρωσίᾳ).

»Ἡ πεῖνα θὰ δώσῃ δικαιώματα εἰς τὸ κεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ἐργάτου μεγαλείτερα παρ' ὅσα ἔδιδε εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν ἀρχὴν τῶν ἡγεμόνων. Διὰ τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ ἐκ ταύτης πηγάζοντος μίσους, ἡμεῖς κινοῦμεν τὰ πλήθη καὶ διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν ἡμεῖς ἐκκαθαρίζομεν τὸν δρόμον μας ἀπὸ κάθε ἐμπόδιον. Ὅταν θὰ ἐπέλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς στέψεως τοῦ ἰδικοῦ μας «Κυρίου τοῦ κόσμου» θὰ φροντίσωμεν ὥστε αἱ αὐταὶ χεῖρες τῶν ἐργατῶν ἐκμηδενίσουν πᾶν τυχὸν ἐμπόδιον.

»Οἱ γκόϊμ ἀπέμαθον νὰ σκέπτωνται ἄνευ τῶν ἰδικῶν μας ἐπιστημονικῶν συμβουλῶν οὕτως ὥστε, ὁπόταν ἐπέλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς κυριαρχίας μας, θὰ ἐπιβάλωμεν τὰ ἑξῆς: Εἰς τὰ σχολεῖα θὰ διδάσκεται ἡ μόνη ἀληθὴς ἐξ ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, τουτέστιν ἡ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡ τοῦ κοινωνικοῦ βίου ὅστις ἀπαιτεῖ τὴν εἰς τά-

ξεις διάκρισιν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὰ ἐπαγγέλματα. Ἀπαραίτητον ὅπως ὅλοι μάθουν ὅτι ἰσότης δὲν εἶνε δυνατὸν ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς δράσεως ἑκάστου.

»Ἡ ἐπιστήμη τῶν κοινωνικῶν ὀργανώσεων, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ὁποίας δὲν εἰσηγάγομεν τοὺς Γκέϊμ, θ' ἀποδείξῃ εἰς ὅλους ὅτι τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ἡ ἐργασία πρέπει νὰ ἀνατίθενται εἰς ὡρισμένας τάξεις, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δημιουργῆται πηγὴ ἀνθρωπίνης δυστυχίας ἐκ τῆς ἐλλείψεως εἰδικῆς μορφώσεως, ἀναλόγου πρὸς τὴν ἐργασίαν εἰς ἣν ἕκαστος θὰ ἐπιδοθῇ. Μὲ τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν τῆς ἐπισιήμης καὶ τῆς κατευθύνσεως τὴν ὁποίαν ἔχομεν δώσῃ εἰς αὐτήν, ὁ λαὸς πίπτει θῦμα τῶν ὑποβαλλομένων εἰς αὐτὸν οὐτοποιῶν καὶ χωρὶς νὰ τὸ κατανοῇ τρέφει ἔχθραν ἐναντίον ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ἀνωτέρας αὐτοῦ, διότι ἀκριβῶς δὲν ἐννοεῖ τὴν σημασίαν ἑκάστης τάξεως.

»Ἡ ὑποδειχθεῖσα ἔχθρα ἐπαυξάνει συνεπείᾳ τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς κρίσεως τὴν ὁποίαν προκαλεῖ τὸ Χρηματιστήριον καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς βιομηχανίας. Δημιουργήσαντες δι' ὁδῶν ὑποκρύφων, τῇ βοηθείᾳ τοῦ χρόνου ὅστις εὑρίσκεται εἰς χεῖράς μας, γενικὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, θὰ ῥίψωμεν εἰς τοὺς δρόμους συγχρόνως ὅλους τοὺς ἐργάτας ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Ὁ ὄχλος αὐτὸς μετ' ἰδιαιτέρας ἡδονῆς θὰ ἀρχίσῃ νὰ χύνῃ τὸ αἷμα ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ ἀφελείᾳ του μισεῖ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῶν ὁποίων τὰς περιουσίας θὰ ζητήσῃ νὰ ἁρπάξῃ. Τοὺς ἰδικούς μας δὲν θὰ θίξῃ, διότι ἡ στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως

θὰ εἶνε εἰς ἡμᾶς γνωστὴ καὶ ἡμεῖς θὰ λάβωμεν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

»Ἡμεῖς ἐπείσαμεν τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὅτι ἡ ἐλευθερία θὰ τὸν ὁδηγήσῃ δι' ἧθεν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς λογικῆς. Ὁ Δεσποτισμός μας θὰ εἶνε τοιοῦτος, ὥστε νὰ γνωρίζῃ διὰ τῶν μᾶλλον αὐστηρῶν μέτρων νὰ ἐξουδετερώνῃ πᾶσαν ἐξέγερσιν καὶ νὰ πνίγῃ πᾶσαν φιλελευθέραν ὀργάνωσιν.

»Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ λαὸς εἶδεν ὅτι ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας του γίνονται παντὸς εἴδους ὑποχωρήσεις ἐνόμισεν ὅτι εἶνε ὁ κυρίαρχος καὶ ρίπτεται πρὸς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ ὡς πᾶς τυφλὸς προσκρούει εἰς ἀπειρίαν ἐμποδίων. Τότε στρέφεται παντοῦ πρὸς ἀναζήτησιν ὁδηγῶν μὴ ἐννοῶν ὅτι πρέπει νὰ στραφῇ πρὸς τοὺς πρώην τοιούτους καὶ ἐν τῷ ἀδιεξόδῳ εἰς τὸ ὁποῖον περιέρχεται καταθέτει εἰς τοὺς πόδας μας τὴν δύναμίν του.

»Ἐνθυμηθῆτε τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐδώσαμεν τὸ ὄνομα τῆς «Μεγάλης». Τὰ μυστικὰ τῆς προπαρασκευῆς αὐτῆς εἰς ἡμᾶς εἶναι ἄριστα γνωστά, διότι αὐτὴ εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν μας. Ἔκτοτε ἡμεῖς ὡδηγήσαμεν τοὺς λαοὺς ἀπὸ ἀπογοητεύσεως εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ γρήγορα θὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ προσκυνήσῃ τὸν Μέγαν Βασιλέα καὶ Δεσπότην Σιωνικοῦ αἵματος τὸν ὁποῖον προπαρασκευάζομεν διὰ τὸν κόσμον.

»Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμεῖς ὡς διεθνὴς δύναμις εἴμεθα ἄτρωτοι, διότι ἐάν τις μᾶς ἐπιτεθῇ, τυγχάνομεν τῆς ὑποστηρίξεως ἄλλου. Ἡ μεγάλη διαφορὰ τῶν λαῶν τῶν Γκόϊμ, δειλῶν πρὸ τῆς δυνάμεως, ἀσπλάγχνων

πρὸ τῶν ἀδυνάτων, ἀνιλεῶν διὰ τὰ παραπτώματα καὶ ἐπιεικῶν διὰ τὰ ἐγκλήματα, μὴ ἐννοούντων τὰς ἀντιφάσεις τῆς ἐλευθερίας ὑπομονητικῶν μέχρι μαρτυρικότητος ἀπέναντι τοῦ τολμηροῦ δεσποτισμοῦ ἴδοὺ τί συντελεῖ εἰς τὴν ἰδικήν μας ἀνεξαρτησίαν.

»Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις τοιοῦτον φαινόμενον τοιαύτην ἀσυνέπειαν τῶν λαϊκῶν μαζῶν μὴ δυναμένων νὰ ἐκτιμήσουν λογικῶς τὰ πράγματα; Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἰθύνοντες μασσῶνοι διὰ τῶν πρακτόρων των ψιθυρίζουν εἰς τὸν λαὸν ὅτι δι' αὐτῶν, ἂν τυχὸν διέπραττον μίαν κατάχρησιν, προξενοῦν βλάβας εἰς ἄλλα κράτη πρὸς ἐπιτυχίαν ὑψηλοτέρων σκοπῶν, τουτέστι τῆς εὐδαιμονίας τῶν λαῶν, τῆς παγκοσμίου ἀδελφόσεως, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἰσότητος. Εἰς τὸν λαὸν βεβαίως δὲν λέγουν ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ ἕνωσις ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν μας.

»Καὶ ὁ λαὸς καταδικάζει τοὺς δικαίους καὶ ἀθωώνει τοὺς ἐνόχους καὶ σὺν τῷ χρόνῳ πείθεται ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ κάμῃ ὅ τι θέλει. Χάρις εἰς τὴν τοιαύτην τῶν λαῶν ψυχολογίαν κλονίζεται κάθε ἰσορροπία καὶ δημιουργεῖται ἀταξία εἰς κάθε βῆμα. Ἡ λέξις ἐλευθερία ὠθεῖ τοὺς λαοὺς εἰς ῥῆξιν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, ἀκόμη καὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ.

»Ἴδοὺ διατί ἡμεῖς κατακλαμβάνοντες τὴν ἀρχὴν πρέπει ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸ λεξικὸν τὴν λέξιν «ἐλευθερία» ὡς σύμβολον τῆς κτηνώδους δυνάμεως ἥτις μεταβάλλει τὰ πλήθη εἰς αἱμοχαρῆ θηρία. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὰ θηρία ἀποκοιμῶνται κάθε φορὰν ποῦ θὰ πίουν αἷμα καὶ ἀκριβῶς τότε εἶνε εὐκολώτερον νὰ τὰ δέσῃ

κανεὶς μὲ τὰς ἁλύσεις. Ἐὰν ὅμως τὰ θηρία δὲν πίουν αἷμα τότε δὲν κοιμῶνται καὶ ἀλληλοσπαράσσονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Πῶς ἐνεργεῖται ἡ Οἰκονομικὴ προπαγάνδα τῶν Ἑβραίων

Οἱ Ἑβραῖοι εἶνε καὶ κατὰ τοῦτο ἄξιοι θαυμασμοῦ ὅτι ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἀπέδωκαν ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν προπαγάνδαν, ἐν ᾧ αἱ χριστιανικαὶ κυβερνήσεις ἐξακολουθοῦν ἀκόμη τὰς συζητήσεις περὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα συνεχίζεται καὶ σήμερον ἡ πλήρης ἀδιαφορία τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀστικῶν ὀργανώσεων εἰς τὰ ζητήματα τῆς προπαγάνδας. Σπαταλῶνται ἑκατομμύρια δι' ἀνηθίκους σκοποὺς ὑπὸ ἐπιτηδείων, ἐν τούτοις δὲν διατίθεται οὔτε ἓν λεπτὸν πρὸς διαφώτισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ κατόπιν ζητοῦν εὐθύνας παρ' αὐτοῦ ἢ ἐπιρρίπτουν αὐτὰς εἰς αὐτόν, ἐνῷ οὐδεὶς οὐδέποτε ἐφρόντισε νὰ τὸν διαπαιδαγωγήσῃ. Τοὐναντίον οἱ ἰθύνοντες Ἰσραηλῖται ἀποδίδουν τὴν μεγαλειτέραν σημασίαν εἰς τὴν προπαγάνδαν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν κατωτέρω πρακτικῶν τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν».

«Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ παγκοσμίου μας προγράμματος, ἡ ὁποία ἄλλως τε πλησιάζει εἰς τὸ τέρμα, πρέπει νὰ ἐπηρεάζωμεν τὰς κυβερνήσεις τῶν Γκόϊμ, δι' ἐκείνου τὸ ὁποῖον αὐταὶ ὀνομάζουν κοινὴν γνώμην. Αὕτη ἔχει ἤδη προπαρασκευασθῇ χάρις εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἐξ ὅλων τῶν δυνάμεων, τὸν τύπον, ὅστις πλὴν

ἐλαχίστων ἀσημάντων ἐξαιρέσεων εὑρίσκεται ὁλόκληρος εἰς χεῖράς μας.

»Διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὅλαι αἱ κυβερνήσεις τῶν Γκόϊμ τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἤδη ὑποδουλωθῇ εἰς ἡμᾶς, θὰ ἐπιδείξωμεν τὴν δύναμίν μας εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν δι' ἐγκλημάτων, δικιοτήτων, δηλαδὴ διὰ τῆς τρομοκρατίας. Ἐὰν δὲ ὅλαι ἐξηγείροντο ἐναντίον μας θ' ἀπαντῶμεν διὰ τῶν Ἀμερικανικῶν, Ἰαπωνικῶν καὶ Κινεζικῶν ὅπλων. Πρέπει νὰ προστατεύσωμεν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον τὴν κερδοσκοπίαν, ἥτις θὰ φέρῃ εἰς τὰς χεῖράς μας ὅλα τὰ πλούτη τῆς γῆς. Διὰ τῆς κερδοσκοπίας ὅμως οἱ χριστιανοὶ θὰ καταντήσουν προλετάριοι καὶ θὰ κύψουν τὸν αὐχένα, πρὸ ἡμῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν. Διὰ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν βιομηχανίαν τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ νὰ αὐξήσωμεν τὴν κερδοσκοπίαν, θὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πλέον παράφρονα πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν ἤδη ἀνεπτύξαμεν, θὰ προκαλέσωμεν αὔξησιν τῶν ἡμερομισθίων. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς ἐργάτας, διότι συγχρόνως θὰ διενεργήσωμεν ὕψωσιν τῆς τιμῆς τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης ὑπὸ τὸ πρόσχημα κακῶν ἐσοδειῶν.

Θὰ ὑπομνήσωμεν ἐπίσης τὴν παραγωγὴν εἰς τὴν βάσιν της, σπείροντες σπέρματα ἀναρχίας μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑποθάλποντες τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ ἀλκοόλ.

Διὰ νὰ μὴ ἀντιληφθοῦν προώρως οἱ χριστιανοὶ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν θὰ τὴν ἀποκρύψωμεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλομεν νὰ βοηθήσωμεν τὰς ἐργατικὰς τάξεις εἰς τὴν λύσιν τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν προ-

βλημάτων, τῶν ὁποίων αἱ οἰκονομικαί μας θεωρίαι εὐνοοῦν τὴν διάδοσιν καθ' ὅλους τοὺ δυνατοὺς τρόπους. Ἡμεῖς πρέπει νὰ θωρακισθῶμεν δι' ὅλων τῶν ὅπλων ἅτινα οἱ ἐχθροί μας δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐνδεχομένως ἐναντίον μας. Ἡμεῖς πρέπει νὰ εὑρίσκωμεν τὰς μᾶλλον ἐξεζητημένας καὶ λεπτὰς ἐκφράσεις τῆς νομικῆς γλώσσης πρὸς δικαιολογίαν τῶν περιπτώσεων ἐκείνων καθ' ἃς θὰ εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐκφέρωμεν ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ φανῶσι λίαν τολμηραὶ καὶ ἄδικοι. Αἱ ἀποφάσεις αὗται ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ διατυποῦνται μὲ τοιαύτας ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι νὰ φέρουν τὸν χαρακτῆρα ὑψηλῶν ἠθικῶν ἀρχῶν.

Ἡ Κυβέρνησίς μας πρέπει νὰ περιβάλλεται μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πολιτισμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου θὰ εἶνε ἠναγκασμένος νὰ δρᾷ. Πρέπει νὰ περιτριγυρίζεται ἀπὸ δημοσιολόγους, νομικούς, ἰατρούς, διοικητικοὺς ὑπαλλήλους, διπλωμάτας καὶ τέλος ἀπὸ ἀνθρώπους προπαρασκευασθέντας εἰς τὰς ἰδικάς μας σχολάς. Αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν ὅλας τὰς γλώσσας. Αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μὲ ὅλας τὰς εὐαισθήτους χορδάς της, εἰς τὰς ὁποίας θὰ πρέπει νὰ παίξουν. Αἱ χορδαὶ αὗται εἶνε ἡ διασκευὴ τοῦ πνεύματος τῶν γκόϊμ, αἱ τάσεις, τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματα τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ σοφοὶ οὗτοι συνεργάται μας θὰ λαμβάνωνται οὐχὶ ἐκ τοῦ κύκλου τῶν γκόϊμ, οἱ ὁποῖοι συνείθισαν νὰ ἐκπληροῦν τὴν διοικητικὴν των ἀποστολὴν

μὴ διερωτῶντες τί αὕτη ἐπιδιώκει, μὴ σκεπτόμενοι εἰς τίνα αὕτη εἶνε ἀναγκαία.

Οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι τῶν γκόϊμ ὑπογράφουν ἔγγραφα μὴ ἐξετάζοντες ταῦτα· ὑπηρετοῦν εἴτε διὰ μισθὸν εἴτε διὰ φιλοδοξίαν.

Ἡμεῖς θὰ περιβάλλωμεν τὴν Κυβέρνησίν μας μὲ ὁλόκληρον κόσμον οἰκονομολόγων. Ἰδοὺ διατὶ αἱ οἰκονομικαὶ ἐπιστῆμαι ἀποτελοῦν τὸ κύριον θέμα, τὸ ὁποῖον ἐκμανθάνουν τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων.

Ἡμεῖς περιστοιχιζόμεθα ἀπὸ χιλιάδας τραπεζιτῶν, βιομηχάνων, κεφαλαιούχων, καὶ τὸ κυριώτερον ἀπὸ ἑκατομμυριούχους, διότι κατ' οὐσίαν τὸ πᾶν λύεται διὰ τοῦ χρήματος.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον ἀκόμη εἶνε ἐπικίνδυνον ν' ἀναθέτωμεν ὑπευθύνους ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἀδελφούς μαθ Ἑβραίους, θὰ τὰς παραδίδωμεν εἰς πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὸ παρελθὸν ἢ ὁ χαρακτὴρ εἶνε τόσον κακὸν ὥστε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ λαοῦ νὰ ὑπάρχῃ βάραθρον. Εἰς τοιούτους ἀνθρώπους καὶ μόνον, οἱ ὁποῖοι ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγάς μας, δὲν θὰ ὑπολείπεται παρὰ ἢ νὰ γίνουν ὑπόδικοι ἢ ἐξόριστοι. Οὕτω θὰ ἀναγκάζωνται νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰ συμφέροντα μας μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς.

Πῶς ἐφηρμόσθησαν ἐν Ρωσίᾳ αἱ ἑβραϊκαὶ ἀρχαὶ

Ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ ἑβραῖοι κρυπτόμενοι ὑπὸ τὴν μάσκαν τοῦ κομμουνισμοῦ ἔγιναν κύριοι τῆς Ρωσίας, ἐφήρμοσαν πιστότατα ὅλας τὰς προεκτεθείσας ἀρχάς. Γνωρίζοντες ὅτι ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἦτο ὁ κύριος ἐχθρὸς τοῦ σατανικοῦ προγράμματος, κα-

ταβάλλουν λυσσώδεις προσπαθείας πρὸς ἐξόντωσιν καὶ ταπείνωσιν αὐτῆς.

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικάς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων σφαγιασθέντων Ρώσων κληρικῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ μοναχῶν ἀνέρχεται εἰς 8.110.

Εἰς τὸ Κυβερνεῖον Ἀρχαγγέλου 49, Ἀστραχὰν 84, Πετρουπόλεως 36, Βολόγδα 27, Πὲρμ 34, Βιάτκα 41, Αἰκατερίμπουργ 29, Νόβγοροδ 68 Ἴσκοδ 31, Βλαδίμηρ 81, Κοστρομὰ 72, Ζδὲρ 94, Μόσχα 36, Τούλας 61, Νίζνι Νόβγοροδ 68, Σιμπίρσκι 47, Καζὰν 24, Οὔφα 28, Σαμαρὰ 61, Ἰδὰν δογνισίνσκι 34, Τσελάμπινσκι 20, Οὐρὰλ 49, Ὄμσκι 19, Μπαρναοὺλ 41, Σαράτωφ 52, Ταμπὸδ 47, Ὀριὸλ 78, Κούρσκι 68, Χάρκοδ 98, Πολτάδα 124, Αἰκατερινοσδὰλ 92, Τσιρνίγκωρ 78, Χερσῶνα (μετὰ τῆς Ὀδυσσοῦ) 91, Μογκιλιὸφ 61, Μὶνσκ 49, Δὸν 97, Γεγκαρὸγ 36, Κριμαίας 44, Δομπόϊσκ 29, Σμολένσκου 62, Αἰκατερινοδὰρ 69, Σταυροπὴ 139, Βλαδικάφκας 72, Σύνολον 2,691, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ διάκονοι. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον πρέπει νὰ προστεθοῦν μοναχοὶ 1962, μοναχαὶ 3,447. Ἤτοι σύνολον 8.110 χριστιανῶν κληρικῶν μαρτύρων, θανατωθέντων ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἑβραίων. Σημειωτέον ὅτι οὐδεὶς Ραδδίνος, οὐδεὶς Χότζας ἔπαθέ τι κατόπιν διαταγῆς τῶν Σοβιέτ. Καὶ ἐνῷ πλεῖσται χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι μετεβλήθησαν εἰς θέατρα, κινηματογράφους, ἀποθήκας, οὐδεμία συναγωγή, οὐδὲν τέμενος ἔπαθέ τι.

Οἱ Ἑβραῖοι τύραννοι τῆς Ρωσίας, γνωρίζοντες ὅτι ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τῶν Ρωσικῶν μαζῶν, ἐγκαίρως ἔστρεψαν

τὰ βέλη των κατ' αὐτῆς διὰ νὰ τὴν καταστρέψουν.

Ὁ ἐλεύθερος γάμος ἐστερημένος πάσης θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ὑποχρεώσεως καθιερώθη πρὸς ἐκφυλισμὸν τῶν Ρώσων. Ὁ κινητὸς δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς πλοῦτος περιῆλθε κατὰ τὰ 9/10 εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων πάσης χώρας οἱ ὁποῖοι ἀθρόοι συρρέουν ἐξ ὅλων τῶν περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν ἀτυχῆ χριστιανικὴν χώραν.

Ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, τοῦ λόγου, τῶν συναθροίσεων κατηργήθη. Ὅλαι αἱ ἐκδιδόμεναι ἐν Ρωσίᾳ ἐφημερίδες, ὅλα τὰ ἐκτυπούμενα βιβλία εἶναι εὐμενῆ πρὸς τοὺς Ἑβραίους καὶ τὴν τυραννίαν των. Ὄχι μόνον δὲν ἐπιτρέπεται οἱονδήποτε δυσμενὲς δημοσίευμα, ἀλλὰ καὶ τουφεκίζεται πᾶς ἐκδηλῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην δυσφορίαν πρὸς τὸ Ἑβραϊκὸν καθεστώς.

Αἱ ἐργατικαὶ μᾶζαι αἱ ὁποῖαι ἤλπιζον νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν δικτατορίαν των, βλέπουν ὅτι ἀντὶ αὐτῶν κυβερνᾷ σήμερον μία ὀλιγαρχία ἑβραϊκή. Μετανοοῦν δέ, διότι χωρὶς νὰ ἐξετάσουν ποῖοι ἦσαν οἱ παρέχοντες εἰς αὐτοὺς πρὸ τοῦ 1917 τὰς ἀφειδεῖς ἐκείνας ὑποσχέσεις, ἐπίστευσαν εἰς αὐτὰς καὶ σήμερον ὄχι μόνον δὲν εἶναι πλέον ἐλεύθεροι, δὲν εἶνε πλέον εὐτυχεῖς, ἀλλὰ μετεβλήθησαν εἰς ὑποζύγια τῶν Ἑβραίων τυράννων.

Ἡ ἀνεργία εἶναι τραγικῶς ὀλεθρία διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν Ρώσων ἐργατῶν. Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα ἰδίᾳ ἡ σύφιλις ἔχουν τόσον ἐπεκταθῆ, ὥστε βασίμως νὰ ὑποτίθεται ὅτι ἐπίτηδες οἱ Ἑβραῖοι τύραννοι ἐπέτρεψαν τὴν διάδοσιν αὐτῆς, καὶ οὐδὲν μέτρον λαμβάνουν πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ.

Μὲ μίαν λέξιν, ὁ μεγαλείτερος λαὸς τῆς γῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Μέγας Ναπολέων ἐφοβεῖτο ὡς μέλλων νὰ κα-

τακτήσῃ, διοργανούμενος, ὅλην τὴν Εὐρώπην τῆς σήμερον οἰκονομικῶς, ἠθικῶς, φυλετικῶς, εὑρίσκεται ἐν ἀποσυνθέσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.'

Πῶς ὁ μασσωνισμὸς ἐματαίωσε τὴν ἔγκαιρον ἐξόντωσιν τῶν Μπολσεβίκων

Πολὺς ἔγινε λόγος καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τύπον περὶ τῆς γνωστῆς συμμαχικῆς ἐκστρατείας εἰς τὴν Ὀδησσόν. Καὶ εἶναι ἐπίσης γνωστὴ ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης.

Εἶναι καιρὸς ν' ἀποκαλυφθῇ ὅτι ὁ μασσωνισμὸς μὲ τὰς πανισχύρους ὀργανώσεις του εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠμπόδισε τὰς συμμάχους κυβερνήσεις νὰ λάβουν δραστικὰ μέτρα κατὰ τῶν Μπολσεβίκων προτοῦ οὗτοι ὀργανώσουν τὴν τρομοκρατίαν των καὶ προτοῦ στερεωθοῦν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. Αἱ πλεῖσται στοαὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης εὑρίσκονται ὡς γνωστὸν εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ἐμπνέουν τοὺς αἱμοσταγεῖς δακτύλους τῆς Μόσχας. Ἐπίσης αἱ ἐρωτοτροπίαι τοῦ Λόϋδ Τζὼρτζ πρὸς τὸν μπολσεβικισμόν, τὰς ὁποίας θὰ στιγματίσῃ αὐστηρότατα ἡ ἱστορία, ὀφείλονται εἰς ἔμπνευσιν μασσώνων.

Ἂν τὰ ἀστικὰ κράτη Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἐκήρυσσον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς οἰκονομικὸν ἀποκλεισμὸν κατὰ τῶν Σοβιέτ, ταῦτα θὰ κατέπιπτον πρὸ πολλοῦ ἐκ τῆς ἀρχῆς. Ἐκεῖνα ἐφάνησαν διηρημένα

πρὸ τοῦ ἀδιασπάστου καὶ χαλυβδίνου μετώπου τοῦ παγκοσμίου ἑβραϊσμοῦ καὶ τοιουτοτρόπως κατώρθωσαν οἱ Ἑβραῖοι τύραννοι τῆς Ρωσίας νὰ παρατείνουν τὸν βίον των εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Εἶνε ἄξιον πολλῆς προσοχῆς τὸ φαινόμενον ὅτι ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι κηρύσσουν πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἔθνη τὴν ἀνάγκην τῆς παγκοσμίου ἀδελφώσεως καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν φυλετικῶν παθῶν, ἐκεῖνοι διατηροῦν ὁπουδήποτε τῆς γῆς καὶ ἂν εὑρίσκωνται, ἀδιαρρήκτως ἰσχυρὸν τὸ αἴσθημα τῆς ἑβραϊκῆς ἀλληλεγγύης, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἐμφύλιον διένεξιν καὶ παρέχοντες τὸ παράδειγμα τῆς ἑνότητος εἰς τὰ χριστιανικὰ ἔθνη. Τοὐναντίον ταῦτα διηρημένα καὶ ἀλληλοσπαρασσόμενα ἀποτελοῦν εὔκολον λείαν εἰς τὸ ἁρπακτικὸν ἰδεῶδες τῆς ἑβραϊκῆς κοσμοκρατορίας. Εἶναι δὲ ἐξόχως χαρακτηριστικὸν ὅτι οἱ ἰθύνοντες ἑβραῖοι ἐργαζόμενοι ἀπὸ αἰώνων ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ κερδαίνουν διαρκῶς ἔδαφος.

Εἰδικῶς αἱ ἑβραϊκαὶ ὀργανώσεις τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἐπιτυχίας ἐξαιρετικάς, ὀφειλομένας εἰς τὴν συστηματικὴν καὶ μακρὰν προσπάθειαν.

Ἀπὸ τοῦ 16 αἰῶνος οἱ Ραββῖνοι τῶν πόλεων Ποσδάκ, Βουδαπέστης, Βίλνας καὶ Λιβὼρ συνέρχονται κατ' ἔτος εἰς Βίλναν ὅπου χαράσσουν τὴν τοῦ ἔτους πορείαν, ἀνταλλάσσουν σκέψεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης καὶ τὰς ὁποίας δι' ὑπομνήματος τὰς καθιστοῦν γνωστὰς εἰς τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τοῦ ἐν ἐξορίᾳ πατριάρχου Ἑ-

βραίου δστις ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος αἰῶνος ζῇ εἰς τὸ Τάρλστόουν τῆς Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὴν Ρωσικὴν ἐπανάστασιν ὑποκινηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων τῷ 1905 εὐρύτατα ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὰς Νοτιοδυτικὰς ἐπαρχίας τῆς Ρωσίας ὅπου καὶ οἱ πυκνότεροι ἑβραϊκοὶ πληθυσμοί, ὁ ἑξῆς λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ραββίνου τῆς Βίλνας καὶ δημοσιευθεὶς κατὰ τὸ 1908 ὑπὸ τοῦ Α. Θ. Παζιτσλάβσκυ.

«Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐκληροδότησαν εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συναθροίζωνται ἅπαξ τοῦ ἔτους καθ' ἑκάστην ἑκατονταετηρίδα περὶ τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Κυρίου Κολβραίου τοῦ ἁγίου Ραββίνου Μπὶν-Ἰούδα. Αἱ μεγάλαι γνώσεις αὐτοῦ ὁρίζουσιν εἰς τοὺς ἐκλεκτούς, ἐν ἑκάστῃ γενεᾷ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ πάντων τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰσραήλ. Ἰδοὺ ἐπὶ 18 αἰῶνας διαρκεῖ ἡ πάλη τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης ἥτις ἦτο προωρισμένη διὰ τὸν Ἀβραάμ.

Καταπατούμενος, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διαρκῶς, διατελῶν ὑπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, τῶν διώξεων τῶν ληστεύσεων καὶ δηώσεων παντὸς εἴδους, ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ δὲν κατατρίβη.

Διεσκορπίσθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον διότι ἅπασα ἡ γῆ δέον ν' ἀνήκῃ εἰς αὐτόν. Ὁ λαὸς ἡμῶν διαρκῶς ἐγείρεται καὶ ὁσημέραι κραταιοῦνται αἱ δυνάμεις αὐτοῦ. Ἡμῖν ἀνήκουσι «ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας» ὁ «Χρυσοῦς Μόσχος». Ὁ παγκόσμιος πλοῦτος τῆς ἐποχῆς.

Ὅταν καταστῶμεν οἱ μόνοι κάτοχοι παντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς χρυσοῦ, ἡ ἐξουσία ἐμπράκτως θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἡμῶν καὶ τότε ἐκπληρωθήσονται αἱ εἰς τὸν Ἀβραὰμ δοθεῖσαι ἐντολαί.

Ὁ χρυσὸς ἡ μεγάλη αὐτὴ δύναμις ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἡ ἰσχύς, τὸ βραβεῖον, τὸ ὄργανον πάσης ἐξουσίας, εἶναι τὸ πᾶν ὅπερ φοβεῖται ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπιθυμεῖ. Ἰδοὺ τὸ μόνον μυστικὸν τῆς ἐπιστήμης περὶ τοῦ πνεύματος, δι' οὗ διοικεῖται ὁ κόσμος οὗτος. Ὁ XVIII αἰὼν ἀνήκει εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, ὁ ἐνεστὼς αἰὼν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν δέον ν' ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἀφεύκτως θὰ εἶναι ἡμέτεροι.

Ἰδοὺ τὸ δέκατον, ἐν διαστήματι δεκαετοῦς σκληρᾶς καὶ ἀδιακόπου πάλης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν συναθροίζονται ἐν τῷ νεκροταφείῳ τούτῳ περὶ τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου Ραββίνου Συμεὼν Μπὶν-Ἰούδα οἱ ἐκλεκτοὶ ἑκάστης γενεᾶς τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ ἵνα σκεφθῶσιν ἐπὶ τῶν μέσων πρὸς κάρπωσιν, ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ ἡμετέρου ἔργου, ὠφελειῶν ἐπὶ τῶν μεγάλων σφαλμάτων ἅτινα δὲν παύουν νὰ διαπράττουν οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν οἱ Χριστιανοί. Ἑκάστοτε ὁ νέος αἰὼν ἐκήρυττε καὶ διεσάλπιζεν ἄγριον πόλεμον κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας ἀλλὰ οὐδέποτε οἱ πρόγονοι ἡμῶν κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν τοιαύτην τεραστίαν πληθώραν χρυσοῦ ἣν παρέδωκεν ἡμῖν ἡ XVIII ἑκατονταετηρίς. Δυνάμεθα τώρα ἄνευ παραλόγου φαντασιοπληξίας νὰ βαυκαλιζώμεθα ἐκ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν τοὺς σκοποὺς ἡμῶν καὶ μετὰ πεποιθήσεως νὰ προσατενίζωμεν κατ' εὐθεῖαν τὸ μέλλον,

Οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ καταστροφαὶ αἱ ζοφώδεις καὶ βασανιστικαὶ ἐποχαὶ ἃς μετὰ ἡρωϊκῆς ὑπομονῆς ὑπέμεινεν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ εὐτυχῶς παρῆλθον. Χάρις εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ἡ πρόοδος αὕτη εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀσπὶς ὄπισθεν τῆς

ὁποίας δυνάμεθα νὰ κρυβῶμεν, ὅπως ταχέως καὶ ἀποφασιστικῶς ἐκδίσωμεν τὸ τελευταῖον βῆμα τῆς ἀποσιάσεως ἥτις χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἀπωτάτου μας σκοποῦ».

Πῶς οἱ ἑβραῖοι ὑποκινοῦν δημοκοπικῶς τοὺς ἐργάτας

Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1905 ὁ Ραββῖνος τῆς Βίλνας ἀνέπτυσσεν εἰς τὸν προμνησθέντα λόγον του πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἰσραὴλ τὰς μεθόδους τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν διὰ νὰ συντρίψουν τὸν μέγαν Χριστιανικὸν Ρωσικὸν λαόν. Τὰ Χριστιανικὰ ὅμως Κράτη διηρημένα καὶ τυφλώττοντα οὐδὲ κἂν ἀντελήφθησαν καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον ὠργανώθησαν διὰ νὰ ματαιώσουν τὸ μέγα ἑβραϊκὸν σχέδιον.

»Ἡ Γεωργία, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ Ραββῖνος, θεωρεῖται πάντοτε ὡς κυριωτέρα πηγὴ πλούτου ἑκάστης χώρας. Ἡ κτῆσις μεγάλων ἐκτάσεων γαιῶν θὰ εὑρίσκει τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν δόξαν καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐπιρροὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τῆς χώρας.

Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι αἱ ἡμέτεραι προσπάθειαι δέον νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὴν ἀπόκτησιν ὑπὸ τῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἀδελφῶν μας μεγάλης ἐκτάσεως γαιῶν.

Ὑμεῖς ὀφείλετε, τούτου ἕνεκεν νὰ ἐργασθῆτε κατὰ δύναμιν ἐπὶ τῆς διαιρέσεως τῶν μεγάλων κτημάτων ὅπως γίνετε κύριοι αὐτῶν τὸ ταχύτερον καὶ διὰ τοῦ εὐκολωτέρου τρόπου. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς παροχῆς βοηθείας τῶν ἐργατικῶν τάξεων δέον νὰ πιέζετε τοὺς μεγάλους γαιοκτήμονας δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ

ὅταν τὰ κτήματα περιέλθουν εἰς χεῖράς σας διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ, ἅπασα ἡ ἐργασία τοῦ Χριστιανικοῦ προλεταριάτου θὰ καταστῇ δι' ἡμᾶς νέα πηγὴ μεγάλων ὠφελημάτων.

Ἐπειδὴ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐμφανίζεται πρὸς ἡμᾶς ὡς ὁ ἐπικυνδυνώτερος ἐκ τῶν ἐχθρῶν μας, ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν ἀκαταπαύστως πρὸς ἐξασθένισιν τῆς ἐπιρροῆς.

Πρὸς τοῦτο δέον νὰ καταβάλλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐμβολιάσωμεν εἰς τὴν τάξιν τῶν διανοουμένων τὴν πρεσβεύουσαν τὸν Χριστιανισμόν, τὴν ἀθεΐαν καὶ προσκαλέσωμεν θρησκευτικὰς διενέξεις, διὰ τὴν ἐλευθεροφροσύνην, τὸν σκεπτικισμὸν καὶ τὰς θρησκευτικὰς αἱρέσεις μεταξὺ τῶν νέων ὁμίλων καὶ ὁμάδων τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἕκαστος πόλεμος, ἑκάστη ἐπανάστασις, ἑκάστη πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ταραχὴ προσεγγίζουν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ μεγάλου σκοποῦ μας τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκομεν.

Ὅλαι αἱ δημόσιαι καὶ κυβερνητικαὶ ὑπηρεσίαι πρέπει νὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας καὶ ἅπαξ γενομένοι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, ἡμεῖς μὲ τοὺς παράγοντας τοὺς ὁποίους διαθέτομεν, θὰ φθάνωμεν βαθμιαίως μέχρι τῆς πραγματικῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας. Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις πρέπει δι' ἡμᾶς νὰ εἶναι ζήτημα πρώτης σημασίας.

Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μείνωμεν ἀδρανεῖς ὅταν πρόκηται καὶ εἰ δυνατὸν νὰ καταλάβωμεν καμμίαν τιμητικὴν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἡ φιλοσοφία, ἡ ἰατρική, αἱ πολιτικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ οἰκονομικαὶ ἐν ἐνὶ

λόγῳ οἱ κλάδοι τῶν γνώσεων, τῆς τέχνης, φιλολογίας, παρουσιάζουν εὐρὺ πεδίον δράσεως, αἱ μικρότεραι ἐπιτυχίαι εἰς ταύτας ἀναπτυσσόμεναι μὲ τὴν ἰδικήν μας ἱκανότητα, θὰ μᾶς ἀποφέρουν μεγάλας ὠφελείας εἰς τὸ ἔργον μας. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιτυχίαι πρέπει νὰ εἶναι στενῶς συνδεδεμέναι μὲ τὴν κερδοσκοπίαν, π. χ. ἔστω μικρά τις ἐπιτυχία ἐν τῇ μουσικῇ. Πρέπει ἡμεῖς νὰ περιβάλλωμεν τὸν ἑβραῖον συνθέτην μὲ δόξαν.

Ἐὰν ἡ ἀρχὴ εἶναι ἡ πρώτη δύναμις ἐν τῇ γῇ, τότε ἀναμφισβητήτως ἡ δευτέρα δύναμις εἶναι ὁ τύπος. Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ δευτέρα ἄνευ τῆς πρώτης; Οὕτω ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν ὅλα τὰ ἄνω λεχθέντα ἄνευ τοῦ τύπου. Ἀπαραίτητον λοιπὸν εἶναι ὅπως ὅλαι αἱ διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ὅλων τῶν χωρῶν εὑρίσκωνται εἰς χεῖράς μας.

Ἡ κατοχὴ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ τύπου καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν μέσων διὰ τὴν ἱκανοποίησιν μερικῶν ψυχικῶν μας ἰδιοτήτων μᾶς καθιστῶσιν μεσάζοντας εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ὑποτάσσουν εἰς ἡμᾶς τὰ πλήθη.

Ἀκολουθοῦντες αὐτὴν τὴν τὴν μέθοδον εἰς κάθε βῆμά μας μετ' ἐπιμονῆς, ἥτις ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀρετάς μας, ἡμεῖς θὰ πιέσωμεν τοὺς χριστιανοὺς καὶ θὰ τοὺς ἐκμηδενίσωμεν.

Ἡμεῖς θὰ ὑπαγορεύσωμεν εἰς τὸν κόσμον τί πρέπει νὰ πιστεύῃ, τί πρέπει νὰ τιμᾷ καὶ τί νὰ καταρᾶται. Πιθανὸν νὰ εὑρεθοῦν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ ρίψουν ὕβρεις καὶ κατάρας ἐναντίον μας.

Ἀλλὰ τὰ πειθήνια καὶ ἀγράμματα πλήθη θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν ἀσυνειδήτως.

Ὅλα αὐτὰ ἂς κατανοηθοῦν καὶ ὑποσημειωθοῦν καὶ κάθε τέκνον τοῦ Ἰσραὴλ ἂς ἀκολουθῇ τὰς ἀρχὰς ταύτας.

Τότε τὸ μεγαλεῖόν μας θ' αὐξήσῃ ὡς τὸ αἰγυπτιακὸν δένδρον, οἱ κλάδοι τοῦ ὁποίου θὰ δώσουν καρπούς, οἵτινες καλοῦνται πλοῦτος, ἀπόλαυσις καὶ δύναμις, εἰς ἀνταμοιβὴν ὅλων ἐκείνων τῶν ὕβρεων καὶ καταπιέσεων, τὰς ὁποίας ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας καὶ μόνον ὑπέστη τὸ Ἰσραηλητικὸν ἔθνος. Ὅταν εἷς ἐξ ἡμῶν κάμνῃ ἓν βῆμα ἐμπρός, ὁ ἄλλος πρέπει νὰ ἀκολουθῇ πλησίον του. Ἐὰν ὁ πρῶτος ὀλισθήσῃ ἂς τὸν ὑποστηρίξουν οἱ ὁμοεθνεῖς του. Ἐὰν ὁ Ἑβραῖος δικάζεται εἰς οἱανδήποτε χώραν, σεῖς οἱ ζῶντες εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀδελφοί του νὰ κατευθύνετε ὅλας τὰς προσπαθείας νὰ τὸν ἐγγυηθῆτε καὶ ἂν καταδικασθῇ νὰ τὸν βοηθήσετε, ἀλλὰ μὲ ἕνα μόνον ὅρον, ἐὰν ὁ ὑπόδικος ζῇ συμφώνως τῶν νόμων καὶ τῆς θρησκείας μας.

Ἀπαραίτητον δι' ἡμᾶς νὰ παρουσιαζώμεθα ἔνθερμοι ὑποστηρικταὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν κάθε κράτος καὶ ἰδίᾳ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς τύχης των ἐργατῶν, ἀλλὰ πραγματικῶς πρέπει νὰ τείνωμεν εἰς τὸ νὰ διευθύνωμεν τὴν κοινὴν γνώμην. Ἡ ἀποτύφλωσις τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀδυναμία των νὰ παρασύρωνται ἀπὸ εὐφραδεῖς λόγους τόσον κενούς, ὅσον καὶ πομφολυγώδεις, τοὺς καθιστῶσι δι' ἡμᾶς εὔκολον λείαν καὶ διπλοῦν ὅπλον διὰ τὴν ἰδικήν μας δημοτικότητα καὶ δύναμιν, θὰ ἔχωμεν πάντοτε τὴν βοήθειαν εὐφραδῶν ρητόρων, οἵτινες γνωρίζουν νὰ κάμνουν

τὰ πλήθη νὰ πιστεύουν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν αἰσθημάτων μας.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑποστηρίζετε πάσῃ θυσίᾳ τὸ προλεταριᾶτον καὶ νὰ τὸ καταστήσετε ὑποχείριον εἰς τὸν χειριζόμενον τὸ χρηματικὸν μέρος. Ἐνεργοῦντες οὕτω, θὰ δυνάμεθα, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη, νὰ ἐξεγείρωμεν τὰ πλήθη.

Ἡμεῖς θὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν ὡς ὄργανα πρὸς ἀνατροπὴν τῶν κυβερνήσεων δι' ἐπαναστάσεων. Κάθε τοιαύτη καταστροφή, μὲ γιγαντιαῖα βήματα ὠθεῖ τὸ ἔργον μας πρὸς τὰ ἐμπρός, ταχέως προσεγγίζομεν πρὸς τὸν σκοπόν, ὅ ἐστι νὰ κυριαρχήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὴν θείαν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔλαβεν ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ».

Αὐτὰ ἐγράφησαν τῷ 1905 καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἐγράφησαν χθές.

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

ΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ παγκοσμίου δράματος ἐξειλίχθησαν καὶ ἐξελίσσονται ἀκόμη ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην διάφοροι ἐπαναστάσεις ἐθνικαί, πολιτικαί, κοινωνικαί, οἰκονομικαί. Ἔκπληκτοι οἱ λαοὶ παρακολουθοῦν τὰς διακηρύξεις τῶν πρωταγωνιστῶν, ἀγνοοῦντες ἂν οὗτοι ὁμιλοῦν ἐξ ἰδίας ἐμπνεύσεως, ἀδυνατοῦντες ἐνίοτε νὰ ἐννοήσουν τὰς κατευθύνσεις των, κυρίως δὲ θλιβόμενοι διότι ὅλαι αἱ ἐπαναστάσεις καὶ ὅλαι αἱ θυσίαι εἰς αἷμα καὶ χρῆμα, τὰς ὁποίας προκαλοῦν, ἐμφανίζονται σχεδὸν πάντοτε ἀνίκανοι νὰ ὁδηγήσουν τὴν ἀτυχῆ ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐημερίας καὶ τῆς δόξης.

Ποῖα τὰ πραγματικὰ αἴτια τῶν ἐπαναστάσεων : Ποῖοι οἱ πραγματικοὶ σκηνοθέται των ; Ποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὰ παρασκήνια, σιωπῶντες ἀλλ' ἐργαζόμενοι, ἐμπνέοντες καὶ διατάσσοντες, ἄγνωστοι εἰς φήμην ἀλλὰ μεγάλοι εἰς δρᾶσιν ; Ποῖοι οἱ πραγματικοὶ κύριοι τῆς τύχης τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἀρκοῦνται λιτῶς εἰς τὴν νίκην, περιφρονοῦντες ἡρωϊκῶς τὴν δόξαν ;

Εἶνε αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου εἰς ἄγνωστα κρησφύγετα χαράσσουν τὰς νέας Πλάκας τοῦ Νόμου, τὸν ὁποῖον ὑπαγορεύουν εἰς τὴν ἀφελῆ ἀνθρωπότητα. Αὕτη δὲ καταλη-

φθεῖσα ἀπὸ τὴν πλέον θλιβερὰν ὀκνηρίαν, ἀρνεῖται νὰ ὑποβλη,θῇ εἰς τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς ποία ἡ προέλευσις τοῦ νέου Μωϋσῆ, ποῖοι οἱ ἐμπνευσταί του καὶ ποῖα τὰ ἐλατήρια αὐτῶν.

Ἡ λέξις θαυμασμὸς εἶναι ἀνεπαρκὴς διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει τὸν εὐσυνείδητον μελετητὴν τῆς ὀργανώσεως καὶ δράσεως τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, αἱ ὁποῖαι ὠργάνωσαν εἰς τὰ παρασκήνια ὅλας σχεδὸν τὰς μέχρι σήμερον ἐκραγείσας εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπαναστάσεις.

Ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις μωρία εἶναι ἀνεπαρκὴς διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀφέλειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ὅλοι σχεδὸν οἱ Λαοὶ ἀποδέχονται καὶ ἐφαρμόζουν ἑκάστοτε τὰ δημοκοπικὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι ρίπτουν ἐκ τῶν παρασκηνίων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς πολύχρωμα πυροτεχνήματα πρὸς ἔκπληξιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν ἀφελῶν θεατῶν, ὅπως π.χ. ἡ ἰσότης τῶν πολιτῶν, ἡ ἀδελφότης τῶν λαῶν, ἡ ψῆφος τῶν γυναικῶν κλπ. ὡς ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ εἶχον τὸ αὐτὸ σῶμα, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὸν αὐτὸν πεπτικὸν ἢ ἀναπνευστικὸν σωλῆνα. Ὡς ἐὰν ὅλοι οἱ λαοὶ ἐξ ἴσου συνεισέφερον εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ὡς ἐὰν ὅλα τὰ ἔθνη ἔχουν τοὺς αὐτοὺς τίτλους δόξης ἢ τὰ αὐτὰ στίγματα ἀτιμώσεως, ὡς ἐὰν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔχουν τὰς αὐτὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἰδιότητας.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ μυστικότης τῆς δράσεως καὶ ἡ σατανικότης τῆς ὀργανώσεως τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, παρέσχεν, καὶ παρέχει εἰς αὐτὰς τόσην δύναμιν

ὥστε αὐταὶ νὰ γράφουν ἀπὸ πολλ ν αἰώνων τάς σελίδας τῆς ἱστορίας!

Εἶναι τοῦτο τόσῳ ἐκπληκτικώτερον, καθόσον ὁ ἀπώτερος σκοπὸς ὅλων τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς δικαιοσύνης. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν ὅτι τὴν ἔννοιαν τῆς δικαιοσύνης, τῆς κοινωνικῆς καὶ διεθνοῦς δικαιοσύνης, οὐδεμία Μυστικὴ Ἑταιρεία, ἐκ τῶν συσταθεισῶν πρὸ τοῦ 1925, διδάσκει ὡς θεμελιώδη βάσιν τοῦ προγράμματός της. Διατί; Διότι οἱ ἐμπνέοντες τὰς μυστικὰς ἑταιρείας γνωρίζουν κάλλιστα ὅτι μόνον διὰ τῆς πραγματικῆς ἐφαρμογῆς τῆς δικαιοσύνης εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ζωῆς εἶναι δυνατὸν νὰ εὐτυχήσῃ ἡ ἀνθρωπότης.

Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ σκοπὸς τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν; Ποῖαι αἱ κυριώτεραι μυστικαὶ ἑταιρεῖαι τῆς σήμερον; Ποῖα τὰ μέσα δι' ὧν ἐνεργοῦν; Ποία ἡ ἐπίδρασις τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἐπαναστάσεων;

Ἰδοὺ τὰ κύρια θέματα τοῦ παρόντος ἔργου.

Προτοῦ εἰσέλθω εἰς τὴν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τῆς ἱδρύσεως, τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς δράσεως μιᾶς ἑκάστης τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, ὀφείλω νὰ δώσω γενικάς τινας πληροφορίας περὶ ὅλων ὁμοῦ.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ὅλαι αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι καὶ ὀργανώσεις, αἱ ἱδρυθεῖσαι πρὸ τοῦ 1925 ὑπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ προσχήματα, ἀποβλέπουν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Κατὰ δεύτερον λόγον ὀφείλω νὰ ἐξάρω ὅτι πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ σκοποῦ τού-

του ὅλαι αἱ ὀργανώσεις αὗται χρησιμοποιοῦν ἓν καὶ τὸ αὐτό μέσον, τὸν ὀκκουλτισμόν, τὸν ὁποῖον ἀρύονται ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν τῶν Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων καὶ Βαβυλωνίων, κωδικοποιημένων εἰς τὴν ἑβραϊκὴν καμπάλ, μυστικὴν θρησκείαν ἀναγομένην εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος Πλὴν τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ μέσου, ὅλαι αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις ἔχουν τὸν αὐτὸν διεθνῆ χαρακτῆρα.

Πρὸς ἄγραν δὲ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀντιπρωσώπων ὅλων τῶν Λαῶν, ὑπενδύονται ὅλαι τὸν αὐτὸν ὑποκριτικὸν μανδύαν τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, τῆς ἰσότητος, τῆς ἐλευθερίας κτλ. Ἡ δικαιοσύνη, σημαίνουσα ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς καὶ τιμωρίαν τῆς κακίας, δὲν φέρεται εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, δὲν φέρεται δ' εἰς τὴν πρώτην γραμμήν διότι δὲν εἶνε δημοκοπικὴ οὔτε ἐλκυστική.

Μὲ τὸν ψευδῆ τοῦτον χρυσόν, χρυσώνουν τὰ δηλητηριώδη καὶ ἀποσυνθετικὰ καταπότια, τὰ ὁποῖα προσφέρουν τεχνικώτατα εἰς τὴν ἀθώαν ἀνθρωπότητα, δεχομένην ὄχι μόνον ἀδιαμαρτυρήτως ἀλλὰ καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης τὰ ἀπατηλὰ δῶρα.

Καὶ ποῖος ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῶν μυστικῶν τούτων ὀργανώσεων ;

Σκοπὸς αὐτῶν εἶνε ἡ διὰ τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῶν ἀναστατώσεων καταστροφὴ ὅλων, εἰ δυνατόν, τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ παλλάδιον τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ.

Κατόπιν δὲ τῆς καταστροφῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ θὰ δημιουργηθῇ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνεγέρσεως νέου καθεστῶτος. Καὶ θὰ εἶνε τοῦτο τὸ καθεστὼς τῆς

ἑβραϊκῆς παντοκρατορίας ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον προπαρασκευάζουν ὅλαι αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις ἐμπνεόμεναι ἐκ τῶν πανισχύρων σήμερον ἑβραϊκῶν ἑταιρειῶν καὶ μάλιστα τῆς Ὑπάτης Διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς αὐτῶν, ἡ ὁποία κατὰ βασιμωτάτας ἐνδείξεις, ἐδρεύει εἰς τὸ Τσαρλστάουν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μασσωνισμὸς (Ἐλευθεροτεκτονισμὸς)

Τί εἶναι τεκτονισμός; Τί ἐπιδιώκει; Πῶς κατωρθώνει νὰ ἀποτελῇ παγκόσμιον ὀργάνωσιν λειτουργοῦσαν παρὰ πάντα νόμον παντὸς κράτους περὶ μυστικῶν ἑταιρειῶν, ἀντιτιθεμένη πρὸς αὐτὰς ἀκόμη τὰς θεμελιώδεις συνταγματικὰς διατάξεις ὅλων τῶν Κρατῶν;

Ἴδοὺ τὰ ἐρωτήματα εἰς τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον οἱ μὴ μεμυημένοι, οἱ λεγόμενοι ἐν ταῖς στοαῖς «βέβηλοι» ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι τέκτονες ἀδυνατοῦν ν' ἀπαντήσουν ἢ διότι δὲν γνωρίζουν οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ παπαγαλικοὺς συμβολισμοὺς ἢ διότι καὶ ἐὰν ἀκόμη διῃσθάνθησαν ποῖος ὁ σκοπὸς ὅστις τοὺς καθιστᾷ ὑποχειρίους δὲν τολμοῦν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀπορίαν των περὶ μυστικῶν συμβολισμῶν νὰ ἐκδηλώσουν διότι τοὺς ἐδέσμευαν δι' αἰσχρᾶς ὑποκλοπῆς τοῦ ὅρκου των.

Ἡμεῖς ὅμως εἰς εἰδικὸν ἔργον θὰ προσπαθήσωμεν λεπτομερῶς νὰ διαφωτίσωμεν καὶ τοὺς τέκτονας καὶ τοὺς μὴ τοιούτους, ἵνα κατανοηθῇ τὸ ὀλέθριον ἔργον ὅπερ κατεργάζονται οἱ Ἑβραῖοι ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ ἀφανεῖς ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τῶν Μασσώνων αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς μυστικῆς Ἑβραϊ-

κῆς ὑπερκυβερνήσεως μὲ ἀνώτατον ἀρχηγὸν τὸν ἡγεμόνα ἐν ἐξορίᾳ τοῦ Ἰσραὴλ ἢ Πατριάρχην. Εἰς τὸ παρὸν ἔργον θὰ δώσω ὀλίγα στοιχεῖα περὶ τοῦ Παγκοσμίου τούτου τάγματος τῶν Μασσώνων, διότι ἡ μελέτη τοῦ τάγματος τούτου θ' ἀποτελέσῃ ἴδιον τόμον ὅπου ἐν ὅλῃ τῇ λεπτομερείᾳ θὰ ἐξετάσω τὴν ἵδρυσίν του, τὴν ὀργάνωσίν του, τὴν φιλοσοφικήν του ἰδεολογίαν, τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει καὶ πῶς τοῦτον θέτει εἰς ἐφαρμογήν.

Ὁ Μασσωνισμὸς εἶναι τάγμα πάρα πολὺ ἀρχαῖον ἔχον τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν μυστικὴν ὀργάνωσιν τῶν Σαδδουκαίων ἀναδιοργανωθεῖσαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Τὸ μασσωνικὸν τάγμα μετὰ μεγάλης τέχνης κρύπτεται ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκτὸς ἐκείνων τῶν περιστάσεων κατὰ τὰς ὁποίας καὶ ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐξωτερικεύουν τάσεις πρὸς μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξιν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν. Ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ὀκκουλτισμὸν ὁ μασσωνισμὸς περιορίζεται νὰ τὸν θεωρῇ ὡς μυστικὸν τοῦ τάγματος. Μεταξὺ τοῦ ἰδίου περιβάλλοντος ἐπιμελῶς φυλάττει, ἀπὸ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, μερικὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα μόνον ὑπὸ τύπον ἀλληγοριῶν μεταδίδει καὶ τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουν τὴν παλαιὰν γραφὴν καὶ τὴν Ταλμούθ. Τὰ μυστικὰ ταῦτα ἐμπιστεύονται εἰς τοὺς ὀπαδούς των κατ' ἀναλογίαν τῶν βαθμῶν τοὺς ὁποίους λαμβάνουν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται τὸ τάγμα καὶ ἀποτελεῖ τὰς ἀπανταχοῦ προπαγανδιστικὰς ἐπαναστατικὰς ὀργανώσεις καὶ δίδει τὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν κίνησιν αὐτῶν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον. Ἀλλὰ ἀνεξαρτήτως τῶν πολιτικῶν ραδιουργιῶν αἱ ὁποῖαι συν-

δέουν αὐτὸ ἐπὶ τῷ ἐπαναστατικῷ σκοπῷ, τὸ τάγμα ἔχει ἕν ἰδιαίτερον μυστικὸν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὁποίου συγκετροῦται ὁ πραγματικὸς σκοπός του.

Τὸ μυστικὸν τοῦτο ἀποκαλύπτεται εἰς πολὺ ὀλίγους ἀνωτάτους βαθμοὺς οἵτινες καὶ ἀποτελοῦν τὰ ἀόρατα μέλη.

Τὸ μυστικὸν τοῦτο λέγεται «τὸ μέγα ἔργον» Grande cendre). Ὁ Μασσωνισμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ διάφορα κέντρα σκορπισμένα εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὀνομάζονται Στοαὶ (Loges) καὶ ἐργαστήρια (ateliers) καὶ Καπίτουλα (chapitres). Ἡ ὕπαρξις τοῦ μεγάλου μυστικοῦ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ αἴνιγμα τῆς σφιγγὸς καὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κρατοῦν κλειστὸν μ' ἑπτὰ κλειδιὰ καὶ ἑπτὰ σφραγῖδας τὸ ἠνάγκασε νὰ διαιρεθῇ εἰς δύο, εἰς τὸν ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν μασσωνισμόν,

Ὁ πρῶτος χρησιμεύει ὡς κατώφλιον διὰ τὸν δεύτερον. Εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀνήκουν τὰ καπίτουλα εἰς δὲ τὸν ἐξωτερικὸν αἱ στοαί, ἐπίσης, καὶ τοῦτο ἀναγράφουν τὰ τυπικά, καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἑνώσεις ἢ ἰδιαίτερα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἰ καὶ δὲν συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν στοῶν ἀλλὰ εἶναι ἀλληλέγγυα μὲ τὸ πνεῦμα τὸ μασσωνικόν, κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι εἶναι ἐπαναστατικός, ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι πρόσωπα μὴ εὐχαριστημένα ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀποκαλουμένην ἀντιπολίτευσιν, ὅπως καὶ πᾶν στοιχεῖον ταραχῶν καὶ ἐξεγέρσεων εἰς πρώτην κατάλληλον στιγμὴν ἢ κατατάσσονται εἰς στεάν τινα ἢ αὐτοί

ἀσυνειδήτως ἐξυπηρετοῦν τὸ τάγμα γινόμενοι τυφλὰ ὄργανα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὅπου καὶ ἐὰν ἀνεφάνησαν ἐξεγέρσεις πνευμάτων τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χαρακτῆρα ἐπαναστατικόν, φυσικῶς καὶ κατὰ τὸν νόμον τῆς ἕλξεως ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ μεγαλείτερον κέντρον τὸ Μασσωνικὸν τὸ ὁποῖον ἔχει παντοῦ τοὺς προπαγανδιστὰς καὶ μυστικοὺς πράκτορας, ἑτοίμους νὰ παράσχουν τὴν συνδρομήν των εἰς τοιαῦτα ἔργα, οὐχὶ μόνον τὴν ἠθικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ὑλικήν. Συνεπείᾳ τούτου ὅλα τὰ μικρὰ ἐπαναστατικὰ κέντρα ἑνωρίς ἢ ἀργὰ ἀπαραιτήτως συνεννοοῦνται μὲ τὸ τάγμα τὸ μασσωνικὸν καὶ συγχρόνως ὑποτάσσονται εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας καὶ προσλαμβάνουν τὰ μυστικὰ σύμβολα δυνάμει τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζονται οἱ ἐπαναστάται μεταξύ των.

Τοιουτοτρόπως μὴ δίδοντες προσοχὴν εἰς τὴν διαφορὰν τῶν ἐθνικοτήτων καὶ τῶν θρησκειῶν, ἐσχημάτισαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἑνὸς καλουμένου Πατριάρχου μίαν γενικὴν Μασσωνικὴν ἱεραρχίαν, ἕνα κολοσσιαῖον, εἰς ὅλον τὸν κόσμον ρίψαν τὰ δίκτυά του, ἀόρατον Κράτος τὸ ὁποῖον κατεδίκασε εἰς καταστροφὴν τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πολιτικὴν ζωὴν ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν.

Διὰ τοῦ τεχνητοῦ αὐτοῦ συγκεντρωτικοῦ μηχανισμοῦ, ἑνικίου σκοποῦ καὶ ἄνευ στενοχωρίας τῶν ὑλικῶν μέσων, ἀρκούντως ἐξηγοῦνται αἱ καθ' ἡμέραν αὐξάνουσαι ἐπαναστατικαὶ τάσεις καὶ οἱ ἀγῶνες κατὰ πάσης κυβερνήσεως ἰδίᾳ πολὺ ὑποχωρητικῆς καὶ μὴ διορατικῆς.

Καὶ οὕτω αἱ μασσωνικαὶ στοαὶ καὶ μυστικὰ ἐπα-

ναστατικὰ σωματεῖα ὅλων τῶν δυνατῶν ὀνομασιῶν δὲν παρουσιάζουν κατὰ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν κατεύθυνσιν οὐδεμίαν οὐσιώδη διαφοράν. Διὰ τοῦτο ἡ ὀργάνωσις τῶν Καρβουναρέων εἶναι τοιαύτη ὡς καὶ πᾶσα μασσωνικὴ στοά, ὡς ἡ στοὰ τοῦ Μίσραμ καὶ τῆς Μέμφιδος καὶ αὐταὶ κατὰ τὸν οὐσιώδη αὐτῶν σκοπὸν δέν διαφέρουν ἀπὸ τὰς δῆθεν φιλανθρωπικὰς στοάς, τοὺς συνδέσμους τῶν ἀγαθοεργῶν (Tugen bund) τῶν ἐκλεκτῶν φιλαδέλφων, τῶν Φιλαρέτων, τοῦ Λάμποντος ἀστέρος, τῶν Νοαχιτῶν, τῶν Ἰωαννιτῶν, τῶν Κυανῶν, τοῦ ἀνωτάτου Σλαυϊκοῦ συνδέσμου τῆς μητρὸς Λατονίας. τῆς Νέας Γαλλίας, τῆς Νέας Γερμανίας, τῆς νέας Ἰταλίας, νέας Ρωσίας, νέας Τουρκίας, νέας Ἀρμενίας, Νέας Ἀγγλίας καὶ πολλὰς ἄλλας νέας.

Ἡ τοιαύτη ποικιλία τῶν ὀνομασιῶν ὑπῆρξε πάντοτε ἡ πέτρα σκανδάλου διὰ τοὺς κρατικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὰς ἀστυνομίας, Ἀλλὰ πλὴν τῆς μεγάλης ποικιλίας τῶν ὀνομασιῶν, οἱ Μασσῶνοι ἔχουν καὶ ἄλλον τρόπον νὰ κρύπτωνται ὅταν ἀποκαλύπτωνται. Εὐθὺς ὡς ἀποτύχουν νὰ προκαλέσουν ταραχάς, διαλύουν τὴν στοὰν καὶ, ἐν περιπτώσει τελείας ἀποτυχίας, τότε παρουσιάζονται ὡς ὀπαδοὶ τῆς τάξεως καὶ κατόπιν συνέρχονται ὑπὸ ἄλλην ὀνομασίαν.

Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἐπιστοποιήθη εἰς πολλὰς ἐπαναστάσεις. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων δύναταί τις νὰ σχηματίσῃ μίαν ἰδέαν τὸ πόσον καταχθονίως καὶ στερρῶς ἔχει ἱδρυθῇ τὸ παγκόσμιον Μασσωνικὸν οἰκοδόμημα. Βλέπομεν ὅτι ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστικοῦ, πάντοτε ὁ Μασσωνισμὸς θὰ ἔχῃ πέριξ του φίλους καὶ συνεργάτας, ὅλους τοὺς δυσηρεστημένους ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις καὶ τὴν κοινωνίαν.

Ἑπομένως τὸ νὰ ὁμιλοῦν εἰς τὴν ἐποχήν μας περὶ μιᾶς ἐπαναστάσεως, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμιλῶμεν περὶ πολιτικοῦ φαινομένου, τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ὄχι τόσον ἀπὸ τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας τῆς χώρας ἢ τοῦ λαοῦ, ὅσον ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἐπαναστατικὴν ραδιουργίαν προσωποποιουμένην ἀπὸ τὰς ἡνωμένας ἐνεργείας πολλῶν μικρῶν κέντρων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν Μασσωνισμόν. Τώρα πᾶς τις θὰ ἐρωτήσῃ πότε καὶ πῶς ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ πόθεν ἔχει τὴν ἀρχήν του; Νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο κατηγορηματικῶς εἶναι ὡς ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ ἥμισυ τοῦ τόσον αὐστηρῶς φυλασσομένου μασσωνικοῦ μυστηρίου. Βεβαίως δὲν ὀφείλομεν ν' ἀναμιγνυώμεθα εἰς ξένας ὑποθέσεις, ἀλλ' ἐδῶ ἡ περίστασις εἶνε ἐξαιρετικὴ καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον παντὸς ἀνθρώπου, παντὸς πατριώτου καὶ παντὸς χριστιανοῦ.

Τὸ μέγα μυστικόν, τὸ ὁποῖον καλύπτει ὁ Μασσωνισμὸς καὶ τὸ σύστημα τὸ Τρομοκρατικόν, ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην ἀφορμὴν τῶν μὴ διαυγῶν καὶ ἀντιθέτων γνωμῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν προέλευσιν αὐτοῦ. Μερικοὶ μασσῶνοι συγγραφεῖς δὲν λέγουν τὴν ἀλήθειαν διότι καὶ εἰς αὐτοὺς εἶναι ἄγνωστος, ἄλλοι παρέρχονται τὸ ζήτημα τοῦτο μὲ ὑπαινιγμοὺς καὶ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὴν ἀλήθειαν περιβάλλοντες αὐτὴν μὲ πυκνὸν πέπλον ἀλληγοριῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ διακριθῇ οὐδεμία ἀκτὶς φωτὸς διὰ τὸν μὴ μεμυημένον ἀναγνώστην.

Ἐκ τῶν χειρισθέντων τὸ ζήτημα συγγραφέων, ἄλλοι λέγουν ὅτι ὁ Μασσωνισμὸς ἔχει τὴν ἀρχήν του ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον ἢ τὸν Πυθαγόραν καὶ πολλοὺς ἄλ-

λους. Ἐξ ὅλων τῶν διατυπωθεισῶν γνωμῶν τρεῖς εἶνε ἄξιαι προσοχῆς διὰ τὸν ἱστορικόν: α) ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Ἀδάμ· β) ὅτι ἄρχεται ἀπὸ τὸ 287 μ.Χ. καὶ γ) ὅτι ὠργανώθη κατὰ τὸν XVII αἰῶνα μ.Χ. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αἱ τρεῖς αὗται γνῶμαι δύνανται νὰ προκαλέσουν τὸν γέλωτα τοῦ ἀναγνώστου. Καὶ ὅμως αἱ ἀναγραφόμεναι αὗται γνῶμαι παρὰ Μασσώνων συγγραφέων, ἔχουν βαθυτέραν ἔννοιαν καὶ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διότι ὁ Ἀδὰμ ὡς γεννήτωρ τῶν Ἑβραίων, τὸ 287, τὸ ἔτος τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν Σαδδουκαίων εἰς τὸν σημερινὸν μασσωνισμὸν καὶ τὸ XVII αἰῶνα συμπίπτοντα μὲ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ τάγματος τῶν μασσώνων καὶ τῆς πρώτης πολιτικῆς ἐπιτυχίας, τοὐτέστι τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἐπ' αὐτῶν ὅλων λεπτομερῶς θὰ πραγματευθῶμεν εἰς τὸ ἴδιον ἔργον περὶ Μασσωνισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ποῖοι εἶνε οἱ Θεοσοφισταί; Πότε ἱδρύθη ἡ θεοσοφικὴ ἑταιρεία; Ποῖος εἶνε ὁ φαινομενικὸς καὶ ποῖος ὁ πραγματικός της σκοπός;

Εἷς Ἀμερικανὸς συνταγματάρχης, Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ὁ Ὄλκοττ καὶ μία Ρωσίς, ἡ Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαβάτσκαϊ, ἀνήκουσα εἰς οἰκογένειαν κοζάκων, ἵδρυον τῷ 1875 εἰς Νέαν Ὑόρκην τὴν Θεοσοφικὴν ἑταιρείαν.

Σκοπὸς τῶν δηθεν ἰδεολόγων τούτων ἦτο ἡ δημιουργία διεθνοῦς ἀδελφότητος ἐξ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἄνευ διακρίσεως φυλῆς, θρησκείας, φύλου

ἢ χρώματος. Ἡ Θεοσοφικὴ ἑταιρεία ἀπεκλήθη οὕτω, διότι οἱ ἱδρυταὶ καὶ τὰ μέλη της ὑπετίθετο ὅτι ἦσαν σοφοὶ περὶ τὰ θεῖα ἢ ὅτι εἶχον θείαν σοφίαν.

Μέσον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ θείου(;) τούτου σκοποῦ ὡρίσθη ἡ συγκριτικὴ μελέτη τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Αὐτὸς ἦτο ὁ φαινομενικὸς σκοπός, αὐτὸ ἦτο τὸ φαινομενικὸν μέσον πρὸς διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τῆς Θεοσοφικῆς ἑταιρείας,

Ποῖα ὅμως ἦσαν τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια τῶν ἱδρυτῶν;

1) Νὰ πλήξουν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ὑποβιβάζοντες καὶ ἐξισοῦντες τὸ οὐράνιον κήρυγμα τοῦ Θείου Προφήτου τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης, πρὸς τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον ἄλλων θρησκειῶν, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ὁ μουσουλμανισμός, κηρύττων τὴν διαρκῆ αἱματοχυσίαν διὰ τῆς φράσεως «ὁ παράδεισος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους τοῦ πολεμιστοῦ». Ἑπομένως ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὅλων τῶν δογμάτων, οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν μέχρι σήμερον ἢ θὰ παρασυρθοῦν εἰς τὸ μέλλον εἰς τὰ ἀπατηλὰ δίκτυα τῶν Θεοσοφιστῶν, ἀσεβοῦν ἀσυνειδήτως ὄχι μόνον πρὸς τὸν Θεῖον Ἱδρυτὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀλλά, τὸ βαρύτερον, πρὸς αὐτὴν τὴν αἰωνίαν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἀρνεῖται νὰ ἐξισώσῃ δύο θρησκείας, ὅπως ἡ Χριστιανικὴ καὶ ἡ Μουσουλμανική, ἐχούσας ἀντιθέτους ἀρχάς, ἡ μὲν πρώτη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην, ἡ δὲ δευτέρα τὸν πόλεμον καὶ τὸ αἷμα,

2) Ἐξ ἄλλου πραγματικός, ἀλλ' ἀνομολόγητος σκοπὸς τῶν Θεοσοφιστῶν ἦτο καὶ εἶνε ἡ ἐξίσωσις καὶ συ-

ναγάμιξις τῶν φύλων, ἀποτελοῦσα ἀσέβειαν ὄχι μόνον πρὸς τὴν βιολογίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἠθικήν.

Πράγματι, εἰς τὰς θεοσοφικὰς στοὰς συμφύρονται ἀδιακρίτως, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὧν πλεῖστοι οὐχὶ σπανίως λησμονοῦν τὰς γνωστὰς ἀρχὰς τοῦ ἄλλου κόσμου περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ἀρετῆς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς μελέτης τῶν Νόμων τῆς Φύσεως.

3) Ἐπίσης πραγματικὸς ἀλλὰ μύχιος σκοπὸς τῶν Θεοσοφιστῶν ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἐξίσωσις καὶ ἰσοπέδωσις ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὅλων τῶν φυλῶν, ὅλων τῶν χρωμάτων τῆς γῆς, ὡσὰν οἱ Ὀττεντότοι ἢ οἱ Μογγόλοι συνεισέφερον εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν τόσον, ὅσον π.χ. οἱ Ἕλληνες ἢ οἱ Ἄγγλοι, ὡσὰν οἱ Τοῦρκοι οἱ ὁποῖοι ἔσφαξαν ἑκατομμύρια Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων εἶναι ἴσοι πρὸς τὰ θύματά των.

Χάριν τῆς ἱστορίας ὀφείλω νὰ τονίσω ὅτι οἱ Θεοσοφισταὶ ὁμιλοῦντες ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τῆς διακρίσεως «χρώματος» ἐνόουν τοὺς Μαύρους καὶ τοὺς Κιτρίνους, τοὺς ὁποίους ἠθέλησαν νὰ ἐξυψώσουν καὶ νὰ ἀντιτάξουν εἰς τὸν φιλοχριστιανικόν, δραστήριον καὶ προοδευτικὸν ἀμερικανικὸν λαόν, διὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν θαυμαστήν του πρόοδον.

Εἶναι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία ἱδρύθη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἑβραϊκὴ πόλις τοῦ κόσμου, ἀριθμοῦσα περὶ τὸ 1 καὶ 1)2 ἑκατομμύριον ἑβραίων.

Ἐπίσης δέον νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως ὅτι ὁ χαρακτὴρ τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας εἶναι διεθνιστικός,

δηλαδὴ ὅπως καὶ ὁ κομμουνισμός, τοῦ ὁποίου τὴν ἑβραϊκὴν καταγωγὴν ἀπέδειξα διὰ μυρίων ἀποδείξεων εἰς τὸ ἔργον μου «Τί ἐστὶ Μπολσεβικισμός».

Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Θεοσοφιστῶν, ὅτι ἐπιδιώκουν δῆθεν τὴν «διεθνῆ ἀδελφότητα» ὅταν ἀσεβοῦν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν κατ' ἐξοχὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφότητος;

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Θεοσοφιστῶν, ὅταν τοὺς ἐχθροὺς τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τοὺς βαρβάρους σφαγεῖς πεπολιτισμένων Λαῶν ἐξισώνουν πρὸς τοὺς εἰρηνικοὺς ἐργάτας τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καὶ πρὸς τὰ μαρτυρικὰ θύματα τῶν ἀγριωτέρων σφαγῶν τὰς ὁποίας ἐγνώρισεν ἡ ἱστορία;

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Θεοσοφιστῶν, ὅταν βλέπῃ αὐτοὺς σιωπῶντας περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Δικαιοσύνης, δηλαδὴ τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν Λαῶν, ἡ ὁποία μόνη, ὡς ἀποδεικνύει ἡ Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου καὶ ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, δύναται νὰ συνενώσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς εἰς μίαν πραγματικὴν θρησκείαν εἰρήνης καὶ ἀγάπης;

Καὶ διατί ἐσίγησεν ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία, ὅταν οἱ Κεντρικοὶ προὐκάλουν τὸν παγκόσμιον πόλεμον, τὴν ἀνήκουστον αὐτὴν ἀνθρωποσφαγήν, ἢ ὅταν ἑκατομμύρια Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων ἐσφάζοντο ἐν Μ. Ἀσίᾳ, ὁ δὲ ἑλληνικὸς καὶ χριστιανικὸς πολιτισμὸς ἐθάπτοντο εἰς τὰ αἱμοσταγῆ ἐρείπια;

Ὅτι οἱ ἱδρυταὶ τῆς Θεοσοφίας ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τὴν ἐξόντωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀγνώστου εἰς τοὺς πολλοὺς γεγονότος ὅτι τῷ 1879, δηλαδὴ μόλις τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας τῆς Ν. Ὑόρκης συνιστᾶτο εἰς τὴν Ἑλλάδα Στοά. Ἦτο ἡ ἱδρυθεῖσα εἰς Κέρκυραν Θεοσοφικὴ Στοὰ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰονική». Τῷ 1906 ἱδρύετο τοιαύτη ὑπὸ τῶν Ἑβραίων Θεσσαλονίκης ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μπένε—Μπερίθ».

Σήμερον λειτουργοῦν ἐν μέσαις Ἀθήναις ἀρκεταὶ Θεοσοφικαὶ Στοαὶ ὑπὸ τὰ ἑλκυστικὰ ὀνόματα «Ἑρμῆς», «Ἀπόλλων», «Πλάτων», «Ἀθηνᾶ», ἐξ ὧν αἱ δύο πρῶται θεωροῦνται ἐν ληθάργῳ. Εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπάρχει μία Θεοσοφικὴ Στοὰ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πυθαγόρας».

Εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες καὶ ὅσοι μετέχουν τῶν Θεοσοφικῶν Στοῶν, ἀγνοοῦν τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια τῶν ἀρχηγῶν τῆς Θεοσοφίας. Περισσότερον ἀφελεῖς καὶ ὀλιγώτερον ἐμβριθεῖς, εἱλκύσθησαν ὑπὸ τῶν μαγευτικῶν ὄντως διακηρύξεων τῆς Ἑταιρείας, ἀκριβῶς ὅπως τὰ ἀθῶα πτηνὰ πίπτουν εἰς τὰς παγίδας τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως τε, ὅπως ἐτόνισα ἀνωτέρω, οἱ φαινομενικοὶ σκοποὶ τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, εἶνε τόσον ὡραῖοι καὶ τόσον ἀπατηλοί, ὥστε δύνανται νὰ παρασύρουν ἀκόμη καὶ πλέον μορφωμένους ἀνθρώπους.

Ἀλλὰ ἡ πλέον ἀκαταμάχητος ἀπόδειξις τῆς ἐχθρότητος καὶ τῆς ἀσεβείας τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διαδεχθεῖσα τὴν Μπλαβάτσκαϊ ἑβραία κυρία Δρ. Ἄννα

Μπεζάν, (χήρα τοῦ ἀποθανόντος Ἰρλανδοῦ ἐπαναστάτου Μπρεδόϋ, ἄλλοτε μεθοδικοῦ πάστορος) ἵδρυσε τῷ 1911 τὸ τάγμα «τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς», εἰς τὸ ὁποῖον μέλη προσλαμβάνονται μόνον οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου, ἀρχὴν τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, ἀποδέχονται μόνον οἱ ἑβραῖοι, ἐφόσον διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ὅλων τῶν δογμάτων ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας ὑπῆρξεν ὁ Χριστός.

Τὸ σπουδαιότερον καὶ μάλιστα τὸ κωμικώτερον ὅλων εἶναι, ὅτι ὁ Μεσσίας αὐτὸς ζῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, χωρὶς ἡμεῖς οἱ δέβηλοι νὰ ὑπερηφανευώμεθα διὰ τὸ μέγα τοῦτο εὐτύχημα. Εἶναι ὁ περίφημος Κρισναμούρτι, νέος 30 ἐτῶν, μυστηριώδους καταγωγῆς, παρὰ τὰς διαδόσεις ὅτι εἶναι δῆθεν Ἰνδός.

Τὸν παρελθόντα μῆνα, ὁ παγκόσμιος τύπος ἠσχολήθη εὐρύτατα ἀλλὰ καὶ εἰρωνικώτατα μὲ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ψευδοῦς τούτου Μεσσίου, γενομένην, ὡς γνωστόν, τὴν 11 Ἰανουαρίου εἰς τὸ Μαδρὰς τῶν Ἰνδιῶν, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Ἀντιάρ.

Τὸ θλιβερώτερον ὅμως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγανάκτησιν ὅλων τῶν χριστιανικῶν Λαῶν καὶ πρὸ παντὸς τῶν ἀρχηγῶν ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι, ὅτι οἱ ἡγέται τῆς θεοσοφικῆς κινήσεως, ἐμπαίζοντες οἱονεὶ τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους του, διεκήρυξαν ὅτι ὁ ψευδὴς οὗτος Μεσσίας εἶναι ἀκριβῶς 30 ἐτῶν ὅπως καὶ ὁ Χριστός, ὅταν ἤρχιζε τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἐξέλεξαν Δώδεκα Ἀποστόλους, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Ἀποστόλων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, διὰ νὰ

συνοδεύσουν τόν... Κύριον ἡμῶν Κρισναμοῦρτι εἰς τὴν προσεχῆ περιοδείαν του ἀνὰ ὅλην τὴν γῆν.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς Σανσκριτικῆς γλώσσης εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας κ. Σιλβαὶν Λεβῆ, γνώστης τῆς Ἰνδικῆς Φιλοσοφίας καὶ Ἱστορίας, ἐξέφερε περὶ τῆς κινήσεως ταύτης τῶν Θεοσοφιστῶν τὸν ἑξῆς χαρακτηρισμόν: «Ἀγυρτεία συνοδευομένη μὲ σανσκριτικά».

Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Χριστοῦ τῶν θεοσοφιστῶν καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν συνετελέσθη αὕτη, ἐνδιαφέρουν, ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, ὄχι μόνον θρησκευτικῆς, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῆς, ἐθνικῆς καὶ διεθνοῦς.

Τῇ 11 Ἰανουαρίου συνεπληρώθη πεντηκονταετία ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξέλεξεν αὕτη διὰ νὰ ἀναγορεύσῃ τὸν,. Μεσσίαν της, λησμονοῦσα τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, καθ' ἣν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειῶν δὲν ἀνακηρύσσονται προκαταβολικῶς. Πρῶτον ἐργάζονται καὶ ἐπιβάλλονται καὶ κατόπιν τὸ μαρτύριον ἢ ἡ ἀποθέωσις χαράσσουν περὶ τὴν κεφαλήν των τὸν φωτοστέφανον τῆς αἰωνίας δόξης.

Ἡ κωμικοτραγικὴ τελετὴ διεξήχθη μὲ μίαν κατάνυξιν θεατρικήν. Ἀντιπρόσωποι 38 ἐθνῶν ὅλων τῶν ἠπείρων, ἀνερχόμενοι εἰς 3.000 περίπου καὶ ἀνήκοντες εἰς δέκα θρησκείας εἶχον παραταχθῇ εἰς τρεῖς πλευρὰς ἔξω τῆς πόλεως Μαδρὰς (N. A. ἀκτὴ τῶν Ἰνδιῶν) εἰς πλατεῖαν περιστοιχιζομένην ἀπὸ συστάδα δένδρων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ἀντιὰρ. Οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ τῶν διαφόρων θρησκειῶν παρετάχθησαν εἰς μίαν γραμμὴν ἀποτελοῦσαν τὴν τετάρτην πλευράν. Ἐν-

δεικτικὸν τῆς περιφρονήσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι πρῶτοι οἱ Ἰνδοί, κατόπιν οἱ Ζωροαστρικοί, κατόπιν οἱ Ἑβραῖοι, κατόπιν οἱ Βουδδισταί, καὶ κατόπιν οἱ Χριστιανοὶ ἀνέπεμψαν εὐχὰς ἀναλόγως τοῦ δόγματός των.

Ἔπειτα ἡ πρόεδρος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας ἑβραία κυρία Ἄννα Μπεζὰν ἔλαβε τὸν λόγον, διὰ νὰ δηλώσῃ περίπου τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Κρισναμοῦρτι, ὁ Μεσσίας μας, ὁ πρίγκιψ τῆς Εἰρήνης, κατεδέχθη νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ὥραν τῆς ἐλεύσεώς του, ἡ ὁποία θὰ ἐγίνετο μόνον μετά τινα ἔτη. Τοῦτο δὲ διὰ νὰ ἐργασθῇ πρὸς ἀποσόβησιν νέου πολέμου...».

Κατόπιν ἡ εὐφυὴς ἑβραία, ἀντλοῦσα κῦρος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τῆς προμήτορός της Εὔας, ἀνεκήρυξε τὸν Κρισναμοῦρτι Χριστὸν ἐξ ὀνόματος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία, χωρὶς ποσῶς νὰ ἀστειεύεται, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν σοβαρότητα νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ μίαν.., γυναῖκα νὰ χρίσῃ νέον Θεὸν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι.

Ἐγκαίρως προπονηθεὶς ὁ Κρισναμοῦρτι ἐνεφανίσθη μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν μεγαλοπρέπειαν, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ διὰ νὰ δηλώσῃ τὰ ἑξῆς:

«Ἐγὼ ὁ Μεσσίας ἦλθον εἰς τὴν γῆν δι' ὅσους ἔχουν ἀνάγκην εὐτυχίας, δι' ὅσους ἔχουν ἀνάγκην συμπαθείας, δι' ὅσους ζητοῦν τὴν λύτρωσιν. Ἔρχομαι ὄχι διὰ νὰ ἀνατρέψω, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναμορφώσω, ὄχι διὰ νὰ καταστρέψω, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνεγείρω».

Οἱ περιγράφοντες τὰ τῆς τελετῆς ταύτης βεβαιοῦν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἠκούσθησαν ὑπὸ τῶν παρισταμένων μετὰ

προσοχῆς καί ὅτι οὗτοι δὲν κατελήφθησαν ποσῶς ὑπὸ γέλωτος. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ μεταβάντες εἰς Μαδρὰς ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων θεοσοφικῶν Στοῶν ἀπετέλεσαν μικρὰν πόλιν, ζῶσαν ὑπὸ χαρακτῆρα καθαρῶς κομμουνιστικόν.

Οὔτε ἡ Ἄννα Μπεζὰν οὔτε ὁ... Κύριος ἡμῶν Κρισναμοῦρτι εὐηρεστήθησαν νὰ εἴπουν, ἔστω καὶ μίαν λέξιν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐφαρμογῆς τῆς δικαιοσύνης, διεθνοῦς καὶ κοινωνικῆς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ ἐπὶ τέλους ἡ ἰσορροπία, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ εἰρήνη καὶ ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς διατρέχουν τὸν σοβαρώτερον κίνδυνον.

Εἶναι ἐπίσης ἄξιον προσοχῆς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν μετασχόντων εἰς τὸ Συνέδριον ἀντιπρόσωποι ἦσαν ἀσιᾶται, οἱ δὲ λοιποὶ ἀνῆκον εἰς ἔθνη τῶν ἄλλων ἠπείρων. Μαρτυρεῖ τοῦτο ὅτι ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία, ἐκλέξασα ἀσιάτην Μεσσίαν καὶ ἀσιατικὴν πόλιν διὰ τὴν ἀνακήρυξιν αὐτοῦ, ἐπιδιώκει, σήμερον κυρίως, τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἀσιατικῶν λαῶν ἀφ' ἑνὸς κατὰ τῶν κυριάρχων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων καὶ ἀφ' ἑτέρου κατὰ τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν διαπίστωσιν ταύτην ἐνισχύει καὶ τὸ καθόλου πρόγραμμα τῶν Θεοσοφικῶν Σχολῶν. Εἰς τὸ Μαδρὰς ὑπάρχει εἰδικὴ Σχολὴ Ὀκκουλτικῆς διδασκαλίας καὶ ἀνατροφῆς.

Τοιαύτη σχολὴ λέγεται ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐν Λονδίνῳ. Εἰς τὰς σχολὰς ταύτας ἐκπαιδεύονται ἐκ νεαρωτάτης ἡλικίας οἱ ὑποψήφιον «Σανιγιασὶ» τουτέστι προφῆται ἢ διδάσκαλοι παγκόσμιοι.

Ἡ σχολὴ τοῦ Μαδρὰς κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐγχω-

ρίων ὀνομάζεται «Δον ταρὰτ» καὶ λειτουργεῖ εἰς μίαν μακράν, ἐπιμήκη οἰκοδομήν, Ὁλόκληρον τὸ κτίριον περιστοιχίζεται ἀπὸ πυκνὴν δενδροστοιχίαν καὶ ὑψηλὸν τοῖχον. Βασιλεύει ἐν τῇ σχολῇ ἀπόλυτος ἡσυχία, ἥτις διαταράσσεται μόνον ἀπὸ τὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον προξενοῦν τὰ βήματα τῶν σπευδόντων μαθητῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οἱ προσλαμβανόμενοι δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὴν ἡλικίαν τῶν 8 ἐτῶν, καὶ ἀνήκουν εἰς ἀμφότερα τὰ φῦλα.

Οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ὁδηγοῦνται εἰς τὴν σχολὴν ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς γῆς. Οἱ μικροὶ τὴν ἡλικίαν ζῶσι μαζὶ μὲ τοὺς μεγαλειτέρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προκαλεῖ εὐνόητον ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν.

Παρατηρῶν τις τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τῶν τροφίμων τῆς σχολῆς, τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου των, δὲν βλέπει εἰς τὰ μάτια των νὰ ἐκδηλοῦται οὔτε ἀγάπη, οὔτε ἀφοσίωσις, οὔτε χαρά, οὔτε λύπη. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰσαγωγῆς τῶν μαθητῶν εἰς τὴν σχολήν, τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐκριζώνονται δι' ὅλων τῶν μέσων, παρὰ τῶν διδασκάλων των, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἕν εἶδος Βραχμάνων ἢ ὑπνωτιστῶν.

Ἡ πρώτη διδασκαλία εἶναι ἡ ἄσκησις τοῦ μαθητοῦ νὰ ἐντείνῃ τὰς ψυχικάς του δυνάμεις, οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῆται καὶ μὴ ἐκδηλώνῃ τί αἰσθάνεται π.χ. νὰ εἶναι ἀπαθὴς εἰς τὸ ψῦχος, τὴν πεῖναν καὶ παρομοίας ἄλλας ἀνάγκας βιωτικάς.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐπιτυγχάνονται ἀποτελέσματα ἀξιοθαύμαστα, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Οἱ παιδαγωγοὶ ὑποβάλλουν εἰς τὰ παιδιὰ τὴν ἰδέαν ὅτι

εἶναι χορτασμένα, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πεπυρακτωμένη κ.λ.π.

Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14—15 ἐτῶν εὑρίσκονται τελείως ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς ἐκπαιδεύσεως των, διὰ πολλῶν μεθόδων καθίστανται ἀτρόμητοι πρὸ τῶν κινδύνων.

Ἰδοὺ μία ἐκ τῶν δοκιμασιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται τὰ δυστυχῆ αὐτὰ παιδιά.

Ὑπάρχουν τελείως σκοτειναὶ ὑπόγεια, μεγάλα εἰς ἔκτασιν. Ἡ ἐσωτερικὴ διασκευή των ἔχει ὡς ἑξῆς; εἴσοδος, στενὸς διάδρομος ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον εὐρύνεται. Βαδίζων συναντᾷ τις κωλύματα τεχνητὰ καὶ λοφίσκους, τοὺς ὁποίους πρέπει ν' ἀνέλθῃ καὶ κατέλθῃ ἐὰν θέλῃ νὰ προχωρήσῃ. Ἔπειτα ἀποτόμως πίπτει εἰς ἕνα λάκκον ὅπου αἰσθάνεται ὅτι κάποιο βάρος τὸν πιέζει. Μὲ μόχθους πολλοὺς ἐγείρεται καὶ προχωρῶν συναντᾷ νέον στενὸν διάδρομον, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι εἶναι πεπυρακτωμένοι, ἀπὸ διαφόρους δὲ ὀπὰς προβάλλουν φλόγες. Πρέπει διὰ μέσου αὐτῶν νὰ προχωρήσῃ τις διότι ἡ ὀπισθοχώρησίς του εἶναι ἀδύνατος, καθόσον ἡ εἴσοδος εἶναι ἑρμητικῶς κλεισμένη. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιὰ ριπτόμενα μέσα εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα τί ὑφίστανται ἕως ὅτου εὕρουν τὴν ἔξοδον. Τὴν νύκτα βλέπουν καθ' ὕπνον φαντάσματα, ἄγρια θηρία κλπ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα τείνουν εἰς ἕνα σκοπόν, νὰ προκαλέσουν παθολογικὴν ὑπερδιέγερσιν τῶν νεύρων καὶ διατάραξιν τῆς ψυχικῆς ἠρεμίας τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Διὰ τοιούτων μεθόδων τὰ νεῦρα ἐντείνονται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον.

Τὸ ψιθύρισμα φαίνεται εἰς αὐτὰ βροντή, τὸ ἡμίφως μιᾶς κανδήλας φαίνεται ὡς ἐκθαμβωτικὸν φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ προσοχή των ἀναπτύσσεται εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις τῶν παρευρισκομένων, ὡς π. χ. ἀλλαγὴ ἐκφράσεως τοῦ προσώπου ἢ ὁποιαδήποτε τελείως ἀπαρατήρητος διὰ τοὺς ἄλλους κίνησις, γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς οὕτω ἐκπαιδευομένους μαθητὰς καὶ μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε μετ' ἀπιστεύτου ἀκριβείας δύνανται νὰ ἐπαναλάβουν πᾶν ὅ,τι πέριξ των τελεῖται,

Ἡ ἐπανάληψ ς καὶ ἄσκησις ὀξύνουν καὶ ἐνισχύουν τὰς εἰς αὐτὰ προσγινομένας ἐντυπώσεις.

Τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα πολλάκις μέχρι τοιούτου σημείου γίνονται ἱκανὰ ν' ἀποδέχωνται τὰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, ὥστε οἱ μαθηταὶ οὗτοι ἰσχυρίζονται ὅτι βλέπουν τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας, αἵτινες ἐκπέμπονται ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ βαθύτατα σκεπτομένου ἀνθρώπου, ἀκούουν πολλάκις καὶ τὰς ἀνακλαστικὰς κινήσεις τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα δονοῦνται ἀσυνειδήτως τῇ ἐπιδράσει τῶν σκέψεων. Κατόπιν μιᾶς τοιαύτης ἐξασκήσεως, οἱ δόκιμοι ἀναδεικνύονται ὡς ἱκανώτατοι διδάσκαλοι τοῦ Ὀκκουλτισμοῦ καὶ τῆς Θεοσοφίας, ἀποστέλλονται δ' εἰς διάφορα σημεῖα τῆς γῆς πρὸς διενέργειαν προπαγάνδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.'

Τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Μαδρᾶς, ἀπόφοιτος εἶναι καὶ ὁ περίφημος Μεσσίας Κρισναμοῦρτι, ἀρεσκόμενος ὁ ἴδιος εἰς τὸ ψευδώνυμον Ἄλτσιόν. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις ἀκόμη καλλίτερον τὴν ψυχοσύνθεσιν τοῦ Χριστοῦ τούτου τῶν Θεοσοφιστῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ πληρέστερον τί διδάσκεται εἰς τὴν ρηθεῖσαν Σχολήν. Οἱ νευρολόγοι καὶ οἱ ψυχίατροι πρέπει νὰ μελετήσουν ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ περίεργόν της πρόγραμμα:

Οἱ μαθηταὶ ὑποβάλλονται εἰς μίαν ζωὴν ἀσκητικήν, ὀλίγον κινοῦνται καὶ εἶναι πάντοτε ἀπησχολημένοι ἀπὸ μίαν ἐργασίαν ἡ ὁποία ἀπορροφᾷ ὅλην των τὴν προσοχήν, ἀποδιώκουσα πᾶσαν ἄλλην σκέψιν. Ἡ σπουδαιοτέρα ἄσκησις εἰς τὴν ρηθεῖσαν Σχολὴν εἶναι ἡ λεγομένη «Πρόσληψις τοῦ πνεύματος».

Ἡ πένθιμος αὕτη ἱεροτελεστία συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς: Μαθητὴς τῆς ἀνωτέρας τάξεως παρίσταται κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου κρατεῖ τὰς χεῖρας, ἀναμένων τὴν τελευταίαν ἐκπνοήν, τὴν ὁποίαν μετὰ ταχύτητος ἀπορροφᾷ, ἐπιθέτων τὰ χείλη του εἰς τὸ στόμα τοῦ ψυχορραγοῦντος.

Ἡ ὅλη δίαιτα καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, ἣν διέρχονται οἱ μαθηταὶ τοῦ Μαδρᾶς, προπαρασκευάζει ἀνθρώπους ὑστερικούς, καταληπτικούς, ἐπιληπτικοὺς διαφόρων βαθμῶν, ἐν μιᾷ λέξει ἀνθρώπους ψυχικῶς πάσχοντας.

Ἡ σχολὴ τοῦ Μαδρᾶς διδάσκει ἐπίσης τὴν κατὰ

τοὺς Θεοσοφιστὰς «Μυστικὴν Ἐπιστήμην», εἰς ἣν διέπρεψεν ὁ Κρισναμοῦρτι, ὅστις κατὰ μὲν τοὺς Θεοσοφιστὰς εἶνε ὁ νέος Μεσσίας, κατὰ δὲ τοὺς Χριστιανοὺς εἶδος ἀντιχρίστου.

Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία διεφήμιζε τὸν κ. Μεσσίαν, τὸν ὁποῖον προπαρεσκεύαζεν εἰς τὸν κωμικοτραγικὸν ρόλον του. Ἰδοὺ ὀλίγα τινὰ ἐκ τοῦ ἐπισήμου θεοσοφιστικοῦ ὀργάνου, τοῦ «Τάγματος τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς» (Boulletin de l'ordre de l'Etoil d'Orient), τοῦ ἔτους 1918,

Ὁ Λιδμπίντερς, αὐστραλιανὸς ἐπίσκοπος, ἐκ τῶν κορυφαίων Θεοσοφιστῶν, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1911 εἰς τὴν πόλιν Μπεναρὲς ἔλαβε χώραν ἡ ἐτησία συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ «Τάγματος τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς» παρουσίᾳ τοῦ Κρισναμοῦρτι.

»Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνελεύσεως προσεχώρησαν πολλὰ νέα μέλη εἰς τὸ τάγμα. Ἓν ἐξ αὐτῶν εἶπεν ὅτι τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου θὰ ἦσαν λίαν εὐτυχῆ ἐὰν ἐλάμβανον τὸ δίπλωμά των ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τάγματος.

»Τοῦτο ἐγένετο ἀποδεκτὸν μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὅλα τὰ νέα μέλη ἐπέστρεψαν τὰ διπλώματά των διὰ νὰ τὰ λάβουν ἐκ νέου ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη ὅπως συνέλθουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὴν 28 Δεκεμβρίου εἰς τὸ Ἰνδικὸν τμῆμα τοῦ οἰκήματός των.

»Ὅταν συνῆλθον κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος ἔλαβε θέσιν ἔμπροσθεν τῶν μελῶν μαζὶ μὲ τὸν κ. Ταλαμὸν (Ἐθνικὸν ἀντιπρόσωπον

τῶν Ἰνδιῶν). Τὰ μέλη ὤφειλον νὰ παρελάσουν προ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἐγχειρίζοντα εἰς αὐτὸν τὸ δίπλωμά των, τὸ ἐλάμβανον ὀπίσω παρ' αὐτοῦ, ἀφοῦ πρῶτον οὗτος τὸ ἀνεγίνωσκε.

Ἤρχισεν ἡ παράδοσις καὶ παραλαβὴ τῶν διπλωμάτων ἐν ἄκρᾳ τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Ὁ ἀρχηγὸς μετὰ μειδιάματος ἐδέχετο κατὰ σειρὰν τὰ μέλη, ὅταν ἔξαφνα τὸ οἴκημα ὅπου εὑρίσκοντο ἐπληρώθη ἀπὸ κάποιαν ἀσυνήθη οἱονεὶ ἠλεκτρικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐξέπεμπεν ὁ Κρισναμοῦρτι. Τὰ πλησιάζοντα πρὸς αὐτὸν μέλη ἀκουσίως ἐγονυπέτουν, προσβαλλόμενα ἀπὸ τὴν θαυματουργὸν αὐτὴν δύναμιν. Ἐγὼ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδον ἢ ἐδοκίμασα παρόμοιόν τι αἴσθημα, γράφει ὁ κ. Λιδμπίντερ. Ἡ ἔντασις τῆς δυνάμεως αὐτῆς ἐγένετο τόσον ἰσχυρά, οὕτως ὥστε ὅλα τὰ μέλη κατὰ σειρὰν ἔπιπτον πρηνῆ, ἐνῷ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των ἀπὸ συγκίνησιν.

»Τὸ θέαμα ἦτο καταπληκτικόν... Ἡ λαμβανομένη θαυματουργὸς εὐλογία ἦτο τόσον ὀφθαλμοφανής, ὥστε ὅλοι οἱ μετασχόντες τοῦ συνεδρίου ἔσπευδον εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἦτο ὁ Κρισναμοῦρτι.

»Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον τὰ διπλώματά των ἐξῆγον τὰ διακριτικὰ σήματα τῶν βαθμῶν των διὰ νὰ τά παραδώσουν καὶ τὰ παραλάβουν ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν.

»Ἕκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ὄρθιος μ' ἐλαφρὸν μειδίαμα. Μὲ τὴν συνήθη του δὲ ἠρεμίαν καὶ ἁπλότητα ἐθώπευεν ἕνα ἕκαστον διὰ τῆς χειρός του εἰς ἔνδειξιν εὐνοίας.

Τοιοῦτον τὸ ἄρθρον τοῦ αὐστραλιανοῦ ἐπισκόπου Λιδμπίντερ.

Ἐπίσης χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ κατωτέρω ἀνταπόκρισις ἐκ Γενεύης, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸν «Μικρὸν Θεοσόφον» «Le petit Théosophe» ὑπ' ἀριθ. 18 τῆς 7 Ἰουνίου 1913, ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις: Εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν Θεοσοφιστῶν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Κρισναμοῦρτι, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς, μετριοφρόνως χαρακτηρίζων ἑαυτὸν ὡς Ἥλιον:

»Ἀγαπητοί μου σύντροφοι!

«Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς μεταδώσω φωτεινὰς ἀκτῖνας προερχομένας ὡς ἀπὸ τὸν Ἥλιον, ἀκτῖνας, αἵτινες ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸ μειδίαμα τοῦ Κρισναμοῦρτι, νὰ σᾶς μεταδώσω ὅλην τὴν ὡραιότητα καὶ κυρίως τὴν ἀγάπην ἥτις ἀπορρέει ἀπ' αὐτόν».

Περαιτέρω ὁ ἀνταποκριτὴς γράφει ὅτι εἰς τὸ συνέδριον ὁ Κρισναμοῦρτι διένειμε ἄνθη μαζὶ μὲ τὴν εὐλογίαν του.

Ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία ἔχει μίαν ἀπολύτως μυστικὴν στοάν, ἥτις καλεῖται «Ἡ Λευκὴ Στοά». Ἡ Στοὰ αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη τῶν ἀνωτάτων βαθμῶν, εἰς τὰς συνεδριάσεις δὲ αὐτῶν, λέγουν οἱ σοφοὶ Θεοσοφισταί, ὁ μέγας διδάσκαλός των παρουσιάζεται... μὲ σῶμα αἰθέριον...

Ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς κ. Jules Bois εἰς τὸ ἔργον του «Αἱ μικραὶ θρησκεῖαι» ὁμιλῶν περὶ Θεοσοφιστῶν, λέγει ὅτι ἐγνώρισεν εἰς τὴν Μοντμάρτην ἕνα γέροντα ὑπνωτιστήν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐγνώριζε ἄριστα τὴν Μπλαβάτσκαϊ, ἱδρύτριαν τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας. Αὕτη, ὅταν ἦτο νέα, ἔζη ἐν Παρισίοις καὶ τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς μέδιουμ. Ὁ γέρων ὑπνω-

τιστὴς ἔλεγεν ὅτι ἡ Μπλαβάτσκαϊ,εὑρισκομένη εἰς κατάστασιν καταληψίας, παρουσιάζετο μὲ διπλῆν μορφὴν. Πότε ὡς ἀρχάγγελος ὁμιλῶν γλῶσσαν μυστηριώδη καὶ διφορουμένην, πότε ὡς ἕνας δαίμων ψυχρὸς, ἀπεχθὴς καὶ βίαιος.

Ἀλλ' εἶναι προφανὲς ὅτι οἱ Θεοσοφισταὶ δὲν εἶναι οὔτε ἀρχάγγελοι οὔτε δαίμονες. Εἶναι ὄργανα, κατὰ τὸ μέγιστον μέρος, ἀσυνείδητα τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, αἱ ὁποῖαι, διὰ νὰ διαφθείρουν καὶ νὰ ἀποσυνθέσουν τοὺς χριστιανικοὺς Λαούς, ἐφεῦρον τὰ πλέον παράδοξα προσχήματα καὶ τὰς πλέον περιέργους προσωπίδας διὰ νὰ καλύπτουν τὰ σχέδιά των καὶ νὰ σπείρουν τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν παραλυσίαν.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀφελεῖς καὶ οἱ μυστικοπαθεῖς δὲν εἶναι σπάνιοι εἰς ὅλας τὰς χώρας, ἡ Θεοσοφία διεδόθη εὐρύτατα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Ἰδοὺ αἱ χῶραι κατὰ ἠπείρους, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχου σήμερον στοαὶ Θεοσοφικαί;

1) Εὐρώπη: Ἑλλάς, Βουλγαρία, Ρωσία, Γερμανία, Γαλλία, Ἀγγλία, Σκωτία, Ἰρλανδία, Ἱσπανία, Τσεχοσλοβακία, Αὐστρία, Νορβηγία, Δανία, Ὁλλανδία, Ἑλβετία, Ἰταλία, Βέλγιον, Φιλλανδία, Σουηδία.

2) Ἀσία: Ἰνδίαι, Κεϋλάνη. Ἰαπωνία, Ἰάβα, Βόρνεο, Φιλιππίναι, Κίνα.

3) Ἀφρική; Αἴγυπτος, Ἀλγέριον, Ν. Ἀφρικὴ, Κανάριοι νῆσοι.

4) Ἀμερική; Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, Καναδᾶς, Μεξικὸν, Κούβα, Νικαράγουα, Ἀργεντινή.

5) Αὐστραλία: Αὐστραλία, Τασμανία, Ζηλανδία, Νῆσοι Χαβάϊ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ Θεοσοφία καί τὰ δόγματά της

Ὁ κ. Jean Matheus, συγγραφεὺς γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα A. Mathey ὑπῆρξεν ἐκ τῶν κορυφαίων Θεοσοφιστῶν καὶ ἰῶν εἰλικρινεστέρων θαυμαστῶν τῆς μυστικῆς ταύτης ἑταιρείας. Ἰδοὺ διατὶ ἡ μαρτυρία του ἔχει κῦρος ἀπολύτως ἀξιόπιστον. Ὅσα λέγει κατωτέρω περὶ παγκοσμίου θρησκείας, ὑπὲρ τοῦ Βούδδα, κατὰ τῶν χριστιανικῶν θεωριῶν περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα ὑπὲρ τῆς ἀθεΐας, πρέπει νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν ὄχι μόνον τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων Θεοσοφιστῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν διανοουμένων.

Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Jules Bols, τοῦ γνωστοῦ ἐπίσης συγγραφέως, τί εἶναι Θεοσοφία, ὁ κ. Mathey ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

—Ἡμεῖς οἱ Θεοσοφισταὶ δὲν ἔχομεν λατρείαν, δὲν δημιουργοῦμεν θρησκείαν, διότι εἴμεθα ἡ παγκόσμιος θρησκεία. Βεβαίως ἐπωφελούμεθα ὡρισμένων δοξασιῶν τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Βούδδα π.χ. πλησιάζει μὲ τὴν ἰδικήν μας εἰς πολλὰ σημεῖα. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι κάθε φιλοσοφικὸν σύμβολον μεταβάλλεται εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ πλήθους εἰς εἴδωλον, εἰς χονδροειδῆ λατρείαν. Τὰ δὲ σύμβολα καταλήγουν νὰ γίνωνται πιστευτὰ ὡς ἀλήθειαι ἀκλόνητοι. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ὕπαρξιν τῶν πνευματικῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι κατωτέρας τάξεως φαινόμενα καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ μέδιουμ, τὸ ὁποῖον κατέ-

χει μυστηριώδεις δυνάμεις, ἀγνοοῦν τὴν προέλευσιν, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῶν.

Ἡ ἑταιρεία τῶν Θεοσοφιστῶν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ «ἐσωτερισμοῦ» (ésotérisme) μυστικοῦ δόγματος προσιτοῦ μόνον εἰς τοὺς μεμυημένους, ἀλλὰ καὶ ἔχοντας ταὐτοχρόνως μερικὰ σχέδια πρακτικά, προσηρμοσμένα πρὸς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Τρεῖς εἶναι οἱ σκοποὶ τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας:

1) Νὰ ἱδρύσῃ μίαν παγκόσμιον ἀδελφότητα, ὄχι πλέον αἰσθηματικήν, ἀλλὰ τρόπον τινὰ ἐπιστημονικήν, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί, ὡς συμπτώσεις διάφοροι τῆς αὐτῆς οὐσίας. 2) Νὰ μελετήσῃ τὴν ἐπιστήμην τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν φιλοσοφιῶν τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς. 2) Νὰ δημιουργήσῃ ἕν δόγμα «Ἐσωτερικὸν» τὸ ὁποῖον,καλυπτόμενον μὲ τὸν ὅρκον τῆς ἀπολύτου ἐχεμυθίας ἐξηγεῖ εἰς τοὺς μεμυημένους τὴν σημασίαν τῶν συμβόλων καὶ μεταδίδει εἰς αὐτοὺς μίαν θείαν δύναμιν, ἀνάλογον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Θεοὶ τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν.

Ἡ δόξα τῆς Θεοσοφίας εἶναι νὰ διατηρῇ τὰ μυστικά της διὰ τοὺς ἠθικοὺς ἀνθρώπους, τοὺς προπαρεσκευασμένους διὰ τῆς μυήσεως. Ἐὰν ἡ Θεοσοφία ἐβασίλευεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τὰ ἀπαίσια ἀποτελέσματα τῆς χημείας, τῶν σφαιρῶν τῶν πυροβόλων, ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῶν νοθευμένων τροφῶν. Ἡ ἐπιστήμη δὲν θὰ ἦτο ἐμπεπιστευμένη παρὰ μόνον εἰς τοὺς νοήμονας καὶ τοὺς ἠθικοὺς ἀνθρώπους.

Πρὸ δέκαδος ἐτῶν συνεπήξαμεν μίαν ὁμάδα εἰς Παρισίους. Μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ Gaborian καὶ τοῦ

Dramard ἐξεδόθη ἡ πρώτη ἐπιθεώρησίς μας ἡ «Lotus».Κατόπιν ἡ Revu Théosophique τῆς κομήσσης Adhemar καὶ τὸ τέλος ἡ «Lotus bleu» τὴν ὁποίαν συντάσσω ἐγὼ μαζὶ μὲ τὸν κ. Coulom (Amaravella).

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μπλαβάτσκαϊ, ἡ κυρία Ἄννα Μπεζὰν διευθύνει τὴν ἑταιρείαν ἐν Εὐρώπῃ ὁ κ. Judge ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὁ κ. Keishtler ἐν Ἀσίᾳ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Jules Bois ἠρώτησε :

—Τί δόγματα διδάσκετε ;

—Ἐν πρώτοις, ἀπήντησεν ὁ Mathey. δὲν ὑπῆρξε δημιουργία. Ὀνομάζομεν manvantara (μανβαντάρα) τὴν ἄπειρον αἰωνιότητα τοῦ σύμπαντας, ἐκδηλουμένου εἰς διαφόρους μορφάς, ἀλλὰ μὴ δημιουργουμένου (δὲν ὑπάρχει δημιουργία κατὰ τὴν κυριολεξίαν τῆς λέξεως, ἀλλὰ μόνον συνέχεια ἐκδηλώσεων (succession de manifestation). Τὸ Σύμπαν οὐδέποτε ἔσχεν ἀρχὴν καὶ οὐδέποτε θὰ ἔχῃ τέλος.

Τὴν ἐπάνοδον τοῦ σκότους ἢ τὴν νύκτα τοῦ Βράμα ἢ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν κοινὴν πεπλανημένην γνώμην, ἡμεῖς τὴν ὀνομάζομεν Pralaya (Πραλάγια).

Εἴμεθα ἄθεοι ἀποκρούοντες τὴν ἔννοιαν ἑνὸς Ἀνθρωπομόρφου Θεοῦ ἐκτὸς τῆς φύσεως. Ἐπίσης δὲν προσευχόμεθα. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς παρὰ ἡ μοναδικὴ οὐσία τῆς φύσεως. Ἡ οὐσία αὕτη ἐνεργεῖ διττῶς: Πρῶτον προκαλεῖ τὴν κίνησιν τὴν λεγομένην involution ἢ κάθοδον τοῦ πνεύματος εἰς τὰ ἀντικείμενα τῆς ὕλης. Κατόπιν δὲ τὴν évolution, ἤτοι τὴν ἐξέλιξιν ἢ ἐπά-

νοδον ὅλων τῶν ὄντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς μιᾶς καὶ μόνης οὐσίας.

Αἱ Ἰνδίαι ὀνομάζουν τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τῶν πραγμάτων, νύκτα τοῦ Βράμα. Ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον διαρκεῖ ἡ εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ ὀνομάζεται Manvantara.

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ λάβῃ χώραν ἀπὸ μίαν σύσφιγξιν ἢ ἕλξιν τοῦ παντός, συρομένου ἀπὸ τὴν εἰσπνοὴν ἑνὸς ἀοράτου στόματος.

Ἑπτὰ φυλαὶ πρέπει νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν πλανήτην μας ὅπως καὶ ἑπτὰ αἰσθήσεις πρέπει νὰ ἐκδηλωθοῦν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν πέμπτην φυλὴν καὶ εἰς τὴν πέμπτην αἴσθησιν.

Κάθε φυλή, μετὰ τὴν τελείαν διαδρομήν της, εἰσέρχεται εἰς τὴν Νιρβάναν, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ Βούδδα, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἡσυχία τῆς ψυχῆς, ἔλλειψις ἐπιθυμίας πρὸς πᾶσαν σκέψιν καὶ πάντα πόθον, ψυχικὴ ἀνυπαρξία. Ἡ Νιρβάνα εἶναι, καὶ κατὰ τοὺς Θεοσοφιστάς, ὁ ὑψηλότερος σκοπός, τὸν ὁποῖον ὁ ἄνρωπος πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ.

Ὑπάρχει τοιαύτη ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἐὰν εἷς ἐξ αὐτῶν πάσχῃ, ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης θὰ πάσχῃ, ἐξ οὗ ἡ Κάρμα, ἥτις καθορίζει τοὺς εὐτυχεῖς ἢ ἀτυχεῖς πειραματισμοὺς ἑκάστης ἐνσαρκώσεως». Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Jean Mathey, ἑνός, ἐπαναλαμβάνομεν, τῶν κορυφαίων Θεοσοφιστῶν, σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἀντίθετος πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν πραγματικὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Εἰς αὐτὰ θὰ προσθέσωμεν τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἐσωτερικὴ ἢ μυστικὴ διδασκαλία τῶν Θεοσοφιστῶν παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν τεσσάρων οὕτως εἰπεῖν σωμάτων ἢ καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, μὴ προσπιπτουσῶν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Τὰ σώματα ταῦτα εἶναι 1) Τὸ αἰθέριον, 2) τὸ ἀστρικόν, 3) τὸ τῆς σκέψεως καὶ 4) τὸ πνευματικόν.

Τὸ αἰθέριον σῶμα δημιουργεῖ παρόμοιον ἑαυτοῦ ὑλικὸν ὀργανισμὸν καὶ διευθύνει τὰς φυσιολογικὰς ἐνεργείας αὐτοῦ.

Τὸ ἀστρικὸν (astral) δὲν κατέχει οὕτως εἰπεῖν αἰσθητικὰ ὄργανα διὰ νὰ δέχεται τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Μὲ τὸ σῶμα τοῦτο ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζῇ εἰς τὸν κόσμον τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ἡδονῶν, τῶν παθῶν, ψυχικῶν συγκινήσεων τοῦ καλουμένου ἀστρικοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεοσοφισμὸς δὲν παραδέχεται ἐλευθερίαν τοῦ βουλήσεως. ἄρα οὐδεμίαν ἔχει εὐθύνην ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀστρικὸν σῶμα εἶναι ἔκθετον εἰς ἡδονὰς παντὸς εἴδους. Μὲ τὴν ἀνήθικον αὐτὴν θεωρίαν οἱ Θεοσοφισταὶ δικαιολογοῦν τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὰς τάξεις των.

Εἰς τὸ σῶμα τῶν σκέψεων, τὸ ἄτομον φαίνεται ὡς ἐὰν ἀπέθανε διὰ τὸν ἀστρικὸν κόσμον καὶ ζῇ εἰς τὸν καθαρῶς κόσμον τῶν σκέψεων, ξένον παντὸς ἀτομισμοῦ καὶ πάθους.

Μὲ τὸ πλῆρες γνῶθι σαυτὸν φθάνομεν εἰς τὸ τελείως πνευματικὸν σῶμα, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται ἡ πνευματικὴ ὕπαρξις τοῦ κόσμου, οἱ αἰώνιοι νόμοι τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος

προσεγγίζει καὶ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν αἰωνίαν Ἀλήθειαν.

Προτοῦ εἰσέλθω εἰς τὴν ἀνάλυσιν ἄλλων μυστικῶν ἑταιρειῶν, ὀφείλω νὰ τονίσω ὅτι μελετῶν τις τὰ ἐσωτερικὰ δόγματα καὶ διδασκαλίας αὐτῶν δὲν δύναται νὰ μὴ πιστοποιήσῃ ὅτι εἰς τοὺς ἀνωτάτους βαθμούς, ὅλαι ἔχουν τὴν αὐτὴν διδασκαλίαν, τὰ αὐτὰ δόγματα καὶ τὰς αὐτὰς ἀρχάς, ἐνῷ εἰς τοὺς κατωτέρους βαθμοὺς τὰ δόγματα ποικίλλουν τόσον ἐπιτηδείως, ὥστε εἰς τὸν ἀδαῆ προσήλυτον νὰ μὴ γίνωνται ἀντιληπτά (1).

Σημείωσις.—Φίλος ἐκ Θεσσαλονίκης μοὶ ἀποστέλλει ἔγγραφα ἀνεκτιμήτου ἀξίας, δι' ὧν συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρῳ ψευδόμενοι οἱ Θεοσοφισταὶ καὶ δι' ὧν ἀποδεικνύεται τετραγωνικῶς ὁ ἰσχυρισμός μου, καθ' ὃν ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία εἶνε τέκνον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

Ἡμιεπίσημος ἀνακοίνωσις τῶν Ἑλλήνων Θεοσοφιστῶν δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐφημερίδα «Πρωΐα» τὴν 17 Ἰανουαρίου, ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱδρυθεῖσαν στοὰν «Μπενὲ-Μπερὶθ» ὡς στοὰν Θεοσοφικήν. Ἂν αἱ βεβαιώσεις τῶν Θεοσοφιστῶν ἦσαν ἀληθεῖς, τότε ἔπρεπε καὶ ἡ στοά αὕτη νὰ ἀσχολῆται εἰς θέματα καθαρῶς θεοσοφικὰ καὶ οὐχὶ ἐθνικά.

Ἐν τούτοις τὸ «Ἑβραϊκὸν Βῆμα» τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὰ φύλλα του τῆς 15 Μαΐου καὶ τῆς 5 Ἰουνίου 1925 — τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς χεῖράς μου,—ἀταπτύσσει μεθ' ὑπερηφανείας τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ δρᾶσιν τῆς στοᾶς ταύτης, ὡς καὶ ὅλων τῶν ὁμωνύμων στοῶν τῆς γῆς, αἱ ὁποῖαι διέπρεψαν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν Ἑβραίων καὶ κατὰ τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, ἐν Ἑλλάδι, Πολωνίᾳ, Ἰταλίᾳ, Βουλγαρίᾳ, Ἡνωμέναις Πολιτείαις, Μεξικῷ, Αὐστρίᾳ, Ρουμανίᾳ, Σερβίᾳ καὶ Τσεχοσλοβακίᾳ.

Ἄρα ἡ ὑπὸ τὸ ἀκίνδυνον ὄνομα Θεοσοφικὴ Στοὰ κρυπτομένη Στοὰ «Μπενὲ-Μπερὶθ» οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ μία

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Οἱ Ἰλλουμινάτοι

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἰλλουμινάτων (Φωτισμένων). εἶνε ἄγνωστος ἀκόμη καὶ κατ' ὄνομα εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν Λαῶν. Ἐν τούτοις ὡς θὰ ἀποδειχθῇ κατωτέρω, ἐξήσκησε καὶ ἐξασκεῖ τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος

ἐθνικόφρων ὀργάνωσις, ἀναπτύσσουσα τὴν πλέον θαυμαστὴν καὶ μεθοδικὴν δραστηριότητα ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

Ἂς λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος ὅτι ἡ Κα Διομήδους, σύζυγος τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἵσταται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἑβραϊκῆς ταύτης ὀργανώσεως.

Νομίζω ὅτι εἶναι ἐπίκαιρον ν' ἀναφέρω τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Καλογεροπούλου, ταξιάρχου τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος, ἣν ἔκαμεν ἔν τινι στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ 1922 καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξιστορεῖ τὸ ἔργον τῆς Μπλαβάσκαγια καὶ τὸν ρόλον της, εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν Καρβουναρίων.

«Ἀδελφοί μου, ἡ σημερινὴ Θεοσοφικὴ εἶναι ἡ αὐτὴ αὐτη ἐλευθεροτεκτονική, μετημφιεσμένη ὅμως καί πως παρηλλαγμένη (τοῦτο δ' ἀνομολογεῖται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν θεοσοφιστῶν, λεγόντων ὅτι ἡ Θεοσοφικὴ Ἀδελφότης ἀποτελεῖ τμῆμα μεγάλης καὶ παγκοσμίου κινήσεως διενεργουμένης ἀνὰ τούς αἰῶνας (σελ. 8)...»Τὸ 1856 συνεργάζεται μετὰ τοῦ Mazzini, ἡ Μπλαβασκάγια, εἰς Καμπονάρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰταλίας (σελ. 9). Ἀπειρία δὲ βιβλίων καὶ βιβλιαρίων εἶναι ἐκδεδομένα πρὸς διάδοσιν τῆς Θεοσοφίας. Καὶ ταῦτα μέν περὶ τῆς σημερινῆς Θεοσοφικῆς, ἧς τὸν ἐσωτερικὸν ὀργανισμὸν δὲν κατώρθωσα νὰ ἀνεύρω (σελ. 11). Τὰ ὀλίγα ταῦτα εἶνε ἀρκούντως ἐνδεικτικά).

διαδραματίσασα σημαντικώτατον πρόσωπον, τόσον εἰς τὴν μεγάλην Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1789 ὅσον καὶ εἰς τὴν τελευταίαν μεγάλην ἐπανάστασιν τῶν Ρώσων Κομμουνιστῶν, ὡς καὶ εἰς τὰς μεσολαβησάσας μικροτέρας ἐπαναστάσεις ἄλλων Λαῶν. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ἀπὸ τοῦδε ὅτι καὶ ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ἀνήκει εἰς τὴν ἑταιρείαν ταύτην, ὅπως ἀπεκάλυψε πρὸ δύο ἐτῶν τὸ «Σέκολο» τοῦ Μιλάνου.

Ἱδρυτὴς τῆς Ἑταιρείας ταύτης εἶνε ὁ ἑβραῖος Ἀδὰμ Βάϊσχάουπτ. Γεννηθεὶς τῷ 1748 εἰς Ἴγκολστατ τῆς Βαυαρίας, κατελάμβανε νεώτατος, εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, τὴν ἕδραν τοῦ κανονικοῦ δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἴγκολστατ. Τῷ 1776 συνίστα τὸ τάγμα τῶν ὀπαδῶν τῆς τελειοποιήσεως, μετονομασθὲν εἰς τάγμα τῶν «Φωτισμένων», (Ordre des Illuminés). Ἐδέχετο ὀπαδοὺς πάσης θρησκείας, παρὰ τῶν ὁποίων ὅμως ἀπῄτει τυφλὴν ὑπακοήν. Συνέγραψε πολύκροτον σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Πυθαγόρας ἢ ἡ μυστικὴ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν τοὺς λαούς».

Ἡ μυστικὴ αὕτη Ἑταιρεία ἐπεξετάθη ταχύτατα. Ἐπειδὴ ὅμως συμφώνως πρὸς τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τοῦ ἱδρυτοῦ της, δὲν περιωρίζετο εἰς κοινωνικὴν δρᾶσιν ἀλλ' ἐπενέβαινε καὶ εἰς τὴν πολιτικήν, ἡ βαυαρικὴ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τῷ 1784 τὴν λειτουργίαν τῆς Ἑταιρείας καὶ κατεδίκασεν εἰς ἐξορίαν ἢ φυλάκισιν τὰ γνωσὰ μέλη της. Ὁ Βάϊσχάουπτ κατέφυγε τότε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δουκὸς τοῦ Γκότα, ὅστις μυηθεὶς ἤδη εἰς τὴν Ἑταιρείαν, διώρισεν αὐτὸν ὡς αὐλικόν του σύμβουλον. Ὁ Βαϊσχάουπτ ἀπέθανε τῷ 1822.

Ὁ Βάϊσχαουπτ ἔλεγε: «Καὶ οἱ αὐτοκράτορες καὶ ὅλα τὰ Κράτη εἶνε ἀνίκανοι νὰ μᾶς νικήσουν. Ὁ σπό-

ρος ἐρρίφθη, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐξέλθῃ ὁ νέος κόσμος. Ἡμεῖς εἴμεθα ἁπλᾶ ὄργανα τῆς φύσεως.

Οἱ Ἰλλουμινάτοι πρέπει παντοῦ νὰ ἀναλάβουν εἰς χεῖράς των τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, τὰς ἕδρας τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐξουσίας». Τοῦτο συνέβη οὐχὶ ἅπαξ ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν Λαῶν. Εἰς τὴν Ρωσίαν π.χ. εἶχον διορισθῇ μυστηριωδῶς ὁ Γερμανοεβραῖος Σάμπλερ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου ΙΙ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὁ ἑβραῖος Φίλιππος ὡς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βίτεπσκ, καὶ ὁ ἑβραῖος Μιχαὴλ ὡς ὑφηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετρουπόλεως.

Ἡ Μυστικὴ αὕτη Ἑταιρεία ἑτοιμάζει δῆθεν τὴν ἐξιλέωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διδάσκει δὲ ὅτι ταχέως θὰ ἐκλείψουν οἱ ἡγεμόνες καὶ τὰ Κράτη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ἡ ἀνθρωπότης θὰ γίνῃ μία οἰκογένεια καὶ ἡ γῆ κοινὸν κτῆμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀποστολὴ τῆς ὀργανώσεως εἶνε νὰ προπαρασκευάσῃ τὸν δρόμον τῆς ἐξιλεώσεως. Διὰ τῶν ἀρχῶν τούτων οἱ Ἰλλουμινᾶτοι προδίδουν ἀμέσως τὴν κοινὴν καταγωγήν των μετὰ τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Πράγματι ὁ Βαϊσχάουπτ ἐνωρίτατα κατέλαβεν ἐπίλεκτον θέσιν εἰς τὰς Μασσωνικὰς ὀργανώσεις τὰς φερούσας μεγάλην ποικιλίαν ὀνομάτων, ὄχι μόνον ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων κρατῶν. Εἰς τὴν Ἑταιρείαν τοῦ Βαϊσχάουπτ προσεχώρησαν ἐπιφανεῖς προσωπικότητες, οἷοι οἱ Δοῦκες τοῦ Μπρουνσβίγ, τοῦ

Βάϊμαρ, τοῦ Γκότα, ὁ ἐπίσκοπος Δόλμπεργ καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τυχαίως περιέπεσαν εἰς χεῖρα τῶν ἀρχῶν ἔγγραφα τῶν «Ἰλλουμινάτων» ἀποκαλύπτοντα τὰς πραγματικὰς ἀρχάς των. Εἷς ἐκ τῶν φίλων τοῦ Βάϊσχάουπτ, ὀνόματι Λὰντς μετέβαινε χάριν προπαγάνδας εἰς Σιλεσίαν ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐφονεύθη ὑπὸ κεραυνοῦ. Τὰ εὑρεθέντα ἐπ' αὐτοῦ ἔγγραφα ἐπέτρεψαν εἰς τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχὰς νὰ παραπέμψουν τοὺς μεμυημένους εἰς δίκην, διεξαχθεῖσαν ἐν Μονάχῳ τῷ 1784. Συνεπείᾳ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, τὸ τάγμα δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ παραμείνῃ ἐν Βαυαρίᾳ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἰδίᾳ ἐδημοσιεύθησαν τὰ μυστικά του ἔγγραφα. Ἐξ αὐτῶν προκύπτει ὅτι ἡ μυστικὴ διδασκαλία τοῦ Βάϊσχάουπτ εἶχεν ὡς ἑξῆς: «Ἰσότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐλευθερία εἰς τὰ γενετήσια ἔνστικτα αὐτῶν. Κτύπημα κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας. Τὰ μόνα στηρίγματα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῶν ἀστικῶν κρατῶν εἶναι ἡ θρησκεία καὶ οἱ νόμοι. Ὡς ἐκ τούτου διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τις τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ φυσικά του ἔνστικτα, πρέπει νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν θρησκευτικὴν πίστιν, καὶ νὰ καταργήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν. Κάθε ὑποταγὴ ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀδυναμία. Αὐτὴ πρέπει νὰ παύσῃ συγχρόνως μὲ τὴν αἰτίαν ἐξ ἧς πηγάζει. Ἡ ἐξουσία τοῦ πατρὸς ἐπὶ τῶν τέκνων πρέπει νὰ παύῃ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας των. Ὁ ἐνῆλιξ πρέπει ν' ἀκολουθῇ τὰ φυσικά του ἔνστικτα. Μόνον ὅταν οἱ ἄνθρωποι μετεπήδησαν ἀπὸ τῆς φυσικῆς καταστάσεως εἰς τὴν δουλείαν, τότε ἀνεφάνησαν καὶ κράτη καὶ ἡγεμόνες. Ὁ κόσμος ἔπαυσε ν' ἀποτελῇ

μίαν ἐνιαίαν οἰκογένειαν. Ὁ Ἐθνικισμὸς κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς γενικῆς ἀγάπης, ἐπετράπη δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ βλάπτουν τοὺς ἄλλους. Τοῦτο οἱ φιλάνθρωποι τὸ ὠνόμασαν πατριωτισμόν. Τὸ καθῆκον τῶν ἀνθρώπων εἶναι νὰ ἐφαρμόσουν ὅλα τὰ μέσα ὅπως ἐλαττώσουν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἐκμάθῃ ἐκ νέου ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον».

Σημειωτέον ὅτι ἡ μεγάλη γαλλικὴ ἐπατάστασις τοῦ 1789 εἶναι ἔργον κυρίως τῶν «Ἰλλουμινάτων». Ὁ Μιραμπώ, μεταβὰς εἰς Γερμανίαν, ἦλθεν εἰς σχέσεις μὲ τοὺς «Ἰλλουμινάτους» καὶ παρέλαβε κατόπιν πράκτορας τοῦ Βάϊσχαουπτ εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ μεταξὺ τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Γάλλων ἀντιπροσώπων ἐπετεύχθη συνεννόησις καὶ καθωρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς συγκλήσεως τῶν μασσωνικῶν ὀργανώσεων τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἄλλων Κρατῶν εἰς Φραγκφούρτην. Πράγματι τὸ τεκτονικὸν τοῦτο συνέδριον συνῆλθε καὶ κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουσταῦον, τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκον XVI καὶ τὴν Μαρίαν Ἀντωαννέταν (Louis Daste σελ. 292-308).

Διὰ νὰ φανῇ δὲ μετὰ πόσης πείσμονος ἐπιμονῆς ἐργάζονται οἱ «Ἰλλουμινάτοι», παραθέτω κατωτέρω τὸ κείμενον τοῦ ὅρκου, ὡς καθωρίσθη οὗτος εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Βίλχεμσβάδεν (1752).

«Διαρρηγνύω τοὺς δεσμούς, τοὺς ἑνοῦντάς με μὲ ὁποιανδήποτε ἀρχὴν, εἰς ὁποιανδήποτε καὶ ἂν ὑπεσχέθην πίστιν, ὑποταγὴν ἢ ὑπηρεσίαν. Ὀμνύω νὰ ἀποκαλύπτω εἰς τοὺς ἰδικούς μου, ἐλευθέρως ἐκλεγέντας ἀρχηγούς, πᾶν ὅ,τι ἴδω ἢ ἀναγνώσω ἢ ἀκούσω ἢ γνωρίσω ἢ ἀποκαλύψω καὶ ἐπίσης νὰ ἐρευνῶ πᾶν τὸ μὴ προσ-

πῖπτον εἰς τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς, Ὀμνύω νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας θὰ λαμβάνω, ὅπως ἐκκαθαρίσωμεν τὴν γῆν ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ ἐχθροὺς τοῦ τάγματος. Ἀπαλλάσσω ἐμαυτὸν ἀπὸ κάθε ὅρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωσα ἢ θὰ δώσω εἰς τὴν πατρίδα ἢ τοὺς νόμους».

Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρκου αὐτοῦ εἶναι σαφής. Οἱοσδήποτε δημόσιος ἢ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰλλουμινάτους, πρέπει νὰ παραβαίνῃ τὸν ὅρκον τῆς ἐχεμυθίας καὶ τῆς πίστεως, διὰ νὰ καταδίδῃ εἰς τὴν Μυστικὴν ταύτην Ἑταιρείαν ὅ,τι βλέπει ἢ ἀκούει. Χάρις εἰς τὴν ὀργάνωσιν ταύτην τὸ ἐν Τσάρλστάουν τῆς Ἀμερικῆς ἑδρεῦον συμβούλιον τοῦ ἐν ἐξορίᾳ Πατριάρχου τοῦ Ἰσραὴλ εἶνε πάντοτε ἄριστα πληροφορημένον ἐπὶ τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι ἡ συστηματικὴ ἐχθρότης τοῦ Κεμὰλ κατὰ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας καὶ κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς πίστεώς του εἰς τὸ δόγμα τῶν Ἰλλουμινάτων;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Οἱ Ταμπλιέροι

Ἡ μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Ταμπλιέρων ἢ Ναϊτῶν, εἶναι μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ σπουδαιοτέρων Μυστικῶν Ἑταιρειῶν τῆς ἱστορίας.

Ἱδρύθη τῷ 1118 μ. Χ. εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Hugnes des Paiens καὶ ἄλλων Σταυροφόρων, διὰ νὰ προστατεύῃ τοὺς χριστιανοὺς προσκυνητὰς

καὶ τοὺς ἁγίους τύπους. Βωδουΐνος ὁ Β΄., βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ τοὺς ἐχορήγησεν ἓν κτίριον τῆς πόλεως ταύτης κείμενον παρὰ τὸν ἀρχαῖον Ναὸν (Temple) τοῦ Σολομῶντος. Ἐκ τῆς λέξεως Τὰμπλ ἢ Ναός, ὠνομάσθησαν Ταμπλιέροι ἢ Ναΐται. Ὁ ἱστορικὸς Clavel λέγει ὅτι τὸ τάγμα τῶν Ταμπλιέρων εἶναι κλάδος τῶν Γνωστικῶν (ἑβραϊκῆς ὀργανώσεως) καὶ τέκνον τῆς ἀρχαίας αἱρέσεως τῶν Ὀφιτῶν. Κατὰ τὸν Dechamps (τόμ. II σελ. 40), οἱ Σταυροφόροι ἐμυήθησαν ἐν Ἀσίᾳ εἰς τὰς ἑβραϊκὰς μυστικὰς ὀργανώσεις. Τοῦτο ἄλλως τε ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς σχέσεις τῶν Ταμπλιέρων μὲ τὴν φοβερὰν ὀργάνωσιν τῶν Ἀσασίνων (Δολοφόνων) ὡς καὶ τῶν Ἀλμπιγουΐνων, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσω εἰς ἄλλο κεφάλαιον.

Οἱ Ταμπλιέροι, ἀφοῦ ἐπρόδωσαν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, κατέστρεψαν τὸ ἔργον τῶν Σταυροφόρων καὶ ὑπενόμευσαν τὰ χριστιανικὰ κράτη, τὰ ὁποῖα τοὺς παρέσχον δύναμιν, πλοῦτον καὶ τιμὰς καὶ οὕτω ὁ χριστιανισμὸς ἔχασε τὴν ἰσχύν του ἐν τῇ Ἀνατολῇ (Φίνδελ τόμ. I σελ. 39—41). Ἄλλος συγγραφεύς, ὁ Σοῦστερ, λέγει ὅτι οἱ Ταμπλιέροι διὰ τῶν ἐμπορικῶν των ἐπιχειρήσεων, διὰ τῶν τραπεζικῶν πράξεων καὶ ἄλλων ἐργασιῶν, συνεκέντρωσαν πολὺ χρῆμα, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο εἰς τὸ ὠχυρωμένον Μοναστήριον τοῦ τάγματος ἐν Παρισίοις. Κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ XII αἰῶνος, τὸ εἰσόδημα τοῦ τάγματος ἀνήρχετο εἰς 56 ἑκατομύρια φράγκα (Σοῦστερ Ἱστορία—σελ. 187—195). Οὕτω τὸ τάγμα ὑποκρινόμενον, κατώρθωσε νὰ τυγχάνῃ τῆς προστασίας τοῦ Πάπα καὶ ὅλων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ ἀνενοχλήτως νὰ διεξαγάγῃ τὸ καταχθόνιον

ἔργον του ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς, μὴ εὑρίσκον οὐδεμίαν ἀντίδρασιν ἐκ μέρους τῶν πολιτικῶν καὶ πνευματικῶν ἀρχῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ XIV αἰῶνος ἀπεκαλύφθη ἡ ἐγκληματικὴ δρᾶσίς του.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος ὁ Ὡραῖος, προέβη εἰς τὴν ἐξόντωσιν τῶν Ταμπλιέρων διὰ δύο λόγους: α) διότι τὸ τάγμα ἐδημοκόπει εἰς τὰς ἀγροτικὰς τάξεις καὶ ἀνθίστατο ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους, ὑποθάλπον τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἀγροτῶν, ὅπως σήμερον οἱ Μπολσεβίκοι ἐναντίον τῆς νομίμου ἀρχῆς. Συγχρόνως ὁ κοσμοπολιτικὸς χαρακτὴρ τοῦ τάγματος ἀντέκειτο εἰς τὴν ἐθνικὴν ἑνότητα τῆς Γαλλίας. Αἱ κοινότητες, τὰς ὁποίας εἶχον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας ἐδημιούργησαν διεθνῆ σύνδεσμον ἐπικίνδυνον εἰς τὸ κράτος, β) διότι δύο Ταμπλιέροι ἀπεκάλυψαν εἰς τὸν βασιλέα Φιλιππον τὰς μυστικὰς δοξασίας τοῦ τάγματος καὶ ὅλας τὰς σατανικὰς ἐνεργείας του πρὸς διαφθορὰν καὶ ἀποσύνθεσιν τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς ἔδωσεν ἀφορμὴν πρὸς διάλυσιν τοῦ τάγματος.

Ὁ Πάπας Κλημέντιος Ε καὶ ὁ βασιλεὺς Φίλιππος προσεκάλεσαν τὸ ἀνώτατον συμβούλιον ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1307. Αἰφνιδίως δέ, τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως, συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν ὅλοι οἱ γνωστοὶ Ταμπλιέροι. Ἡ δίκη τῶν Ταμπλιέρων διήρκεσεν 7 ἔτη, ὁ δὲ ἀρχηγός των Ἰάκωβος Μολὲ κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον (Histoire politique, procès des Tampliers par Michelet)

Ὁ Ἰάκωβος Μολὲ ἀνερχόμενος εἰς τὴν πυράν, ἠπεί-

λησεν ὅτι ταχέως θὰ εὕρουν τὸν θάνατον καὶ ὁ Φίλιπ πος ὁ Ὡραῖος καὶ ὁ Πάπας Κλημέντιος ὁ V. Πράγματι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀπέθανε καὶ ὁ Πάπας (τὴν 20 Ἀπριλίου τοῦ 1314) καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Ὡραῖος (τὴν 29 Νοεμβρίου) μὲ φρικτοὺς πόνους, δηλητηριασθέντες ὑπὸ τῶν Ταμπλιέρων.

Οἱ λοιποὶ τῶν Ταμπλιέρων κατέφυγον εἰς τὴν Σκωτίαν, ὅπου σὺν τῷ χρόνῳ ἀναδιωργανώθησαν. Ἡ μυστικὴ ὀργάνωσις τῶν Μασσώνων ἀφιερώνει σήμερον τὸν 30 βαθμόν της (τὸν καλούμενον τοῦ Ἱππότου Καδὸς) εἰς τοὺς Ταμπλιέρους καὶ εἰς ὃν βαθμὸν ἐξυβρίζεται ὁ Πάπας Κλημέντιος καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Ὡραῖος, ὡς ὑπαίτιοι τῆς καταστροφῆς τοῦ Τάγματος.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ Ταμπλιέροι, οἱ ὁποῖοι διετήρησαν τὴν μυστικήν των ὀργάνωσιν μέχρι σήμερον.

Μίαν ἐκ τῶν στοῶν τῶν Ταμπλιέρων τῆς Μόσχας συνεδριάζουσαν εἰς τὸ Μουσεῖον Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' διευθύνει ὁ στρατηγὸς Μπρουσίλωφ, τοῦ ὁποίου ἡ δρᾶσις εἰς τὸ Αὐστριακὸν μέτωπον κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, θ' ἀπασχολήσῃ βραδύτερον πολὺ τὴν Ἱστορίαν καὶ θ' ἀποδείξῃ πῶς, μεμυημένοι εἰς τοιαύτας ὀργανώσεις, πολλάκις, χωρὶς νὰ θέλουν καὶ χωρὶς νὰ ἐννοοῦν, χάνουν καὶ ἐθνικότητα καὶ θρησκείαν καὶ γίνονται οἱ αἰσχρότεροι προδόται αὐτῆς.

Ἡ ἀπὸ τοῦ 1917 ἐκτυλισσομένη ρωσικὴ τραγωδία ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν ὅτι τὰς τύχας τῶν Λαῶν δὲν τὰς διευθύνουν οὔτε αἱ Κυβερνήσεις των, ἀλλὰ αἱ μυστικαὶ ἑβραϊκαὶ ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦ χρυσοῦ, τῆς τρομοκρατίας ἢ τῆς ἀπάτης, κινοῦν κατὰ βούλησιν τοὺς δῆθεν ἰθύνοντας τῶν διαφόρων κρατῶν.

Τὸ Μουσεῖον Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' εἰς τὴν Μόσχαν ἀποτελεῖ τὸ στρατηγεῖον τῶν ἐν Ρωσίᾳ Ταμπλιέρων οἱ ὁποῖοι, ἐννοεῖται, εἶναι κατὰ τὴν μεγίστην πλειονοψηφίαν Ἑβραῖοι. Οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκουν εἰ μὴ τὴν πλήρη ἀποσύνθεσιν τοῦ Ρωσικοῦ Λαοῦ. Τὸ ἐκπληκτικώτερον ὅλων εἶνε ὅτι αἱ ὀργανώσεις αὗται ἐργάζονται τόσον μυστικῶς, ὥστε νὰ μὴ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῶν Λαῶν.

Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ κατορθώσαντες νὰ εἰσδύσουν εἰς τὰ παρασκήνια. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σιωποῦν, φοβούμενοι μήπως δολοφονηθοῦν, ὅπως ἐδολοφονήθησαν πλεῖστοι ὅσοι, θελήσαντες ν' ἀποκαλύψουν τὸ καταχθόνιον σχέδιον περὶ ἐκφυλισμοῦ καὶ ὑποδουλώσεως τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Πρὸς εὐχερῆ κατανόησιν τῆς σημερινῆς δράσεως τῶν Ταμπλιέρων, νομίζω, ὅτι ὀφείλω νὰ παράσχω ὀλίγας ἀκόμη ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ αὐτῶν.

Κατ' ἀρχὰς τὸ τάγμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἱππότας καὶ ὑπηρετοῦντας ἀδελφούς.

Οἱ ὑπηρετοῦντες ἀδελφοὶ διῃροῦντο εἰς ἁπλοφόρους καὶ χειρώνακτας. Πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἱππότας, οἵτινες ἔφερον λευκὴν στολὴν μὲ τὸν σταυρόν, εἶχον στολὴν χρώματος μαύρου ἢ καστανοῦ. Ἐκτὸς τούτων, ὑπῆρχον καὶ ἐθελονταὶ ἐκπληροῦντες ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ τάγματος, ἀλλὰ ζῶντες ἰδιαιτέρως.

Οἱ Ταμπλιέροι κατ' ἀρχὰς ἵσταντο εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των, διῆγον βίον αὐστηρὸν καὶ ἦσαν ἕτοιμοι εἰς θυσίας, χάριν τοῦ χριστιανισμοῦ. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἤρχισαν νὰ παρεκκλίνουν ριζικῶς τοῦ σκοποῦ των. Τεχνηέντως μετεβάλλοντο πολλὰ τῶν ἄρθρων τοῦ

συντάγματός των καὶ ἰδίᾳ τὸ 64 ἄρθρον, ἀπαγορεῦον, νὰ προσλαμβάνωνται ἱππόται ἀποκηρυχθέντες ἤδη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ ἀποκηρυχθέντες ἱππόται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας προσλαμβάνονται τοῦ λοιποῦ δῆθεν διὰ νὰ σώσουν οὕτω τὰς ψυχάς των! Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μεταβολὴ τοῦ 64 ἄρθρου, συνεκέντρωσε πλείστους ἑβραίους καὶ πολλὰ ἀνήθικα στοιχεῖα, ἐχθρικὰ τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ ἐνῷ ἐτέλουν τὰς ἐξωτερικὰς λατρείας τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα εἰς τὰς ὑπογείους αἰθούσας τοῦ τάγματος ἐγίνοντο μυστικαὶ συνεδριάσεις, ὅπου ἐξυβρίζοντο ὅλα τὰ ἱερὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Οἱ Ταμπλιέροι ἐξεπόνησαν κανονισμὸν, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλυπτον μόνον εἰς τοὺς μεμυημένους. Ὁ κανονισμὸς οὗτος ἐκρατεῖτο μυστικὸς καὶ μὲ ἀπειλὴν θανάτου ἀπηγορεύετο νὰ τὸν φέρουν ἐπ' αὐτῶν ἢ νὰ κάμουν ἀντίγραφον.

Ὁ νεόφυτος ἔπρεπε ν' ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν ὡς ψευδοπροφήτην, κατόπιν, ἵνα διὰ τῆς ἐντροπῆς τὸν ἀναγκάσουν νὰ τηρῇ σιωπὴν, τὸν ἠνάγκαζον νὰ φιλήσῃ ἕνα τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἄλλων in ore, in umbilico et in finae Spinae dorsi (ἱστορία τοῦ Φίνδελ, σελ. 42) ἐπίσης (ἱστορία Louis Daste, σελ. 237) δηλαδὴ εἰς τὸ στόμα, εἰς τὸν ὀμφαλὸν καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Θὰ ἦτο λίαν μακρὰ ἡ ἀνάπτυξις τῶν θεωριῶν τῆς καταχθονίου αὐτῆς ὀργανώσεως. Θὰ περιορισθῶ μόνον νὰ ἀναφέρω τὴν παράστασιν τοῦ Θεοῦ τῶν Ταμπλιέρων, ὅστις παρίσταται ὡς εἴδωλον τοῦ Θεοῦ τῆς ὕλης καὶ τῆς ἡδονῆς, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο «Μπαφομὲτ», ὃ ἐστὶ μεθερμηνευό-

μενον «βάπτισμα Σοφίας»!! Παρουσιάζοντες τὸ εἴδωλον τοῦ «Μπαφομὲτ» ἔλεγον εἰς τὸν νεοφώτιστον «Πίστευε εἰς αὐτὸν, παράδωσον ἑαυτὸν καὶ ἡ εὐτυχία θὰ ἀνήκῃ εἰς σὲ». Ὁ Σταυρὸς τὸν ὁποῖον ἔφερον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεβλήθη εἰς τὸ σημεῖον Τ (Ταμπλιέρος).

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἀνεκαλύφθη ἐν Γερμανίᾳ ἐντὸς τοῦ τάφου Ταμπλιέρου εἶδος περιάμματος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον κεχαραγμένα γνωστικὰ σύμβολα, ὁ γνώμων καὶ ὁ διαβήτης, ὡς καὶ ἀστὴρ μὲ 5 ἀκτῖνας, τὸν ὁποῖον ἐπρέσβευον οἱ Ὀφῖται.

Οἱ τελευταῖοι ἐκλήθησαν οὕτω ἐκ τοῦ Ὄφεως. ὅστις καταπείθει τὴν γυναῖκα νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνδρα τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς τελέσεως τῶν μυστηρίων, οἱ Ὀφῖται ἄφινον ἕνα ὄφιν κρατούμενον ἐντὸς ἱεροῦ καλάθου ἐλεύθερον καὶ προσεκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἦσαν τεθειμένοι κατὰ σειρὰν ἱεροὶ ἄρτοι, Ἐὰν ὁ ὄφις ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ περιεκύκλωνε διὰ τῶν ἑλιγμῶν αὐτοῦ τοὺς ἄρτους, τότε ἡ θυσία ἐθεωρεῖτο εὐπρόσδεκτος τῷ θεῷ ὄφει, ὃν οἱ Ὀφῖται ἐθεώρουν ὡς βασιλέα κατελθόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ!

Μὲ μίαν λέξιν τόσον αἱ προμνησθεῖσαι μυστικαὶ ἑταιρεῖαι, ὅσον καὶ οἱ Ταμπλιέροι, ἐπιδιώκουν οὐχὶ τὴν ἠθικοποίησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ τὴν φθορὰν αὐτῆς διὰ τῆς λατρείας τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ παντὸς κηρύγματος ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἢ διεθνοῦς δικαιοσύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Οἱ Μαρτινισταὶ

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν «Μαρνινιστῶν» εἶνε καὶ αὐτὴ μία ἐκ τῶν καταχθονίων ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι, ὑπὸ διάφορα ὡραῖα προσχήματα, τείνουν εἰς τὴν καταστροφὴν παντὸς πατριωτικοῦ αἰσθήματος καὶ πάσης ἠθικῆς ἀρετῆς, διὰ νὰ ὁδηγηθοῦν οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ εἰς τὴν κατάπτωσιν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν.

Οἱ Μαρτινισταὶ ὠνομάσθησαν οὕτω ἀπὸ τὸν ἱδρυτὴν τῆς Ἑταιρείας Πορτογάλλον Μαρτινὲζ Πασκουάλις. Γεννηθεὶς οὗτος τῷ 1710, ἀπέθανε τῷ 1779. Ὅπως διηγεῖται ὁ μέγας ἱστορικὸς Μπουγιέ, «ὁ Μαρτινὲζ ἵδρυσε τῷ 1754 καβαλιστικὴν σχολὴν ἐπιλέκτων, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζε «κοὲνς» (ἑβραϊκὴ λέξις σημαίνουσα ἱερεῖς).

»Τὸ δόγμα τοῦτο εἰσήχθη εἴς τινας στοὰς ἐν Γαλλίᾳ, ἰδίᾳ δὲ εἰς Μσσσαλίαν, Τουλούζην, Βορδώ. Κατόπιν δὲ ὁ Μαρτινὲζ μετέβη εἰς Παρισίους διὰ νὰ διδάξῃ αὐτὸς καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν. Ἀπέθανε τῷ 1779. Μεταξὺ ἄλλων μαθητῶν εἶχε τὸν διάσημον φιλόσοφον Σαὶν-Μαρτέν».

Ὁ Μαρτινισμὸς ἀρύεται τὰς ἀρχάς του ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴν Καμπάλ. Εἰς αὐτὸν δὲ ἀνήκει ὁ κύριος ρόλος εἰς ὅλα τὰ φοβερὰ γεγονότα τῶν ἐπαναστάσεων, τόσον τῆς γαλλικῆς (τοῦ 1789) ὅσον καὶ τῆς ρωσικῆς (τοῦ 1917).

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὁ μαρτινισμὸς παίζει τὸν ρόλον σπονδυλικῆς στήλης μεταξὺ τῶν «Ὀκκουλτιστικῶν» καὶ τῶν «Γνωστικῶν» ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς σφαίρας τῆς θεωρίας καὶ καὶ νὰ ἀποκτήσουν ὑπόστασιν πραγματικὴν ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν Μαρτινιστῶν.

Σήμερον ἰσοδίως μέγας διδάσκαλος τοῦ Μαρτινισμοῦ εἶνε ὁ Δρ. Παπιοὺς, πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῶν Μαρτινιστῶν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη ἐπίσης ἰσόβια. Ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ Παπιοὺς διάφοροι νέοι ἀκολουθοῦν σειρὰς μαθημάτων, κατόπιν τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐξ αὐτῶν γίνονται «διδάσκαλοι».

Ὑπὸ τοῦ ἰδίου Παπιοὺς ἱδρύθησαν εἰς πλεῖστα σημεῖα τῆς γῆς ἑμάδες ἐσωτερικαὶ (esoterique),αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς οἱ πρῶτοι προπαγανδισταὶ καὶ ὄργανα τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν.

Ὁ Παπιοὺς ἐκδίδει σήμερον μηνιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Χιράμ», ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἑβραίου ἀρχιτέκτονος, ὅστις ἀνήγειρε τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Ὑπ' αὐτοῦ ἱδρύθη ἐπίσης ἀνωτάτη σχολὴ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ «Ἑρμοῦ»(κρᾶμα ἀρχαίων αἰγυπτιακῶν, ἑλληνικῶν καὶ ἑβραϊκῶν θεωριῶν) μὲ τριετῆ φοίτησιν. Ὁ ἀπόφοιτος λαμβάνει δίπλωμα.Εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦτο δὲν προσλαμβάνονται περισσότεροι τῶν 150 μαθητῶν.Ὁ σπουδαιότερος βαθμὸς τοῦ μαρτινισμοῦ εἶνε ὁ Τρίτος. Ἡ σημασία τοῦ βαθμοῦ τούτου συνίσταται εἰς τὸν τρόπον τῆς μυήσεως, καθ' ἣν ἕκαστος γίνεται γνωστὸς μόνον εἰς δύο πρόσωπα, ἤτοι εἰς ἐκεῖνον,τὸν ὁποῖον μυεῖ καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὸν ἐμύησεν.Αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς μυήσεως ὀνομάζεται ἄλυσος σιωπῆς», ἀπαραίτητος διὰ

τὰς Ὀκκουλτιστικὰς ὀργανώσεις. Εἰς τὸν μυοῦντα ἄλλον, ἐπιβάλλεται νὰ παρακολουθῇ τὸν μυηθέντα πάντοτε. Μετὰ τούς τρεῖς τούτους βαθμοὺς τῶν Μαρτινιστῶν ὑπάρχει καὶ ἕτερος ἀνώτερος βαθμός. Ὁ μεμυημένος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ὀνομάζεται Ρόζεν κρόϊτσερ (ἑλληνιστὶ Ροδοσταυρίτης).

Οἱ Μαρτινισταὶ ὑπεισέρχονται λίαν ἐπιτηδείως εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς διοικήσεως, τῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ τύπου τῶν ξένων Κρατῶν καὶ βαθμιαίως γίνονται κυρίαρχοι τῆς καταστάσεως. Εἶνε γνωστὴ ἡ ὀργάνωσις ἥτις ὀνομάζεται «Fréres de la Rosace». Rosace= ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ὁμοιάζον μὲ ρόδον). Τὸ ὄργανον αὐτῆς εἶνε τὸ μηνιαίως ἐκδιδόμενον ἀπὸ τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1906 ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Les entretiens idealistes». Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ἐνῷ διετυμπάνισεν ὅτι εἶνε δῆθεν καθολικόν, ὑποστηρίζει ἀπροκαλύπτως τὸν Νεογνωστικισμὸν καὶ τὸν Θεοσοφισμόν. Ἀπὸ τοῦ τρίτου ἀκόμη φύλλου ὁ ἀρχισυντάκτης του κ. Vuilland ἤρχισε ν' ἀναγγέλλῃ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἑβραϊκοῦ βιβλίου «Ζογὰρ» πραγματευομένου περὶ τοῦ Ἐσωτερικισμοῦ (esoterisme). Ὁ κ. Vuilland δὲν ἐδίστασεν εἰς ἓν ἄρθρον του νὰ διακηρύξῃ ὅτι πᾶσα ἐνυπάρχουσα ἀλήθεια εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ ἢ φιλοσοφικὰ συστήματα εἶνε εἰλημμένη ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἑβραϊκῆς Καμπὰλ ὅτι «αἱ σκέψεις καὶ ἐκφράσεις τῆς καβαλιστικῆς φιλοσοφίας εἶνε δῆθεν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἐκτεθειμένας εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν»! Ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα ἔγραψε βραδύτερον σειρὰν ἄρθρων ὑπὸ τὸν τίτλον «Mystagogique».

Παράδειγμα χαρακτηριστικώτατον τῆς διεισδύσεως

τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν μᾶς δίδει τὸ «Caulois», τὸ ὁποῖον τὸν Νοέμβριον τοῦ 1910 ἐδη μοσίευσεν ἄρθον τοῦ Maurice Talmeyr ὑπὸ τὸν τίτλον «L'istoire au Lycée».

Εἰς ὅλους, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὴν ζωὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, εἶνε γνωστὸν ὅτι συστηματικῶς καὶ μετ' ἐπιμονῆς εἰσάγεται εἰς τὰ σχολεῖά των ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ ἀντιπατριωτισμὸς καὶ ὅτι κάθε ὑπόμνησις περὶ Θεοῦ, θρησκείας καὶ πατρίδος, μετ' ἐπιμελείας ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὰ διδακτικὰ βιβλία. Πλὴν ὅμως τούτου, ἐπιδιώκεται ἡ διαστροφὴ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ ἡ ἀπόκρυψις τῶν ἡρωϊσμῶν καὶ τῶν ἐνδόξων ἱστορικῶν σελίδων των, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται τοὐναντίον ὑπὸ τοιαύτην ἀπεχθῆ μορφήν, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὴν ἀποστροφὴν τῶν νέων πρὸς τὸ παρελθὸν τῆς πατρίδος των.

Ἡ χονδροειδὴς αὕτη πλαστογραφία, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας τῶν Λαῶν, συντελεῖται μὲ ἀληθῆ κυνισμόν.

Εἰς τὸ «Caulois» ὁ Talmeyr ἀποκαλύπτει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ σχολικοῦ βιβλίου τῆς «Ἱστορίας τῆς Γαλλίας» συγγραφέντος ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ἀλμπέρτου Μαλὲ καὶ ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν :

«Ὁ γενικὸς τόνος τῆς «Ἱστορίας τῆς Γαλλίας» εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ παρουσιάζῃ ὅλα τὰ γεγονότα τὰ πρὸ τοῦ 1789 εἰς ἀπίστευτον φοβερὰν καὶ αἰσχρὰν μορφήν, ἐνῷ πάντα τὰ μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν εἶναι ἓν ὡραῖον εἰδύλλιον ἀνωτέρας δικαιοσύνης, εὐτυχίας καὶ φιλανθρωπίας».

Καὶ βεβαίως οὐδεὶς ἀρνεῖται τὸ μέγα καλὸν ποὺ προέκυψεν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν διὰ τὴν Ἀνθρωπότητα ἐν γένει. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπαρκὴς λόγος διὰ νὰ ἀρνούμεθα συστηματικῶς ὅ,τι καλὸν ἔγεινε προηγουμένως.

Ἐπὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἀλμπέρτου Μαλὲ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ Talmeyr ὁ γνωστὸς ἱστορικὸς Ριχάρδος δὲ Μποϊσόν, δι' ἐπιστολῆς, ἥτις λέγει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Οἱ Φεουδάρχαι ἦσαν κατὰ τὸν Μαλὲ ὄχι μόνον λησταὶ ἀλλὰ καὶ ἄγρια θηρία! Παράδειγμα ἡ δρᾶσις τοῦ Δουκὸς τοῦ Περιγκόρ, συγχρόνου τοῦ Φιλίππου—Αὐγούστου, κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποίου εἰς ἓν Μοναστήριον τοῦ Sarlat ἔκοψαν τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας 150 χωρικῶν καὶ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σύζυγος τοῦ Δουκὸς ἀπέσπα τοὺς ὄνυχας ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς χριστιανούς!»

Εἰς τοὺς ψευδεῖς τούτους ἰσχυρισμοὺς τοῦ Μαλὲ παρατηρεῖ ὁ Talmeyr ὅτι ὁ μὴ γνωρίζων τὴν ἱστορίαν ἀναγνώστης (καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἡ πλειονότης καὶ ἰδίᾳ οἱ μαθηταὶ τῶν κατωτέρων τάξεων) εἶναι φυσικὸν νὰ σχηματίσῃ τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς τὸν μεσαίωνα οἱ Φεουδάρχαι τῆς Γαλλίας διέπραττον τὰς φρικωδεστέρας θηριωδίας χάριν διασκεδάσεως καὶ ὅτι αὐτὸ ἦτο δῆθεν μία συνήθης ἀσχόλησις, ὅπως τὸ κυνήγιον ἢ αἱ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις.

Ἀγανακτήσας ἀπὸ τὴν ἀσυνείδητον διαστροφὴν τῶν γεγονότων ὑπὸ τοῦ Ἀλμπὲρτ Μαλέ, ὁ ἱστορικὸς Ντὲ—Μποϊσὸν ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὴν ἱστορίαν διὰ νὰ ἀνεύρῃ

ποῦ στηριχθεὶς ὁ Ἀλμπὲρτ Μαλὲ ἐτόλμησε ν' ἀναγράψῃ τοιαῦτα φοβερὰ κακουργήματα:

Εὗρεν ὅτι ὁ Γάλλος χρονογράφος Ἰωάννης Ταρντὰ ἀναγράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἔτος 1210 μ. Χ. Ἐναντίον τῶν Ἀλμπιγκουΐνων, αἱρετικῶν, ἐπαναστατησάντων, ἐκηρύχθη σταυροφορία. Ὁ κόμης Ντὲ-Μονφὸρ διωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ. Κατὰ τὸ 1212 καὶ 1213 ἐπολέμησεν εἰς τὸ Λανγκεντὸκ καὶ κατὰ τὸ 1214 ἔφθασεν εἰς τὸ Κρεσύ. Ἐξακολουθῶν τὴν νικηφόρον πορείαν του, ἔφθασε τὸν Νοέμβριον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Δορτὸν διὰ νὰ ἐκτοπίσῃ ἐκεῖθεν τοὺς ὀχυρωθέντας ἐπαναστάτας. Ἐπολιόρκησε τὸ φρούριον τοῦ ἑβραίου Βερνάρδου Ντὲ-Κοζεάκ, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ἀπόρθητον καὶ τὸ κατέλαβε μὴ συναντήσας ἀντίστασιν, διότι ὁ Κοζεὰκ τὸ ἐγκατέλειψε καὶ ἔφυγε. Τὸ φρούριον τοῦτο κατηδαφίσθη μέχρι θεμελίων, διότι ὁ Βερνάρδος Ντὲ-Κοζεὰκ διέπραξε πλείστας ἀγριότητας, ἡ δὲ σύζυγός του ἔκαμε πολλὰ ἐγκλήματα ἐναντίον τῶν Καθολικῶν. Ὁ τύραννος οὗτος ἔκοπτε τὰς χεῖρας καὶ ἐξώρυσσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καθολικῶν ἀνδρῶν, τῶν δὲ γυναικῶν ἀπέκοπτε τοὺς μαστούς. Ὅταν ὁ κόμης Ντὲ Μονφὸρ κατέλαβε τὸ φρούριον καὶ εἰσῆλθε κατόπιν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Sarlat, εὗρεν 150 ἄνδρας καὶ μερικὰς γυναῖκας ἠκρωτηριασμένους, ὡς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν.

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ χρονογράφου Ταρντὰ προκύπτει ὅτι τὰ ἐγκλήματα ταῦτα ἐλάμβανον χώραν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν θρησκευτικῶν πολέμων τῶν καθολικῶν τῆς Γαλλίας ἐναντίον τῆς αἱρέσεως τῶν Ἀλμπιγκουΐνων, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Γαλλίᾳ

κατὰ τὸν XI καὶ ἐξωλοθρεύθησαν κατὰ τὸν XIII αἰῶνα.

Ὁ Ἀλμπὲρτ Μαλέ, εἷς ἐκ τῶν διακεκριμένων Μαρτινιστῶν, κατώρθωσε, τῇ ἀνοχῇ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, νὰ ἐγκριθῇ ὡς σχολικὸν βιβλίον ἡ ψευδὴς αὕτη ἱστορία του τῆς Γαλλίας, ἀκριβῶς ὅπως παρεμόρφωσαν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως γνωστοὶ παρ' ἡμῖν κομμουνισταί.

Τὸ εὔγλωττον τοῦτο ἱστορικὸν γεγονὸς ὡς καὶ ἡ ὀγκουμένη καθ' ἑκάστην διαφθορὰ τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν ἀδίκως προκαλοῦν τὴν ἐκπληξιν. Εἶναι φυσικὴ συνέπεια τῆς μεθοδικῆς δράσεως τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξαπατοῦν μυριάδας διανοουμένων μὲ τὰ πλέον ἀπατηλὰ προσχήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ Ἀσσασῖνοι

Ἡ αἱματηρὰ ἐπανάστασις τῶν Δρούσων τῆς Συρίας κατὰ τῆς Γαλλίας, ὡς καὶ αἱ περιοδικαὶ ἐξεγέρσεις τῶν Μαροκινῶν, εἶναι, ὡς κατωτέρω θὰ ἀποδειχθῇ, ἔργα τῆς μυστικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀσσασίνων ἢ Δολοφόνων, ἱδρυθείσης προ πολλῶν αἰώνων ὑπὸ ἑβραίων, διὰ νὰ φέρουν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν τότε ἀκμάζοντα Ἰσλαμισμόν.

Εἶναι γνωστὴ ἐκ τῆς ἱστορίας ἡ αἵρεσις τῶν μουσουλμάνων Ἰσμαηλιτῶν, γεννηθεῖσα ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἡ διαδοχὴ τοῦ Προφήτου Μωάμεθ εἶχε δοθῇ εἰς τὸν Μουσᾶ, νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Ἰσμαήλ, ἐνῷ ἔπρεπε

νὰ δοθῇ εἰς τὸν Μωάμεθ, υἱὸν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ μικρὸς οὗτος Μωάμεθ ἐξηφανίσθη νεώτατος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς εὐφυεῖς ἑβραίους, κρυπτομένους ὑπὸ μουσουλμανικὰ ὀνόματα νὰ πλέξουν τὸν θρῦλον ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον τοῦ Μωάμεθ ἐξηκολούθει βλαστάνον ἀπογόνους διὰ τρόπου μυστηριώδους μέχρι τῆς ἐμφανίσεως ἑνὸς τελευταίου ἰμάμη, ὅστις θὰ ἦτο ὁ Μεσσίας τῶν Ἰσμαηλιτῶν.

Κλάδοι τῶν Ἰσμαηλιτῶν τούτων εἶναι οἱ Ἀσσασῖνοι καὶ οἱ Δροῦσοι.

Ἡ μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἀσσασίνων ἢ Δολοφόνων, ἱδρύθη τῷ 1090 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ ἑβραίου Χασὰν μπὶν Σαμπὰθ Χομαϊρῆ. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζοντο Χασισὶν ἐκ τοῦ χασίς, τοῦ γνωστοῦ ναρκωτικοῦ δηλητηρίου, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο εἰς τοὺς μυουμένους. Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ γαλλικὴ λέξις assassin (δολοφόνος), ὀφείλει τὴν ἐτυμολογίαν της, κατὰ τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, εἰς τὴν μυστικὴν ταύτην Ἑταιρείαν.

Ὅπως οἱ Ἰσμαηλῖται, οὕτω καὶ οἱ Ἀσσασῖνοι ἀναμένουν ἕνα Μεσσίαν. Ἐμφανίζεται οὕτω πάλιν ἡ ἰδέα τοῦ Μεσσίου τῶν Ἰουδαίων. Ὅλη ἡ διδασκαλία τῆς Ἑταιρείας περιλαμβάνεται εἰς ἕνα τόμον τιτλοφορούμενον «Τὸ βιβλίον τῶν νόμων».

Ἡ Ἑταιρεία ἔχει 7 βαθμοὺς μεμυημένων. Ἀπὸ τοῦ πρώτου βαθμοῦ, καλουμένου «Ρεφίκ» (ἑταῖρος) ἀπαιτεῖται πιστὴ ἐκπλήρωσις ὅλων τῶν διαταγῶν καὶ τυφλὴ ὑπακοὴ εἰς τοὺς διοικοῦντας. Ὁ δεύτερος βαθμός, καλούμενος »Φενταβῆ» ὅ ἐστὶ «ὁ αὐτοθυσιαζόμενος» προβλέπει τὴν ἑξῆς μύησιν: Ὁ ὑποψήφιος ποτίζεται μὲ χασὶς τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀναπαύεται. Ὅταν κοι-

μηθῇ, χάρις εἰς τὸ ναρκωτικόν, μεταφέρεται εἰς κήπους, διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καί μόνον χρησιμοποιουμένους, ὅπου ἀφυπνιζόμενος μένει ἔκθαμβος ἀπὸ τὸ κάλλος τῶν ἀνθέων καὶ τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν περιποιοῦνται καὶ τοῦ χαρίζουν πᾶσαν ἡδονὴν καὶ ἀπόλαυσιν. Τοῦ προσφέρεται οἶνος μεθυστικός καὶ χασίς, διὰ τῆς ἰδίας δὲ καὶ πάλιν μεθόδου, τοῦ ναρκωτικοῦ, μεταφέρεται ἐκ νέου εἰς τὴν κλίνην του. Ὅταν συνέλθῃ μένει ἔκθαμβος καὶ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ἐὰν ὅ,τι εἶδε καὶ ἀπήλαυσε ἦτο πραγματικότης ἢ ὄνειρον. Τότε ἐπεμβαίνουν οἱ ἀνώτεροι βαθμοῦχοι, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐξηγοῦν ὅτι ὁ Ἰμάμης—Μεσσίας τὸν παρέλαβε δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸν Παράδεισον διὰ νὰ τῷ δείξῃ τί τὸν ἀναμένει μετὰ τὸν θάνατον καὶ ὅτι ἐὰν θέλῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ, πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμος πάντοτε νὰ αὐτοθυσιασθῇ ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Ἰμάμη καὶ τῆς ἐκτελέσεως ὅλων τῶν ἐντολῶν τῶν ἀρχηγῶν του. Κατόπιν ὁ μυούμενος δίδει τὸν ὅρκον τῆς πίστεως καὶ αὐτοθυσίας καὶ μυεῖται εἰς τὸν δεύτερον βαθμόν. Διακριτικὰ τῆς ὀργανώσεως ταύτης εἶναι τὸ λευκὸν φόρεμα, τὸ ὁποῖον φέρουν, τὸ ἐρυθρὸν κάλυμμα, ὡς καὶ ζώνη, συμβολίζουσα τὴν ἀθωότητα καὶ τὸ αἷμα.

Ὅταν ὁ Σουλτᾶνος Σελδζοῦκος Μελὶκ Σὰχ ἔστειλε πρέσβεις πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἑταιρείας, ὅστις ἐκαλεῖτο «Ὁ Γέρων τῶν βουνῶν», ὅπως τῷ προτείνουν νὰ παραδοθῇ, οὗτος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως διέταξε τοὺς δύο σωματοφύλακάς του, τὸν μὲν ἕνα νὰ ριφθῇ κάτω ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν πύργον, τὸν ἕτερον ν' αὐτοκτονήσῃ δι' ἐγχειριδίου. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη αὐτοστιγμεί. Τότε ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς πρέσβεις ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς :

«Πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν Σουλτάνον, ὅτι ἔχει νὰ πολεμήσῃ πρὸς τοιούτους πειθαρχικοὺς στρατιώτας, οἵτινες δὲν φοβοῦνται τὸν θάνατον».

Ἡ Ἑταιρεία αὕτη ἐτρομοκράτησε τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Περσίαν ἐπὶ δύο περίπου αἰῶνας, ἐξοντωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χάνου τῆς Μογγολίας Γουλαγοῦ κατὰ τὸ 1256. Λείψανα τούτων εἶνε οἱ Δροῦσοι, οἱ ὁποῖοι ὀνειροπολοῦν νὰ ἀνακτήσουν τὴν παλαιάν των δύναμιν. Ἡ πρώτη δρᾶσις τῶν Ἀσσασίνων συμπίπτει μὲ τὴν δρᾶσιν τῶν Σταυροφόρων. Οἱ Ἀσσασῖνοι ἐπέφερον μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸ χείριστον πάντων μετέδωκαν τὰς δοξασίας των εἰς τοὺς Σταυροφόρους. Οὕτω τὸ τάγμα τῶν Ταμπλιέρων, περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη ὡμίλησα, ἱδρυθὲν τῷ 1118 μ.Χ. μὲ τὸν εὐσεβῆ σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνόπλως τοὺς προσκυνητὰς τοῦ Ἁγίου Τάφου, ὑπέστη μεγάλην ἐπίδρασιν ἐκ τῶν δοξασιῶν τῶν Ἀσσασίνων, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρεξέκλινε τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ καὶ ἀπὸ χριστιανικοῦ μοναχικοῦ τάγματος μετεβλήθη εἰς μυστικὴν ἑταιρείαν κατὰ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἰς μυριάδας ἀνέρχονται οἱ φόνοι, τὸ πλεῖστον μυστηριώδεις, τοὺς ὁποίους διέπραξε κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ εἰς νεωτέρους χρόνους, ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Δολοφόνων, διὰ νὰ θέσῃ ἐκποδὼν βασιλεῖς, πρίγκιπας, πρωθυπουργούς, στρατηγοὺς διαφόρων Ἐθνῶν, οἱ ὁποῖοι διεκρίνοντο διὰ τὰ ἀντιεβραϊκά των αἰσθήματα. Ὁ φόβος δὲ τῆς ἐκδικήσεως συνεκράτησε τοὺς γνωρίζοντας τὰ παρασκήνια, νὰ φέρουν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῶν πολιτικῶν τούτων δολοφονιῶν.

Ὁ Barruel εἰς τὰ «Ἀπομνημονεύματά του περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἰακωβινισμοῦ» λέγει ὅτι ὅλα τὰ μυστικὰ σωματεῖα ἔχουν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα καὶ χειραγωγοῦνται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων. Ἡ ὑποκρισία, ἀνωτάτη αὐτῶν ἱκανότης, καὶ ἡ κακοποιὸς δύναμις εἶνε τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά των.

Ἡ ὁμοιότης μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῶν Ἰλλουμινάτων ἥτις προπαρεσκεύασε τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Ρωσικὴν Ἐπανάστασιν, δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν πραγματικῶν ἡγετῶν καὶ τῆς Μυστικῆς ταύτης Ἑταιρείας.

Αἱ διδασκαλίαι τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων αἵτινες λειτουργοῦν ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ ἀπὸ τοῦ VII αἰῶνος, ὑπονομεύουσαι τὴν ἠθικήν, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα, ἡ δρᾶσις τῶν ὀργανώσεων τούτων κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα ἐναντίον τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἄγει εἰς τὸ συμέρασμα ὅτι δὲν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ τὴν ὕπαρξιν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς σκοτεινῆς δυνάμεως ἡ ὁποία βλέπει δυνατὴν τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς κυριαρχίας της μόνον ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ ὑλικῇ καταπτώσει τῶν χριστιανικῶν λαῶν.

Ἡ παραδειγματικὴ πίστις τῶν ἑβραίων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἰδεώδη των, ἡ πρωτοφανὴς ἐπιμονὴ καὶ συστηματικὴ ἐπιδίωξις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων κεχαραγμένου προγράμματος, ἡ ἀδιάσπαστος ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη τῶν ἑβραίων ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ εἰμὴ μὲ τὴν ὕπαρξιν μυστικῆς Ἰουδαϊκῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἰδίᾳ τῆς διασπορᾶς των διοικεῖ μὲ πλήρη δικαιώματα καὶ χειραγωγεῖ ἀκαταπαύστως ὄχι μόνον ὅλους τοὺς Ἰουδαί-

ους, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς μυστικὰς ἑταιρείας τῆς γῆς. (Copin Albancelli: La conjuration Juivre contre le monde Créthien (v. Leman=«Napoléon I et les Juifs).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Οἱ Φατιμίδαι

Ἡ μυστικὴ δρᾶσις τὴν δυναστείας τῶν Φατιμίδων, ἡ ὁποία ἐξήσκησε μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐν Ἀνατολῇ καὶ Β. Ἀφρικῇ καταστάσεως, συνδέεται ἀναποσπάστως μὲ τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐξάπλωσιν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Πολλοὶ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἠσχολήθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν πραγματικῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν καὶ διέδωσαν τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Χριστιανισμός, νέα θρησκεία μὲ ὡραῖα ἰδεώδη, δὲν εἶχεν ἀκόμη δοκιμασθῇ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε πράγματι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς, διότι ὁ Χριστιανισμός, μὲ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης, ὄχι μόνον ἀπετέλει διὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, ὄχι μόνον ἀποτελεῖ διὰ τὴν σύγχρονον ἐποχήν, ἀλλὰ θὰ ἀποτελῇ καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα θρησκείαν τόσον εὐγενοῦς καὶ θείου περιεχομένου, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνάγκη οὔτε νέας θρησκείας, οὔτε μυστικῶν ἑταιρειῶν, ὅπως αἱ συσταθεῖσαι μέχρι τοῦ 1925.

Ἰδοὺ τὰ κυριώτερα πορίσματα τῶν σοφῶν, τῶν ἀσχοληθέντων ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ τὴν σύγχρονον ἀκόμη πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνατολῆς ζητήματος.

Ἐκ τῆς λαμπρᾶς μελέτης καὶ ἐμβριθοῦς ἐρεύνης τοῦ Luis Dasté (La Bastille 1908) ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἰσλαμισμὸς ἀναμφιβόλως ἐγεννήθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν Ἑβραίων. Οὗτοι, διὰ νὰ φέρουν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν σφριγῶντα χριστιανισμόν, ὥθησαν τὸν Μωάμεθ εἰς τὴν δημιουργίαν νέας θρησκείας, ἡ ὁποία, διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, προέβη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἑνὸς καὶ μόνου Θεοῦ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Μωϋσέως καὶ Χριστοῦ ὡς προφητῶν.

Ὁ Bernard Lazare, γνωστὸς Ἑβραῖος συγγραφεὺς λέγει ὅτι «ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰσλὰμ εἰς τὴν Ἀραβίαν ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀκριβῶς διότι ἐν αὐτῇ ἔχουσιν ὑποβληθῇ ὅλαι αἱ ἰουδαϊκαὶ ἰδέαι τῆς κυριαρχίας τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς παρουσιάσθη ὡς ἀντίπαλος τοῦ Χρισνιανισμοῦ καὶ τοιοῦτος ὑπάρχει μέχρι σήμερον. Ἀλλ' οἱ Ἑβραῖοι ὑπελόγισαν κακῶς. Ὅταν ὁ Μωάμεθ ἐνισχύθη ἀρκούντως, ἠθέλησε ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἑβραϊκῆς κηδεμονίας. Ὅπως ἀποκλείσῃ πᾶσαν περαιτέρω συνεργασίαν, ἐκήρυξεν ἑαυτὸν Μεσσίαν διὰ τῆς περιφήμου τοῦ Κορανίου δηλώσεως, καθ' ἣν εἷς ὑπάρχει Θεός, εἷς ὁ προφήτης αὐτοῦ ὁ Μωάμεθ, καὶ οὐδεὶς μετ' αὐτόν».

Τὸ κήρυγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον προὐκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἑβραίων, ἦτο φοβερὸν κτύπημα κατὰ τῆς ἑβραϊκῆς θεωρίας περὶ προσεχοῦς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου.

Ἡ διάσπασις αὕτη μεταξὺ τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν Ἰουδαίων δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλωθῇ. Καὶ ὁ Μωάμεθ τότε ἀνέγραψε εἰς τὸ Κοράνιον περὶ ἑβραίων τὰ ἑξῆς:

«Ὅταν ὁ ἑβραῖος ὁρκίζεται, ὁ ὅρκος του εἶναι ψευδής». (Κοραν. VIII σελ. 15).

«Κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ἀλλὰχ θὰ τοὺς ἀναστήσῃ, θὰ ὁρκίζωνται, ὅπως τώρα ὁρκίζονται ἔμπροσθεν ἡμῶν. ὅτι ἦσαν πάντοτε πιστοί!!.. ὦ! τί ψεῦσται εἶναι αὐτοί!! (Κοραν. VIII σελ. 18).

«Οὔτε ὁ πλοῦτος οὔτε τὰ τέκνα των θὰ τοὺς δικαιώσουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Παντοδυνάμου, αὐτοὶ θὰ εἶναι θύματα τοῦ αἰωνίου πυρός». (Κοραν. VIII σελ. 20).

Ὅταν οἱ κορυφαῖοι ἑβραῖοι εἶδον ὅτι πρὸς στιγμὴν διαφεύγει τῶν χειρῶν των τὸ δημιούργημά των, τοὐτέστι τὸ Ἰσλάμ, ἐπενόησαν σατανικώτατα πολλὰς μουσουλμανικὰς αἱρέσεις. Ὁ Ἑβραῖος ἱστορικὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βρεσλάου Ἑρρῖκος Γρέτς, λέγει, ὅτι ἡ κατάληψις τῆς Περσίας ὑπὸ τῶν Σιιτῶν, ὀφείλεται εἰς τὴν βοήθειαν τῶς Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι βραδύτερον συνετέλεσαν καὶ εἰς τὰς μουσουλμανικὰς νίκας ἐν Ἱσπανίᾳ.

Ἑβραῖοι ἐδημιούργησαν τὴν αἵρεσιν τῶν Σιϊτῶν. Ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως ἦτο ὁ ἐξισλαμισθεὶς Ἑβραῖος Ἐμπ Ἀλσόδα Σαμπάϊ, ὡς τοῦτο μαρτυροῦν καὶ αἱ ἱστορικαὶ ἔρευναι τοῦ R. Dozy «Essai sur l'histoire de l'Islam καὶ τοῦ S. Sacy «Religion des Druses». Οἱ Σιΐται διεδόθησαν εἰς τὴν Περσίαν ὑποβοηθούμενοι ἀπὸ τὰς μυστικὰς ἑταιρείας τῶν Ἑβραίων καὶ ἀπέρριψαν ἐκ τοῦ Κορανίου τὸ ἑξῆς χωρίον. «Εἷς Θεὸς, εἷς

Προφήτης αὐτοῦ Μωάμεθ καὶ οὐδεὶς μετ' αὐτόν», διὰ νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερον τὸ ἔδαφος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου. Οἱ Σιῖται ὑπεστήριξαν τὸν Ἀλῆ ὡς διάδοχον τοῦ Μωάμεθ. Συγγενὴς αἵρεσις τῶν Σι:τῶν εἶνε ἡ τῶν Ἰσμαηλιτῶν, οἵτινες κατώρθωσαν κατὰ τὸν Χ αἰῶνα νὰ κατακτήσουν τὴν Β. Ἀφρικὴν καὶ νὰ ἱδρύσουν τὴν δυναστείαν τῶν Φατιμίδων, εἰς τιμὴν τῆς Φατμᾶς θυγατρὸς τοῦ Μωάμεθ καὶ γυναικὸς τοῦ Ἀλῆ. Τὸ ἐκπληκτικώτερον ὅλων εἶνε, ὅτι ὁ πρῶτος Χαλίφης τῆς δυναστείας ταύτης ἦτο καθαροῦ αἵματος ἑβραϊκοῦ, ὀνομαζόμενος Ὀμπέϊ-δαλλὰχ-Ἀλ Μαχδῆ, οἱ δὲ κατωτέρου βαθμοῦ Ἰσμαηλῖται τὸν ἐθεώρουν ὡς τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Μαχδῆ, ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ.

Εἶνε ἄξιον περιεργείας πῶς οἱ Ἑβραῖοι κατώρθωσαν νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς Ἰσμαηλίτας, οἵτινες ἀπετέλουν ἰσχυρὰν μυστικὴν ὀργάνωσιν καὶ νὰ τοὺς ἐπιβάλουν ὡς Χαλίφην τὸν ὁμόφυλόν των Ὀμπέϋ-δαλλάχ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμπαλλὰχ, ἀρχηγοῦ τῆς αἱρέσεως τῶν Ἰσμαηλιτῶν, ὀνόματι Χουσεΐν, ἐγένετο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καρμάκων (καθαρῶς ἑβραϊκῆς ὀργανώσεως), οἵτινες ἦσαν διεσκορπισμένοι εἰς Περσίαν, Συρίαν καὶ Ἀραβίαν.

Ὁ Χουσεΐν ἔζη εἰς μικρὰν πόλιν τῆς Συρίας ὀνομαζομένην Σαλαμάχ, ὅπου διῆγε βίον μυστηριώδη. Εἷς ἐκ τῶν πλησιεστέρων του φίλων τῷ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ ὑπανδρευθῇ χήραν ἑβραίαν βαθύπλουτον, ἥτις εἶχε μικρὸν υἱὸν ἐκ τοῦ ἑβραίου πρώτου συζύγου της. Τὸν μικρὸν αὐτὸν ὁ Χουσεΐν ἀνέθρεψε καὶ τὸν ἀνέδειξε Ἰμάμην(Sacy—Religion des Druzes). Τοιαύτη ἦτο ἡ προέλευσις τοῦ Χαλίφου Ὀμπεΐ δαλλὰχ τῆς δυναστείας τῶν Φατιμίδων. Πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς

ἑβραϊκῆς καταγωγῆς του, ἐσφάγησαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Σαλαμάχ. Μ' ὅλα ταῦτα οὔτε ἡ δυναστεία τῆς Βαγδάτης τῶν Ἀμπασίδων, οὔτε ἡ Ἱσπανικὴ τῶν Ὁμεάδων τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς ἀπόγονον τοῦ Ἀλῆ.

Ἐπὶ 200 σχεδὸν ἔτη (909—1171) ἐκυριάρχει εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν ἡ μυστικὴ αὕτη ἑταιρεία, ἥτις ἔφερε τὸ ἐπιβλητικὸν ὄνομα τῆς δυναστείας τῶν Φατιμίδων, ἐνῷ πραγματικῶς ἦτο ἑβραϊκὴ ὀργάνωσις. Ἡ φοβερὰ αὕτη δυναστεία ἐξωλοθρεύθη ἀπὸ νέον κατακτητήν, τὸν Σαλαδῖνον, τὸν γνωστὸν ἀντίπαλον τῶν Σταυροφόρων, κατὰ τὸ 1171 μ. Χ. Πάντως 15 ὅλοι Χαλῖφαι τῆς δυναστείας τῶν Φατιμίδων ἦσαν ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, δουλεύσαντες φαινομενικῶς μὲν εἰς μουσουλμανικὰ συμφέροντα, πράγματι δὲ εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς ἑβραϊκῆς κοσμοκρατορίας.

Τὰ δύο τελευταῖα ἄρθρα μου ἀρκοῦν νομίζω πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἑβραίων ἐπὶ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας.

Εἶναι ὅμως ἀπείρως σπουδαιοτέρα ἡ ἔρευνα τῶν πραγματικῶν αἰτίων τῆς ἐμφανίσεως τῶν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι διήρεσαν τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα. Ἰδίᾳ ἡ δρᾶσις τῶν Γνωστικῶν καὶ τῶν Νεογνωστικῶν, ἤτοι τῶν σημερινῶν Ὀκκουλτιστῶν, εἶναι ἀξία τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Οἱ Γνωστικοί

Οἱ ἀσχοληθέντες εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ διερωτῶνται πῶς οἱ σύγχρονοι χρισνιανικοὶ λαοὶ παρα-

μένουν ἀκύμη κωφοὶ εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, διατηροῦντες ψυχὴν ἀγρίως ἐγωϊστικὴν καὶ ἔχοντες χριστιανικὸν μόνον τὸ ὄνομα.

Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δύσκολος.

Ἡ σημερινὴ ὀδυνηρὰ ἠθικὴ κατάστασις τῆς ἀνθρωπότητος ὀφείλεται εἰς δύο λόγους. Ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι ἐγκαίρως ὑπεισέδυσαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν χριστιανικῶν λαῶν, ὅπως ἐπανειλημμένως ἐτόνισα. Καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τῆς ἐμφανίσεώς της, ὑπενομεύθη ὑπὸ διαφόρων αἱρέσεων, ὧν ἡ σπουδαιοτέρα εἶναι ἡ τῶν Γνωστικῶν. Ἐν τῇ πραγματικότητι οἱ Γνωστικοὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρξαν εἰμὴ μία πολυσχιδὴς ἑβραϊκὴ μυστικὴ ἑταιρεία, ἡ ὁποία ἐγεννήθη ὑπὸ τὰς ἀκολούθους συνθήκας:

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον τὴν σύγκρουσιν τῶν προαιωνίων σχεδίων των τῆς κυριαρχίας τοῦ κόσμου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ Ἑβραῖοι ἐνόμιζον ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ θὰ λησμονηθῇ, ἀλλ ὅταν εἶδον τὴν ἐξάπλωσιν αὐτῆς, τότε καταχθονίως ἐσκέφθησαν νὰ τὴν παραλύσουν πάσῃ θυσίᾳ καὶ διὰ τῆς ἀναμίξεως ποικίλων θεωριῶν νὰ διασπάσουν καὶ ἐξασθενίσουν αὐτήν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἵδρυσαν τὴν αἵρεσιν τῶν Γνωστικῶν, ἐκ τῆς λέξεως Γνῶσις, καθόσον μόνον οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἑταιρείας κατεῖχον δῆθεν τὴν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀποκαλύψεως.

Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος τοὺς ὀνομάζει «ψευδονομαζο-

μένους Γνωστικούς». Εἰς ὅλας τὰς δημιουργηθείσας αἱρέσεις, εὑρίσκει τις ἀφ' ἑνὸς καθαρὰς δοξασίας τῆς ἑβραϊκῆς Καμπάλ, καὶ ἀφ' ἑτέρου σκοτεινὰς καὶ ἐν πολλοῖς ἀκαταλήπτους δοξασίας ἐκ τῆς φιλοσοφίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, Αἰγυπτίων καὶ Ἰνδῶν, αἵτινες σκοπὸν ἔχουν τὴν παράλυσιν τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων.

Σχεδὸν ὅλοι οἱ ἱδρυταὶ τῶν Γνωστικῶν αἱρέσεων ὑπεκρίνοντο τοὺς Χριστιανοὺς καὶ φαινομενικῶς ἐδίδασκον καὶ αὐτοὶ τὸν Χριστιανισμόν, εὑρισκόμενοι πάντοτε μεταξὺ Χριστιανῶν. Ὅλαι αἱ προσπάθειαί των ἔτειναν εἰς τὸ νὰ παρασύρουν εἰς τὰς ψευδεῖς δοξασίας των κυρίως τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, οὓς καὶ ἐμύουν δῆθεν εἰς τὸν ἀληθῆ Χριστιανισμόν, ἵνα δι' αὐτοῦ δημιουργηθοῦν σχίσματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Θὰ ἀναφέρωμεν μερικοὺς ἐκ τῶν κυριωτέρων Γνωστικῶν:

1) Σίμων ὁ Μάγος ἢ Σαμαρείτης. Ἦτο Ἑβραῖος ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων καὶ μαθητὴς τοῦ Καμπαλιστοῦ Φίλικος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 20 π.Χ. καὶ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 40 μ.Χ.. Εἶνε ὁ περίφημος Σίμων, ὅστις ἔδωκε γένεσιν εἰς τὴν λέξιν Σιμωνεία (ἤτοι δωροδοκία), διότι εἶχε προτείνει εἰς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον νὰ τῷ διδάξῃ ἀντὶ χρημάτων νὰ κάμνῃ θαύματα. Ἀποκρουσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, παρέλαβε μίαν Συρίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ὠνόμαζεν Ἑλένην καὶ ἄλλοτε Ἀθηνᾶν, καὶ μεθ' ἧς περιεπλανᾶτο διαφθείρων τὰ πλήθη. Ἀπεκάλει ἑαυτὸν Ἀρετὴν τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν!!! Ὁ Ἑβραῖος αὐτὸς Σίμων εἰργάσθη πολὺ διὰ τὸν ἐξιουδαϊσμὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσεπάθει νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἑλληνικὰς

φιλοσοφικὰς ἰδέας μὲ τὴν ἑβραϊκὴν Θεολογίαν εἰς ἓν θρησκευτικὸν φιλοσοφικὸν σύστημα. Καὶ εἰς μέν τὴν Παλαιὰν Γραφὴν ἔβλεπε σειρὰν ἀλληγοριῶν, τὰς ὁποίας προσεπάθει δῆθεν νὰ ἑρμηνεύῃ διὰ φιλοσοφικῶν θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Πυθαγόρου, καλύπτων οὕτω τὰς ἰουδαϊκὰς ἰδέας ὑπὸ ἑλληνικὸν ἔνδυμα.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Σίμωνος συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς: Ἐκ τοῦ ἀνωτάτου ὄντος ἀπορρέουν κατὰ ζεύγη αἱ θεῖαι δυνάμεις ἢ Αἰῶνες. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν γένος. Οἱ πρῶτοι ἓξ (6) Αἰῶνες ἀποτελοῦν τὸν πνευματικὸν κόσμον καὶ καλοῦνται 1) Νοῦς καὶ ἰδέα, 2) λόγος καὶ ὄνομα, 3) σύνθεσις καὶ σκέψις.

Ἐκ τῶν Αἰώνων τούτων ἀπορρέουν ἕτεραι 6 δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς ἀντανάκλασις τῶν πρώτων. Ἐκ τῶν αἰώνων τοῦ δευτέρου κόσμου ἀπορρέουν οἱ κατώτεροι αἰῶνες, ἤτοι οἱ ἄγγελοι καὶ αἱ δυνάμεις, ἐπίσης 6 τὸν ἀριθμόν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν τὸν τρίτον κόσμον. Οἱ αἰῶνες οὗτοι σχηματίζουν τέλος τὸν τέτατρον κόσμον, τὸν ὁρατὸν καὶ ὑλικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται ὡς ἡ τελευταία ἀντανάκλασις τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ κόσμου.

Διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ ὁρατοῦ κόσμου ἔπρεπε μία δύναμις τοῦ δευτέρου κόσμου, ἡ σκέψις, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ὕλην καὶ ἀκριβῶς τοῦτο, τὸ ὅτι συνῆλθεν ἡ «Σκέψις» μὲ τὴν ὕλην, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Συνελθοῦσα ἡ θεία σκέψις μὲ τὴν ὕλην ἐκρατήθη παρὰ τῶν ζηλοτύπων ἀγγέλων ἐκ τῶν ὁποίων παρήχθη ἡ ὕλη. Οἱ ἄγγελοι δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὴν «σκέψιν» νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πατέρα καὶ οὕτω ἐξόριστος

ἡ θεία σκέψις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πλανᾶται ἐν τῷ κόσμῳ μεταβαίνουσα ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα.

Ὁ Σίμων ἐκήρυσσεν ὅτι οἱ νόμοι ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πρὸς καταδυνάστευσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν εἶναι ἐλεύθεροι νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν (;) διότι αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων δὲν προέρχονται ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν ἀγγέλων, δημιουργῶν τοῦ κόσμου !!

Τὰς ἀνηθίκους ταύτας θεωρίας ἀνεύρομεν ἤδη εἰς τὰς μυστικὰς ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι παραδέχονται τὸ ἀνεύθυνον τοῦ σώματος. Σίμων ὁ Μάγος ἦτο Καμπαλιστὴς καὶ ἐγνώριζε τὸν πνευμοτισμὸν καὶ τὸν ὑπνωτισμόν, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγοῦνται τὰ δῆθεν θαύματά του τὰ ὁποῖα ἐξέπληττον τὰ ἀμαθῆ πλήθη.

2) Ἕτερος κορυφαῖος Γνωστικὸς ὑπῆρξεν ὁ Βαλεντῖνος, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸν Ι αἰῶνα.

Αἱ δοξασίαι τοῦ Βαλεντίνου ἔχουν μεγάλην συνάφειαν μὲ τὴν θρησκείαν τὴν ἀναφανεῖσαν κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τὴν τοῦ «Λογικοῦ«. Κατ' αὐτόν, ὁ ἀρχιπατὴρ συνῆλθε μὲ τὴν Σκέψιν καὶ ὁ Νοῦς μὲ τὴν Ἀλήθειαν καὶ ὁ Λόγος μὲ τὴν Ζωὴν καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν Ἐκκλησίαν !!!

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ παραληρήματα, οἱ Γνωστικοὶ προσπαθοῦν νὰ καταρρίψουν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, παρουσιάζοντες τὸν δημιουργὸν ὡς Ὄν κατώτερον.

Ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διάβολος, (τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν πονηρὸν πνεῦμα καὶ ὅστις εἶναι ὁ πραγματικὸς κυρίαρχος τοῦ Κόσμου), προῆλθον ἐκ μιᾶς μητρὸς τῆς Ἀχαμὼθ (ἑλληνιστὶ τῆς Σοφίας) καὶ

ὅτι ὁ διάβολος γνωρίζει περισσότερα ἐκ τοῦ πνευματικοῦ καὶ θείου κόσμου ἢ ὁ δημιουργός!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Οἱ Μανιχαῖοι

Ἑκατονταετηρίδας τινὰς πρὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε ἑβραϊκὴ αἵρεσις, νοτίως τῆς Βαβυλῶνος, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τῶν Μανταϊτῶν. Ἐκ τῆς αἱρέσεως ταύτης προῆλθε καὶ ὁ Μανὲς ἢ Μανιχαῖος, ἱδρυτὴς τῆς τῶν Μανιχαίων αἱρέσεως, γεννηθεὶς περὶ τὸ 220 μ. Χ. εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ αἵρεσις αὕτη δημιουργεῖται ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν οἱ Γνωστικοί, ὑπὸ τὰ βαρέα κτυπήματα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας φαινομενικῶς ὑποχωροῦν διὰ νὰ παρουσιασθοῦν ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ πρώτου αἰῶνος, ἡ ὀργάνωσις τῶν Μανταϊτῶν μετερρυθμίσθη ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Ἐλκασαὴ ὅστις προέβη εἰς τοῦτο ἐσπευσμένως διὰ νὰ προλάβῃ τὸν ἐκχριστιανισμὸν τῶν Μανταϊτῶν. Ὁ Ἐλκασαὴ ἐκήρυσσεν ὅτι ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής. Αἱ δοξασίαι του ἀποτελοῦν ἓν κρᾶμμα τῶν δοξασιῶν τῶν Ἐσσαίων ἀποδεχομένων καὶ τὸ βάπτισμα, Καὶ ἐξύψουν τ' ὄνομα τῶν Μανταϊτῶν ἢ Ἐλκασαϊτῶν ἢ Βαπτιστῶν. Ἐκ τοῦ κύκλου τούτου προῆλθε καὶ Μανὲς ἢ Μανιχαῖος, ὅστις ἐγένετο χριστιανός. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου ἐν Ἀβγατιέ, ἤρχισε νὰ διαδίδῃ τὰς αἱρετικάς του δοξασίας, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ

τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρχισεν ἀναφανδὸν πλέον ἡ δρᾶσις τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς νέας θρησκείας τῶν Μανιχαίων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην μεγάλαι μεταβολαὶ ἐπῆλθον εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ δυναστεία τῶν Παρθιανῶν ἔπεσε καὶ εἰς τὸν θρόνον ἀνῆλθεν ἡ ἐθνικὴ τῶν Σασανίδων δυναστεία (226 μ.Χ.). Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἤγειρε καὶ ἐξύψωσε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν Περσῶν καὶ τοῦτο ἐξεδηλώθη εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἀρχαίας αὐτῶν θρησκείας τοῦ Ζωροάστρου καὶ τὴν ἀγρίαν καταδίωξιν τῶν Ἑβραίων. Τῆς ταραχώδους αὐτῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς Περσίας ἐπωφελήθησαν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τῶν Ἑβραίων. Ὁ Μανὴς ἢ Μανιχαῖος κατεδιώχθη ἐπὶ Σαπορὲ Ι.

Κατέφυγεν εἰς Ἰνδίας, ὅπου διέμεινεν ἐπί τινα χρόνον, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Περσίαν ὅταν οἱ συνομοϊδεᾶταί του τοῦ προπαρεσκεύασαν τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως Γκορμιοδά. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Βαρὲν Ι ὁ Μανὲς κατηγορήθη ὡς ἐχθρὸς τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι ἡ διδασκαλία αὐτοῦ κατήργει τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν. Ὁ Μανιχαῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐξεδάρη ζωντανὸς (276 μ.Χ.). Ἡ αἵρεσις αὕτη εἰς τὸ βάθος εἶχεν ὅλας τὰς ἀρχὰς τοῦ σημερινοῦ κομμουνισμοῦ, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται μίαν ἔτι φορὰν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶνε οἱ δημιουργοὶ αὐτοῦ. Ἡ αἵρεσις αὕτη διεδόθη εἰς τὴν Κίναν, Ἰνδίας καὶ Δυτικὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν. Ἡ αἵρεσις αὕτη εἶναι ἡ βάσις πολλῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, τὰς ὁποίας ὁ ἱστορικὸς Γκάμμερ Πουργετὰλ (1774—1856) πολὺ ὀρθῶς τὰς ὀνομάζει ἐπαναστατικάς. Ἡ μᾶλλον διαδοθεῖσα ἐκ τῶν αἱρέσεων τούτων κατὰ τὸν VII αἰ-

ῶνα εἰς Περσίαν εἶνε ἡ τῶν Μαστέκων, ἡ ὁποία ἐκήρυσσε γενικὴν ἰσότητα καὶ ἐλευθερίαν, κατάργησιν ὅλων τῶν θρησκειῶν, ἀπάρνησιν τῆς ἰδιοκτησίας, κατάργησιν τοῦ γάμου.

Αἱ αἱρέσεις τῶν Μανιχαίων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπάλαιον οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ὡς καὶ ὁ Περσικὸς λαός, διεσώθησαν διὰ μέσου τῶν μεγίστων πολιτικῶν κλονισμῶν μέχρι τοῦ Μεσαίωνος. Ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν Ἀράβων διεσπάσθη ἡ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, ἐκλονίσθη τὸ Περσικὸν κράτος καὶ ὅμως ἡ τῶν Μανιχαίων αἵρεσις διεσώθη καὶ ὡς φοῖνιξ ἀναθρώσκει ἐκ τῆς τέφρας, ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ τὴν ἑβραϊκὴν αἵρεσιν τοῦ Ἰσλὰμ, ἐν δὲ τῇ Δύσει ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν τῶν Ἀγκουμπίνων Μαρτουστῆ, Πνευματιστῶν κ.λ.π. πάντων κηρυσσόντων τὴν ἀθεΐαν καὶ ἀναρχίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἡ μυστικὴ ἑταιρεία τῶν Γνωστικῶν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Ὀκκουλτισμοῦ ὑφίσταται καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, παρημπόδισε τεραστίως τὴν ἐπέκτασιν καὶ κυρίως τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Πλὴν τῶν ἀναφερθέντων κορυφαίων Γνωστικῶν αἱρεσιαρχῶν, ὁ περίφημος Βασιλείδης, ἐξ Ἀλεξανδρείας, διεκρίθη εἰς τὸ καταχθόνιον ἔργον του.

Ἡ διδασκαλία τοῦ «Βασιλειδίου δόγματος» ἐγένετο εἰς πολλοὺς βαθμούς. Διὰ νὰ γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὸν πρῶτον βαθμόν, ἔπρεπε νὰ διανύσῃ τὴν περίοδον «πεν-

ταετοῦς σιγῆς». Κατόπιν ὑφίστατο ὡρισμένας διατυπώσεις διὰ νὰ ὀνομασθῇ «πιστεύων» καὶ βραδύτερον ἄλλας διὰ νὰ ἀποκληθῇ «ἐκλεκτός».

Ὁ Βασιλείδης ἐφεῦρε καὶ τὸ περίφημον «Ἀβρασάξ», ἤτοι σύμβολον, εἰκονίζον τὸν ἀριθμὸν 365, ὅτι προκύπτει πράγματι ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ὁ ἀνόητος οὗτος Γνωστικός, παρίστανε τοὺς κατ' αὐτὸν ὑπάρχοντας 365 οὐρανούς, κατῳκημένους ὑπὸ πνευμάτων διαφόρων βαθμῶν. Τὴν γῆν ἐδημιούργησαν, κατ' αὐτόν, πνεύματα κατώτερα. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο ψυχάς, μίαν ἀνταποκρινομένην εἰς τὴν λογικὴν καὶ ἄλλην εἰς τὰ πάθη, εὑρισκομένας δὲ εἰς διαρκῆ ἀλληλομαχίαν.

Παρομοίας περίπου διδασκαλίας ἐκήρυττον καὶ οἱ ἄλλοι Γνωστικοὶ αἱρεσιάρχαι.

Ὅλοι περίπου ἐδίδαξαν ὅτι ὅπως ὁ χρυσὸς δὲν ἀλλοιοῦται ριπτόμενος εἰς τὴν λάσπην, οὕτω καὶ οἱ «γνωστικοὶ» δὲν ταπεινοῦνται οὔτε χάνουν τι ἐκ τῆς πνευματικῆς των οὐσίας, διαπράττοντες πράξεις ἀνηθίκους, θεωρουμένας παρὰ τῶν μὴ μεμυημένων ὡς κακάς.

Εἰς εἴκοσι περίπου ἀνῆλθον μόνον αἱ αἱρέσεις τῶν Γνωστικῶν, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὸν Μᾶρκον τὸν ἑβραῖον, τὸν Καρποκράτην, τὸν Μᾶρκον ἐπίσκοπον Σινώπης, τὸν Σατοῦρνον, τὸν Μένανδρον, τὸν Κήρυνθον, τὸν Δωσίθεον, τὸν Φίλωνα τὸν ἑβραῖον, κλπ. Ὁ Εἰρηναῖος λέγει (σελ. 274): Ἐὰν κανεὶς ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἀντέλεγεν εἰς τοὺς Γνωστικούς, οὗτοι δὲν ἀπήντων εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του. Μόνον τῷ ἐδήλουν ὅτι εἶναι ἀνίκανος νὰ προσλάβῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δὲν ἔχει σπέρμα

ἀνώτερον ἐκ τῆς μητρός του καὶ ὅτι ἀνήκει εἰς κατώτερα στρώματα.

Ὅλαι αἱ δοξασίαι τῶν Γνωστικῶν ὡς καὶ τῆς Καμπάλ, συνίστανται εἰς τὸν Πανθεϊσμόν, ὁδηγοῦντα μοιραίως εἰς τὴν κατάργησιν παντὸς ἠθικοῦ νόμου καὶ εἰς τὸν πλήρη ἀθεϊσμόν.

Αἱ δοξασίαι τῶν μεμυημένων βασίζονται ἐπὶ πλήρους ὑλιστικῆς ἰδέας «τῆς ἀρχικῆς διαφορᾶς τῶν γενῶν».

Ὅλαι αἱ φανταστικαὶ καὶ παρόλογοι θεωρίαι τῶν γνωστικῶν στηρίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν Καμπάλ, ὡς τοῦτο μαρτυροῦσι καὶ οἱ μελετήσαντες τὴν Καμπάλ. (A. Franck ὁ J. Matles) (Histoire critique du gnosticisme), ὁ Lenormant «Histoire ancienne de l'Orient».

Ἡ μέθοδος τῶν Καμπαλιστῶν ὡς καὶ τῶν Γνωστικῶν, βασίζεται ἐπὶ τῆς ψευδοῦς κατὰ βούλησιν ἑρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς καὶ εἰς μερικὰ μυστικὰ ἔγγραφα καὶ βιβλία.

Κατὰ τοὺς Γνωστικούς, ὁ Δημιουργὸς κατέχει θέσιν δευτερεύουσαν, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς οὕτω πολιτισμένους Γνώστας ἢ Γνωστικούς. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνθυμίζει καὶ τὸ τῆς Ἑβραϊκῆς Ταλμοὺθ ὅτι οἱ Γαββῖνοι κατέχουν ἀνωτέραν δύναμιν τοῦ Θεοῦ» διότι ὅ,τι αὐτοὶ ἀπαιτοῦν, οἱ πιστοὶ εἶναι ἠναγκασμένοι ἀπαραιτήτως νὰ ἐκπληροῦν».

Τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Γνωστικοὶ παρουσιάζονται ὡς «Ἐκλεκτὴ σπορά», εἶναι ἡ θεωρία περὶ «Τοῦ ἐκλεκτοῦ Λαοῦ».

Οἱ γνωστικοὶ χρησιμεύουν ὡς ὅπλον ἐναντίον τῆς

ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐναντίον τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ κρατικοῦ συστήματος τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Αἱ γνωστικαὶ αἱρέσεις διετάραξαν πλειστάκις τὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν εἰς ὅλον τὸ Βυζαντινὸν κράτος καὶ ἠμπόδισαν τὴν ὁμαλήν του ἀνάπτυξιν.

Οἱ Γνωστικοὶ ἔδρασαν ἐλευθέρως μέχρι τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Ἔκτοτε ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των οἱ Καμπαλισταί, ὑπὸ ποικιλώτατα ὀνόματα: Πνευματιστῶν, Θεοσοφιστῶν, Μαρτινιστῶν, Ὀκκουλτιστῶν κτλ.

Ἡ μαγεία, ἡ νεκρομαντεία, ἡ ἀλχημεία, εἶναι κόραι τοῦ Ὀκκουλτισμοῦ.

Εἰς τοὺς μεμυημένους ὁ Ὀκκουλτιστὴς ἐπιδεικνύεται εἰς 52 ἀλληγορικὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας οἱ ἀνώτεροι βαθμοῦχοι λέγουν ὅτι ἐκληρονόμησαν παρὰ τῶν ἱερέων τῶν διασωθέντων ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀτλαντίδος.

Ἐκ τῶν 52 αὐτῶν ἀλληγορικῶν εἰκόνων ἔχουν δημιουργηθῇ καὶ τὰ 52 χαρτιὰ τοῦ χαρτοπαιγνίου ὡς καὶ τὰ μὲ ποικίλας παραστάσεις καὶ ὀλίγον τι μεγαλείτερα τῶν κοινῶν χαρτιῶν, τὰ ὁποία χρησιμεύουν εἰς τὰς χαρτομάντιδας. Οἱ ὀκκουλτισταὶ προσπαθοῦν νὰ ἑρμηνεύσουν τὰς συμβολικὰς αὐτῶν εἰκόνας. Μέχρι τοῦδε κατώρθωσαν νὰ ἐξηγήσουν μόνον 22, ἰσχυρίζονται δὲ ὅτι αὐταὶ ἀποτελοῦν δῆθεν ἐπιστημονικὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἐπιστοποίησεν ἢ εὑρίσκεται εἰς τὰ ἴχνη τῆς ἐξακριβώσεως. Αἱ πρῶται εἰκόνες ἀναπαριστοῦν τὴν θεὰν Ἶσιδα ἡμίγυμνον κλπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ὁ Ὀκκουλτισμὸς, ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀνθρωπίνην περιέργειαν, παρασύρει μυριάδας ἀθώων, διὰ νὰ τοὺς δείξῃ δι᾽ ἧθεν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ἄγνωστον.

Κατὰ τοὺς Ὀκκουλτιστὰς, τὸν κόσμον ἐδημιούργησεν οὐχὶ ὁ Θεός, ἀλλ᾽ ἓν πνεῦμα κατώτερον, ὁ Δημιουργός, ἀποκαλούμενος καὶ μέγας ἐργάτης! Ἡ κακὴ φύσις τῆς ὕλης ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ κόσμος ἔγινε πηγὴ πάσης δυστυχίας, Ἀλλὰ τὸ Ἀνώτατον Ὄν, ἐπεμβάν, προσεπάθησε νὰ μετριάσῃ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς δημιουργίας, προσθέσαν εἰς τὴν ὕλην καὶ νοητὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ἐξ ὅλων τῶν ζώων. Ὁ δημιουργὸς ὅμως, ἐξοργισθεὶς διὰ τὴν παρέμβασιν τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος, ἀπεπλάνησε τὸν ἄνθρωπον καὶ ὦθησεν αὐτὸν εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεώς των ἀπὸ τῆς Θεότητος, αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων κατατρύχονται ὑπὸ τῆς ὀδύνης καὶ καταβάλλουν ματαίας προσπαθείας διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν προηγουμένην ἕνωσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος. Τότε μόνον θὰ διαβιώσωσι μετ᾽ αὐτοῦ, συμμετέχουσαι τῆς τελειότητος καὶ τῆς εὐδαιμονίας του. Ὁ ἀναμενόμενος, δηλαδὴ ὁ Μεσσίας τῶν Ἑβραίων, θὰ διδάξῃ τὴν ἀληθῆ Γνῶσιν.

Αὐτὴ εἶνε περίπου ἡ ἔννοια τοῦ Ὀκκουλτισμοῦ. Ὁ σκοπός της εἶνε προφανής. Νὰ σπείρῃ τὴν ἀπαισιοδοξίαν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀνηθικότητα καὶ εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν πάσης εὐγενοῦς δραστηριότητος.

Ἡ Θεοσοφία, ὁ Ὀκκουλτισμός, ὁ Μαρτινισμὸς

καὶ αἱ λοιπαὶ μυστικαὶ Ἑταιρεῖαι εἶνε κατ' οὐσίαν διάφοροι μορφαὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν Γνωστικῶν τῶν πρώτων αἰώνων, ἱδρυθείσης παρὰ τῶν Ἑβραίων μὲ σκοπὸν ὅπως ἀποπνίξουν τὸν Χριστιανισμὸν ἐν τῇ γενέσει του.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ «Γνῶσις» ἐπανιδρύθη κατὰ τὸ 1890 ὑπὸ τοῦ Joules Doinel.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁ Γνωστικισμὸς ἔχει ἰδίαν ὀργάνωσιν καὶ πρεσβεύει τὰ δόγματα τοῦ ἐπανιδρυθέντος ἀρχαίου Γνωστικισμοῦ.

Ὑφίσταται σήμερον πλουσία φιλολογία τῶν Γνωστικῶν. Σημειῶ πρὸ παντὸς δύο ἐπιθεωρήσεις: τὴν Γνῶσιν «La Gnose», μηνιαίαν ἐπιθεώρησιν, ὄργανον τῆς ὁμάδος τῶν Γνωστικῶν, διευθυνομένην ἀπὸ κάποιον ἑβραῖον δόκτορα Fabre de Essarts, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι εἶνε ἡ μετεμψύχωσις τοῦ ἀποθανόντος Dolnel. Οὗτος ὀνομάζει τὸν ἑαυτόν του ἀρχιεπίσκοπον Παρισίων καὶ ἐπίσκοπον τοῦ Montségur. 2) Δευτέρα ἐπιθεώρησις εἶνε «Le réveill gnostique» (ἡ Γνωστικὴ Ἀφύπνισις) καὶ ἐκδίδεται δὶς τοῦ μηνός. Εἶνε ὄργανον τοῦ δόκτορος J. B. Bricand, ὁ ὁποῖος ὀνομάζει ἑαυτὸν Παναγιώτατον Ἰωάννην ΙΙ ἀνώτατον Πατριάρχην. Ἡ σύνταξις τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης εὑρίσκεται εἰς Λυὼν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Γνωστικῆς κινήσεως εἶνε κάτοικοι τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἔχουν ἱδρύσει μερικὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα διὰ τὴν προπαγάνδαν των καὶ διὰ πλουσίαν ἄλλην φιλολογίαν, ἔχουσαν σχέσιν μὲ τὸ ἔργον των. Τὰ ἐκδοτικὰ ταῦτα καταστήματα ἀσχολοῦνται κυρίως εἰς νέας ἐκδόσεις τῶν παλαιῶν αἱρετικῶν συγγραμμάτων.

Διὰ νὰ γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν ὀργάνωσιν ταύτην πρέπει κατ' ἀρχὴν ν' ἀποδέχεται ὡς βασικὰ δόγματα τῆς «γνώσεως» πίστιν εἰς τὴν ἀπόπνοιαν (émanation) καὶ πίστιν εἰς τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς «Γνώσεως».

Τὸ δόγμα τῆς ἀποπνοίας (émanation) τίθεται κατ' ἀντίθεσιν τοῦ δόγματος τοῦ «Θεοῦ-Δημιουργοῦ». Τὸ δόγμα τῆς σωτηρίας διὰ τῆς «Γνώσεως» ἀντιτίθεται πρὸς τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως Ἡ μύησις εἰς τοὺς Γνωστικοὺς γίνεται ὑπὸ ἐπισκόπου. Ὅταν λάβουν τὴν χειροτονίαν τοῦ πρώτου βαθμοῦ, λέγονται «πνευματικοί». Ὁ δεύτερος βαθμὸς ὀνομάζεται τοῦ «Διακόνου» καὶ ὁ τρίτος τοῦ «Ἐπισκόπου». Οἱ ἐπίσκοποι ἐκλέγονται ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς καὶ τοὺς Διακόνους. Ἡ ἐκλογὴ ὑποβάλλεται πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν «Ἀνωτάτην Σύνοδον», ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς «Σοφίας» (τοὐτέστι γυναῖκας μεμυημένας εἰς τὰ μυστήρια τῆς «Γνώσεως»). Πρόεδρος τῆς Συνόδου εἶναι ὁ Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς «Ἐκκλησίας τῆς Γνώσεως». Ἡ δὲ πνευματικὴ καὶ οὐρανία κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ «ἀληθὴς Σοφία». Διὰ τὸν γνωρίζοντα τὰ μυστήρια τῆς «Γνώσεως» ἡ «ἀληθὴς Σοφία» δὲν εἶναι ἄλλη τις παρὰ αὐτὸς ὁ Λούτσιφερ (ὁ Σατανᾶς) ὡς τοῦτο θὰ ἀποδειχθῇ εἰς τὸ περὶ τῆς Μυστικῆς Ἑταιρείας τῶν Λουτσιφεριανῶν κεφάλαιον.

Ὁ ἐκλεγόμενος ἐπίσκοπος χειροτονεῖται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου. Ἕκαστος ἐπίσκοπος διευθύνει τὴν ἐπαρχίαν του, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικὰς ὁμάδας μεμυημένων, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα διάκονον καὶ μίαν διακόνισσαν. Ὁ Πατριάρχης θεω-

ρεῖται ὅτι ἔχει τὸν πρῶτον βαθμὸν τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου. Οἱ Γνωστικοὶ ἔχουν σήμερον ἰδίαν ἱεροτελεστίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ αὐτὴ περίπου μὲ τὴν χριστιανικήν, ἀλλ' οἱ τύποι αὐτῶν κρύπτουν τὰς τοῦ Λουτσιφερανισμοῦ, διότι ὅλοι οἱ ὕμνοι, οἵτινες ἀναπέμπονται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν πρὸς τὸν Θεόν, ἀπευθύνονται ὑπὸ τῶν Γνωστικῶν πρὸς τὸν Λούτσιφερ (Σατανᾶν).

Κατὰ τοὺς ΙΕ΄ μέχρι τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνας, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συναντῶμεν διαπρεπεῖς σοφοὺς ἐμπνευσμένους θεολόγους, οἱ ὁποῖοι προέλεγον τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀναμενομένου Μεσσίου τῶν Χριστιανῶν, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Ἀντίχριστον. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐννόουν τὴν ἐμφάνισιν ἀνθρώπου, ὥστις θὰ ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς παγκοσμίου κινήσεως πρὸς ἄρνησιν παντὸς ἠθικοῦ νόμου, πάσης ἰδέας ἐθνικότητος, πατρίδος οἰκογενείας καὶ θρησκείας ὡς καὶ πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κράτους τῆς ὕλης, τῆς ἀνηθικότητος, τοῦ ἐγκλήματος. Προέλεγον ἐπίσης ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς ὑλιστικῆς καὶ ἀνηθίκου διδασκαλίας του προπαρασκευάζεται ἀπὸ πολλὰς καὶ ποικίλας μυστικὰς ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπώτερον σκοπὸν ἔχουν νὰ στήσουν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τὸ κράτος τῆς βίας καὶ τῆς ἁρπαγῆς, προβάλλοντες ὡς δέλεαρ εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς τὴν ἰσοπέδωσιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν τάξεων καὶ τῶν ἴσων ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Πρὸς τοῦτο ἄλλαι μὲν ὀργανώσεις ἔτεινον πρὸς τὴν ἀναρχίαν, ἄλλαι πρὸς ἀνατροπὰς ἰσχυρῶν δυνάμεων, αἵτινες ἐμπόδιζαν τὸ κάταχθόνιον ἔργον των.

Μεταξὺ τῶν ἑκάστοτε ὑψωσάντων τὴν προφητικὴν

φωνήν των καὶ κρουσάντων τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, θὰ ἀναφέρωμεν τὸν γνωστὸν συγγραφέα Audigier, ἀκμάσαντα πεντήκοντα ἔτη πρὸ τῆς μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνισχύει ὁ γνωστότατος Ἄγγλος ἱστορικὸς Μπόϋλ. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, λέγει ὁ Μπόϋλ, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος, τὸν ὁποῖον τόσον συχνὰ ἀναφέρουν τινές, δὲν δύναται ποτὲ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κόσμον, εἰμὴ μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Γαλλικῆς δυναστείας. Ματαίως δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ τοῦτο λέγει ὁ Audigier (ἱστορία τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ ὑπὸ Μπόϋλ, σελ. 588). Ὁ ἐρευνῶν τὰ αἴτια τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τοῦ 1914 καὶ τῆς Ρωσικῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Audigier ἦσαν προφητικοὶ ἢ μᾶλλον ἀποτέλεσμα μελέτης τῶν τεκταινομένων εἰς τὰς μυστικὰς ἑταιρείας τῆς ἐποχῆς του.

Ἓν εἶνε ὅμως ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὅλαι αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις κατ' ἐπίφασιν εἶνε φιλανθρωπικαὶ θρησκευτικαὶ ἢ ἐπιστημονικαί. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅλαι ἐπιδιώκουν τὴν νίκην τοῦ Λούτσιφερ (τοῦ Σατανᾶ), δηλαδὴ τὴν πτῶσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἁμαρτίας, διὰ νὰ ὁδηγηθῇ ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης εἰς καταστροφὴν μεγαλειτέραν καὶ φοβερωτέραν τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Διὰ τῆς ἀντιπαραβολῆς τοῦ προγράμματος καὶ τοῦ ἔργου ὅλων τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, ἡ ἀλήθεια αὕτη καθίσταται πλέον ἢ ἀναμφισβήτητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Οἱ Ροδοσταυρῖται

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Ρόζενκρόϋτσερ (ἤτοι τῶν Ἐρυθροσταυριτῶν) ὀφείλει τὸ ὄνομά της εἰς τὸν Γερμανοεβραῖον Ρόζενκρόϋτς. ὅστις γεννηθεὶς τῷ 1378 ἀπέθανε τῷ 1484, ἤτοι εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν.

Μόλις δεκαεξαετὴς ὁ Ρόζενκρόϋτς, ἐπεχείρησε μακρὰν περιοδείαν εἰς Τουρκίαν, Αἴγυπτον καὶ Ἀραβίαν, μυηθεὶς εἰς τὴν μυστικὴν ἑβραϊκὴν ἑταιρείαν τῶν Καμπαλιστῶν.

Ἐπιστρέψας εἰς *Γ*ερμανίαν ἵδρυσε τὴν ρηθεῖσαν μυστικὴν ἑταιρείαν, ἡ ὁποία ταχέως ἐξηπλώθη ἐν Εὐρώπῃ καὶ συγκατέλεξε μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν της διασήμους ἄνδρας. Αἱ συνεδριάσεις αὐτῆς ἐτηροῦντο τόσον μυστικαί, ὥστε πολλοὶ τὴν ἐθεώρουν ὡς ἑταιρείαν φαντασιώδη. Ἐν τούτοις εἶνε ἐξηκριβωμένον, ὅτι τῷ 1622 ὑπῆρχον στοαὶ αὐτῆς εἰς Χάγην καὶ Παρισίους.

Ὁ Ἑβραῖος Βαλεντῖνος Ἀνδρέε συνέγραψε τῷ 1614 δύο συγγράμματα ὑπὸ τὸν τίτλον «Φήμη Ἀδελφότητος» (Fama Faternitatis) καὶ «Ἐξομολόγησις Ἀδελφοῦ Ροδοσταυρίτου» (Confessio fratrum Rosa—crucis), εἰς τὰ ὁποῖα παρέχει πολλὰς πληροφορίας περὶ τῆς μυστικῆς ταύτης ἑταιρείας.

Ὁ Κοῦτι Ντὲ-Καντιλὲ (σελ. 47) λέγει ὅτι οἱ Ροδοσταυρῖται ἔλκουν τὴν ἀρχήν των ἐκ τῶν Ταμπλιέρων. Κατ' ἀρχὰς κατέκτησαν τὴν Γερμανίαν καὶ Βοημίαν. Τὸ ρηθὲν ἔργον «Fama Fraternitatis R. C.» ψάλλει τὸ ἐγκώμιον τοῦ τάγματος καὶ ἀποτείνεται πρὸς ὅλους

τοὺς πεπαιδευμένους καὶ ἀρχηγοὺς τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ κατόπιν μετεφράσθη εἰς τὴν γερμανικὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Μένερν,ὅστις, δικαιολογῶν ἑαυτόν, λέγει ὅτι ἔκαμε τὴν μετάφρασιν, ὡς διψῶν ἀλήθειαν, φῶς καὶ εἰρήνην. Ἡ μετάφρασις τοῦ Γουλιέλμου Μένερν ἐξετυπώθη εἰς Κασὶλ τῷ 1614 (Σοῦστερ τόμ. Ι σελ. 289).

Ἡ μυστικὴ αὕτη ἑταιρεία ἐπεδίωξε νὰ μεταρρυθμίσῃ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὁδηγήσῃ ὅπως τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν(;) ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὴν πτῶσίν του καὶ τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Σολομὼν (Σοῦστερ τόμ. Ι σελ. 289).

Εἰς τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν κατ' αὐτοὺς ἐγκλείεται ἡ ὅπως «Ἀνωτάτη Γνῶσις».

Λέγεται ὅτι 120 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ρόζενκρόϋτς ἤνοιξαν τὸν τάφον του καὶ εὗρον ἐκεῖ χειρόγραφον ἔκθεσιν τοῦ μυστικοῦ τοῦ τάγματος.

Εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐκαλοῦντο πάντες οἱ ἀληθῶς διανοούμενοι νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν μυστικὴν ὀργάνωσιν τοῦ τάγματος καὶ νὰ δράσουν ἐν πνεύματι αὐτοῦ. Κατόπιν τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀνεφάνησαν καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα ταχέως διαδοθέντα ἐν Εὐρώπῃ καὶ τὰ ὁποῖα ἔδωσαν νέαν ζωὴν εἰς τὴν ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία ἐπεξετάθη εἰς Ἀγγλίαν, Ἰταλίαν, Γαλλίαν καὶ ἀλλαχοῦ.

Οἱ «ἀδελφοὶ Ροδοσταυρῖται» ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ

ἐξασκοῦν δωρεὰν τὴν ἰατρικὴν καὶ οὕτω νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπαφὴν μὲ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερα πλήθη. Ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ δόγμα τοῦ βαθμοῦ τοῦ διδασκάλου ἦτο τὸ ὑψηλότερον ἀφ' ὅσα ποτὲ ἐπενοήθησαν καὶ ὅτι οἱ ἴδιοι ἐγνώριζον ἐν θείας ἀντιλήψεως ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄξιοι νὰ μετασχουν τῆς Ἑταιρείας των. Οἱ Ροδοσταυρῖται ἐκαυχῶντο ὅτι δὲν ὑπέκειντο οὔτε εἰς τὴν πεῖναν, οὔτε εἰς τὴν δίψαν, οὔτε εἰς τὰς ἀσθενείας, ὅτι διέτασσον ὅλα τὰ δαιμόνια καὶ ὅλα τὰ πνεύματα. Ἡ μυστικὴ αὕτη ἑταιρεία συνεχωνεύθη βραδύτερον μὲ ἄλλας, διὰ νὰ ἐντείνῃ τὴν δρᾶσίν της κατὰ τῆς χριστινικῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Οἱ Καμπαλισταὶ

Ἡ σπουδαιοτέρα ὅλων τῶν μυστικῶν Ἑταιρειῶν εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ τῶν Καμπαλιστῶν. Αὕτη, στηριζομένη εἰς τὴν Καμπὰλ (ἑβραϊκὴν παράδοσιν) κηρύσσει τὸν πανθεϊσμόν, τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἀνηθικότητα. Ἡ Καμπὰλ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἱερᾶς ἑβραϊκῆς βίβλου «Ταλμούθ», ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν Ἰουδαϊκὴν ὑπεροψίαν.

Κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Ἑβραίων, ὁ Ἰεχωβὰ προφορικῶς παρέδωκε τὴν Καμπάλ εἰς τὸν Ἀδάμ, τὸν Σήμ, τὸν Ἰσαάκ, τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Δαυΐδ. Ὅλοι οἱ Ραββῖνοι ἀποδέχονται ὅτι ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς Καμπὰλ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ τις τὴν Παλαιὰν Γραφὴν ἥτις εἶναι γεγραμμένη μὲ ἀλληγορικὸν πνεῦμα. Ἡ πρώτη γραπὴ διατύπωσις τῆς Καμπὰλ ἀπηγο-

ρεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβᾶ διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀναξίων τοιούτων ὑψηλῶν ἐννοιῶν.

Ἡ πρώτη γραπτὴ ἔκδοσις τῆς Καμπὰλ ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβᾶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ Τίτου τῷ 70 μ. Χ. καὶ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Σίμωνος Ἰσαχίδ, περιέχει δὲ τὰς κυρίας βάσεις τῆς Καμπὰλ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζογκάρ». Κατόπιν συνεπληρώθη ὑπὸ ἄλλων Καμπαλισιῶν πάντοτε μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ παράδοσις, εἰς ἣν πιστεύουν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, χρησιμεύει ὡς ἀδιάσπαστος ἐθνικὸς συνδετικὸς κρῖκος, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἰθύνοντες ἐν κρυπτῷ, κυβερνοῦν ὅλους τοὺς Ἑβραίους. Τί σημαίνει ἡ λέξις Καμπάλ; Παράδοσις ἢ γνῶσις ἢ παράδοσις ἀνωτέρας γνώσεως: (Rodolf Falb «Babel», Bibel uud Jao—1903—Βερολῖνον).

Τί περιέχει ἡ Καμπάλ; Ἡ Καμπὰλ εἶναι συλλογὴ ἐπιστημονικῶν, ἀστρονομικῶν, θρησκευτικο—φιλοσοφικῶν ἰδεῶν, δεισιδαιμονιῶν, μαγειῶν καὶ γοητειῶν.

Εἰς τὸ περὶ μαγείας κεφάλαιον τῆς Καμπὰλ φαίνεται κατ' ἐξοχὴν ἡ μεγαλομανία τοῦ ἐκλεκτοῦ Λαοῦ, ἥτις φθάνει μέχρι παραφροσύνης. Π. χ. εἰς τὴν Καμπὰλ λέγεται ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου καὶ ὅτι ἡ ἁρμονία τῆς δημιουργίας προσομοιάζει μὲ τὴν ἁρμονίαν τῶν ἑβραϊκῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Ἰεχωβὰ μετεχειρίσθη διὰ νὰ χαράξῃ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς.

Ἡ Καμπὰλ διδάσκει ὅτι ἕκαστος ἀστὴρ ἔχει ἴδιον πνεῦμα ἢ ἄγγελον καὶ ὅτι κάθε ἄνθρωπος γεννᾶται ὑπὸ ἕνα ἀστέρα ὅστις ἀσκεῖ μυστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς τύχης αὐτοῦ. Ἡ Καμπὰλ παραδέχεται ἄπειρον ἀριθ-

μὸν κακῶν καὶ ἀγαθῶν πνευμάτων, ἀρρένων καὶ θηλέων. Οἱ σοφοὶ Καμπαλισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι δύνανται νὰ προσκαλοῦν καὶ συνομιλοῦν μὲ τὰ πνεύματα καὶ νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς αὐτά.

Αἱ διδασκαλίαι τῆς Ἀστάρτης (θεᾶς τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς γονιμοποιήσεως) καὶ τοῦ Μολλὼχ (θεοῦ ζητοῦντος ἀνθρωποθυσίας) δίδουν τὸν συνδυασμὸν τῶν γραμμάτων, δι' ὧν ἀποτελεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ὄντος, τοῦ ἄρρενος (ἴσδ) καὶ θήλεος (γκὲ) τοὐτέστι τοῦ Ἑρμαφροδίτου. Ὅταν τοῦτο ἑνωθῇ μὲ τὸ Βὰδ γεννᾷ τὴν ἀκόλουθον γενεὰν (τὸ δεύτερον Γκέ). Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τὸ μυστήριον τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ μεγαλομανία τῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς προσπαθούσης νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἰδέαν τῆς πνευματικῆς της ὑπεροχῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, εὗρε τὴν εὐκαιρίαν καὶ εἰς τὴν σκοτεινὴν διδασκαλίαν τῆς Καμπὰλ νὰ ἐξάρῃ τὰς μεγάλας ἑβραϊκὰς φυσιογνωμίας.

Οὕτω τὴν Εὐσπλαγχνίαν—ὀνομάζει Ἀβραάμ, τὴν Αὐστηρότητα—Ἰσαὰκ, τὴν Ὡραιότητα—Ἰακὼβ, τὴν Νίκην—Μωϋσῆν, τὴν Κυριαρχίαν—Δαυΐδ.

Ὁ Ἐλίφας Λεβὶ (Ἑβραῖος, διατελέσας καὶ... καθολικὸς ἱερεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα -Ἀββᾶς Κωνστὰν), βαθὺς γνώστης τῆς Καμπάλ, ἀναλύων τὸ κεφάλαιον αὐτῆς τὸ τιτλοφορούμενον «Ζογκὰρ» λέγει ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς Καμπὰλ Ραββῖνος Σίμων Ἰσαχὶδ, εἰς τὰς Καμπαλιστικάς του διδασκαλίας περὶ τῆς δημιουργίας φαντάζεται τὸν κόσμον ἐν εἴδει τεραστίας γαμηλίου κλίνης (E. Levy Splendems, σελ, 48). Κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς Καμπὰλ ὁ Μεσσίας θὰ παρουσιασθῇ ὡς τέκνον μιᾶς μυ-

στηριώδους ἑνώσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς Σενιχόης (γυναικός του).

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκοτειναὶ ἰδέαι τῆς Καμπὰλ δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ Πανθεϊσμός, ἤτοι συνταύτισις τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς φύσεως.

Εἷς ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς διδασκαλίας ταύτης ἦτο καὶ ὁ Ἑβραῖος φιλόσοφος τοῦ XVII αἰῶνος Μπαροῦχ Σπινόζα, τοῦ ὁποίου τὸ σύστημα στηρίζεται ἐπὶ τῆς Καμπὰλ.

Ὁ Θεὸς, λέγουν οἱ Καμπαλισταὶ, εἶνε προαιώνιος, ἀτελεύτητος ὕπαρξις καὶ σύγχρονος ὕπαρξις παντὸς ὑπάρχοντος. Καὶ ὁ Ἑβραῖος Σπινόζα διδάσκει, ὅτι «ὁ Θεὸς εἶνε ἀτελεύτητος, αἰωνία οὐσία, πᾶν τὸ ὑπάρχον καὶ κάθε δύναμις τοῦ σύμπαντος, ἐπίσης δὲ αἰωνία αἰτία παντὸς τοῦ ὑπάρχοντος».

Ἐκ τῆς διδασκαλίας τῆς Καμπὰλ δὲν ἐκπηγάζει κανεὶς ἠθικὸς νόμος, μένει δὲ ὁ ἄνθρωπος τελείως ἐλεύθερος νὰ παραδίδεται εἰς ὅλα τὰ πάθη τῆς ἁμαρτωλῆς του φύσεως.

«Τὸ γενετικὸν ἔνστικτον—ἰδοὺ ἡ Θεότης, δι' ἧς εἶνε ἐμπεποτισμένη ἡ Καμπάλ. Ἡ διαρκὴς ἀπόλαυσις—ἰδοὺ τὰ «ἅγια τῶν ἁγίων». (Revue internationale des sociétés secrètes—La judaisme σελ, 879,5 Ἀπριλίου 1913(.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Οἱ Νεότουρκοι

Ὄχι μόνον ὁ ἑλληνικός, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ Λαοὶ δικαίως διερωτῶνται ποῦ ἤντλησαν τὴν δύναμίν των οἱ

Νεότουρκοι καὶ ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἑλληνικὸν καὶ χριστιανικὸν πολιτισμὸν τῆς Μ. Ἀσίας.

Τὸ αἴνιγμα τοῦτο λύεται, ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Νεότουρκοι καὶ ὁ Κεμὰλ εἶχον τὴν ἐνίσχυσιν πανισχύρων ὀργανώσεων ὅλης τῆς γῆς, ἀφοῦ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἑβραῖοι ντονμέδες, ὁηδαλὴ ἐξισλαμισθέντες πρὸ ὀλίγου ἢ πρὸ πολλοῦ χρόνου.

Ἐπὶ τοῦ Σουλτάνου Μεχμὲτ Ι (1413-1421) ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις τοῦ Σεΐχ Βεδρεδὶν Σεμαβί, ἥτις ἐπεδίωξε ὅῆθεν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἀλλ' ὁ πραγματικὸς σκοπὸς ἦτο ἡ κατάλυσις τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἰσραήλ.

Κύριοι ἐμπνευσταὶ τοῦ Σεΐχ Βεδρεδὶν Σεμαβὶ ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι Χοῦ-Τολὰκ Κεμαλὶ καὶ Ἀβραὰμ Σουσσᾶ. Διὰ τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα παρεῖχον εἰς αὐτόν, ὠργανώθησαν ἄτακτα στίφη δεκάδων χιλιάδων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 2—3 ἔτη διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου κατέστρεφον τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Δὶς ἐνίκησαν τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατόν. Ἀλλ' ὅταν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι τὰ στίφη ταῦτα ὡς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ὠργανωταί των Ἑβραῖοι, διέδιδον κομμουνιστικὰς ἰδέας, ἐξηγέρθη ἡ γενικὴ τῶν Τούρκων ἀγανάκτησις. Ὁ πρίγκιψ Μουρὰτ κατώρθωσε τότε νὰ διαλύσῃ καὶ πατάξῃ τὰ ἐπαναστατικὰ αὐτὰ στοιχεῖα.

Ἡ ἱστορία διδάσκει προσέτι ὅτι ἡ ὀργάνωσις «Ἀχιλὲρ» ἥτις ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν Ἄγκυραν, ἦτο ὀργάνωσις ἑβραϊκή,

Ἡ σοβαρωτέρα ὅμως ἀπόπειρα τῆς καταλύσεως τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ Σουλτάνου Ἀζίζ γενομένη διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δῆθεν συνταγματικοῦ πολιτεύματος (1876). Πρὸς τοῦτο ἐμυήθη ὁ πρίγκιψ Μουρὰτ καὶ ὁ Μέγας Βεζύρης Μιδὰτ πασᾶς, εἰς τὸν Μασσωνισμόν.

Καὶ ὁ μὲν Σουλτᾶνος Ἀζίζ ἐσφάγη διὰ ξυραφίου, ὁ δὲ Μουρὰτ ἀνῆλθεν εἰς τὸν Θρόνον ἀνακηρύξας τὸ σύνταγμα.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς διὰ τοῦ συντάγματος βαθμιαίας παραλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπέτυχε, διότι ὁ φανατισμὸς τῶν Τούρκων ἐξηγέρθη. Καὶ ὁ Λαὸς ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μουράτ, Χαμὶτ, κατέλυσε τὸ σύνταγμα καὶ ἐνέκλεισε τὸν τολμηρὸν πρίγκιπα εἰς ἓν περίπτερον τῶν ἀνακτόρων ὡς φρενοβλαβῆ.

Τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέλαβε βραδύτερον ἡ μυστικὴ ἑταιρεία τῶν Ντονμέδων τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁμολογουμένως τὴν ἔφερεν εἰς πέρας, διότι καὶ τὴν Τουρκικὴν Αὐτοκρατορία διεμέλισε καὶ τὴν Μωαμεθανικὴν θρησκείαν κατερράκωσε διὰ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ψευδο-συντάγματος τοῦ 1908.

Οἱ κορυφαῖοι τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου ἦσαν ὁ περίφημος Δζαβὶτ βέης (ἑβραῖος), ὁ Χαλὴλ βέης (ἑβραῖος), ὁ Ἐμβὲρ Πασᾶς (ἑβραιοπολωνικῆς καταγωγῆς, ὁ Μεχμὲτ Σερὶφ (ἀθίγγανος), ὁ Ταλαὰτ (ἀθίγγανος), κτλ. Ἡ μυστικὴ ἑταιρεία τῶν Ντονμέδων ἢ Νεοτούρκων συνῆλθε τῷ 1900 εἰς Παρισίους καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸ μέγα συνέδριον τῶν Φιλελευθέρων Ὀθωμανῶν (Congrés des liberaux Ottomans).

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1909 ἐγένετο ἕτερον μυστικὸν συνέδριον ἐξ ὅλων τῶν τμημάτων τῆς Νεοτουρκικῆς του ὀργανώσεως. Εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν οἱ ἑβραῖοι ὀργανωταὶ ὑπέβαλον τὰς ἑξῆς προτάσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ ἔγιναν δεκταί.

1) Νὰ διαιρεθῇ ὁ πλοῦτος καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Τουρκίας μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν.

2) Νὰ θραυσθῇ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐπιρροὴ τῆς θρησκείας.

3) Νὰ χωρισθῇ τὸ Καλιφᾶτον ἀπὸ τὸ Σουλτανᾶτον.

4) Νὰ καταλυθῇ ἡ δυναστεία καὶ νὰ κηρυχθῇ ἡ δημοκρατία.

Ἔκτοτε παρέστημεν μάρτυρες τῆς ἐφαρμογῆς ὅλων τῶν ἀποφάσεων τούτων. Σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον οὐδ' ἴχνος τοῦ Καλιφάτου ἢ τοῦ Σουλτανάτου ἐν Τουρκίᾳ. Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Χώρας διεσπαθίσθησαν καὶ ἡ θρησκεία κατερρακώθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

Οἱ κομιτατζῆδες

Ἐλάχιστα εἶνε γνωστὴ ἡ ἀληθὴς ἱστορία τοῦ περιφήμου «Μακεδονικοῦ Κομιτάτου» ἢ τῶν Κομιτατζήδων. Γενικῶς ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι πρόκειται περὶ κινήσεως Βουλγάρων πατριωτῶν καταγομένων ἐκ Μακεδονίας. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μόνον τὸ πρόσχημα. Ὑπὸ τὸ προσωπεῖον κρύπτονται αἱ αὐταὶ μυστικαὶ ὀργανώσεις.

Ἡ δρᾶσις τῆς κομήσης Ἰγνάτιεφ, συζύγου τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἰγνάτιεφ, εἶνε γνωστή. Ὑπὸ τὸ πρόσημα ὀκκουλτιστικῶν συνεδριάσεων, τὸ σαλόνι

τῆς κομήσσης ἐχρησίμευεν ὡς κέντρον ραδιουργιῶν.

Τὸ νῆμα ὅμως τῶν ραδιουργιῶν τούτων πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἰδίᾳ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Βιέννῃ καὶ Βουδαπέστῃ, ὅπου κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἔχουν στήσει τὰ στρατηγεῖά των αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις, προπαρασκευάζουσαι πολέμους, ἐμφυλίους σπαραγμοὺς καὶ ἐπαναστάσεις. Πλὴν τοῦ Μακεδονικοῦ κομιτάτου καὶ τὸ Βαλκανικὸν ἐν Λονδίνῳ εἶνε ἔργον τῶν ὀργανώσεων τῆς Θεσσαλονίκης.

Πολὺ λελανθασμένη εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι οἱ χειραγωγοῦντες τὰ κομιτᾶτα ταῦτα εὑρίσκονται ἐν Σόφιᾳ. Ἐκεῖ εἶνε τὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ ἡ ἐμπνέουσα αὐτὰ εἶνε ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Μετὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον, αὐτὴ καὶ πάλιν ἡ Θεσσαλονίκη ἐζήτει τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας. Ὁ κ. Πέπο Μαλλὰχ ἔγραφε κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον, ζητῶν τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας. Διὰ αὐτὸ φαίνεται ἡ Ἑλλὰς τὸν ἐτίμησε διὰ τριῶν παρασήμων καὶ ἐπὶ πλέον, εὐγνωμονοῦσα διά τὰς μεγάλας του ὑπηρεσίας, τὸν διώρισεν ὑπαρχηγὸν τῆς ἀποστολῆς, ἥτις εἶχε μεταβῇ εἰς Γένουαν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι ὁ γνωστὸς Ρακόβσκυ, σήμερον διαπρέπων ἐν Ρωσίᾳ, εἶνε Ἑβραῖος ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ Μακεδονικοῦ κομιτάτου καὶ ὅτι ὁ γνωστὸς ἐπίσης Σὰμ Καράσο, ἄλλοτε δικηγόρος ἐν Θεσσαλονίκῃ, πρωτοστατήσας εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ νεοτουρκικοῦ κομιτάτου, ὑπῆρξεν ἐπίσης εἷς ἐκ τῶν σημαιοφόρων τῆς μακεδονικῆς αὐτονομήσεως. Οἱ πυρῆ-

νες Βιέννης, Βουδαπέστης καὶ Θεσσαλονίκης, συνεργάσθησαν πάντοτε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ Σατανισταὶ ἢ Λουτσιφεριανοὶ

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Σατανιστῶν ἢ Λουτσιφεριανῶν πιστεύει εἰς τὸν Σατανᾶν ἢ Λουτσιφέρ, δηλαδὴ εἰς τὸν πρῶτον ἐκ τῶν ἀγγέλων, ὅστις ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐρρίφθη εἰς τὸν Ἅδην. Θεμελιῶδες δόγμα τῆς Ἑταιρείας ταύτης εἶνε ὅτι τὸν κόσμον ἐδημιούργησεν οὐχὶ ὁ Θεὸς ἀλλ' ὁ Σατανᾶς, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἀτέλειαι τῆς δημιουργίας, αἱ δυστυχίαι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅλα τὰ δεινὰ τῆς γῆς. Πρέπει λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι νὰ προσκυνοῦν τὸν Σατανᾶν, δηλαδὴ τὸν Θεὸν τοῦ κακοῦ, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ὁ πλάστης των. Ἄρα ἡ ἁμαρτία ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίζῃ, ἀλλὰ τοὐναντίον πρέπει νὰ μᾶς ἑλκύῃ καὶ εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ πιστεύωμεν...

Ὁ Jules Bois, εἰς τὸ κεφάλαιον περὶ σατανισμοῦ, γράφει ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἑβδομὰς τῶν Παρισίων «La Cemaine religieuse de Paris», ὄργανον ἐπίσημον τοῦ Καθολικισμοῦ, ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὕπαρξιν ἐνὸς ἀντιπάπα ὀνόματι Σέμμι, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σατανισταὶ προσέφεραν τὴν τιάραν τοῦ Σατανᾶ. Διάφοροι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ P. Deshampes. M. Claudio Saunet, Mgr Tava, Dom Benoit. Mgr Meurin, πλειστάκις ὡμίλησαν περὶ σατανιστῶν. Ὁ δὲ Dr Bataille, μεμυημένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Λουτσιφὲρ, γράφει:

«Ὑφίστανται μία φοβερὰ θρησκεία, ὁ Σατανισμὸς, ὁ

ὁποῖος ἔχει τὴν ἀνωτάτην του ἀρχὴν εἰς τὸ Charlestown τῆς Ἀμερικῆς, τὴν Ἱερουσαλὴμ αὐτὴν τοῦ Μεσσίου τοῦ Ἅδου, τὸ ἐκτελεστικὸν εἰς Ρώμην καὶ τὸ διοικητικὸν εἰς Βερολῖνον.

Διὰ νὰ γίνῃ τις Σατανιστής, πρέπει ν' ἀνήκῃ εἰς τὸ δόγμα τοῦ Μισραΐμ καὶ τῆς Μέμφιδος· νὰ φέρῃ τοὐλάχιστον τὸν βαθμὸν τοῦ ἱππότου τοῦ Καδὸς, ὡς καὶ πᾶς τοῦ 33 βαθμοῦ, ἀλλὰ μὴ ἔχων τὸν δακτύλιον, διότι ὁ λαμβάνων τὸν δακτύλιον δὲν εἶνε ἱκανὸς δι' οὐδεμίαν μυστικὴν μύησιν. Ὁ σκοπὸς τοῦ Σατανισμοῦ δὲν εἶνε μόνον ἡ κατάκτησις της πολιτικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάκτησις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου διὰ τῆς ἐξοντώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐκεῖ συνέρχονται οἱ μεγάλοι ἐπιθεωρηταί, ἔχοντες διαρκῆ ἀποστολὴν, ὡς ὁ Cornelius Herz, Hoenkel, Bleichroeder. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ δύο γυναῖκες: ἡ δεσποινὶς Sophia Walder καὶ ἡ Diana Woghan. Ἐγράφησαν πολλὰ διὰ τὰς δύο αὐτὰς ἱερείας τοῦ Λούτσιφερ. Ὁ François de Nion διηγήθη τὰς προφητείας τῆς Sophia ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Θρόνου. Εἰς τὰς μεγάλας συναθροίσεις, καθ' ἃς καλεῖται ὁ Σατανᾶς, ἡ παρθένος αὕτη χρησιμεύει ὡς Πυθία. Καὶ αἱ ἀποκαλύψεις αὐτῆς ἀποτελοῦν χρησμούς».

Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς Revue catholique Ἀββᾶς Mustel ἀφηγεῖται εἰς τὸν Jules Bois τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Σατανισμὸς ἐπιδιώκει τὴν ἀναρχίαν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν παροῦσαν κοινωνίαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων της νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Σατανᾶ». Ἔχει τὸν Πάπαν του (ὁ πρῶτος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλβέρτος Πάϊκ) τὴν ἁγίαν του πόλιν, τὸ Charlestwon, τὸ Βατικανόν του καὶ τὸ ἁγιώτατον μέγα Συμβούλιον τῶν Καρδινα-

λίων του. Εἰς Παρισίους οἱ Λουτσιφεριανοὶ ἔχουν μερικοὺς ναούς, ἕνα εἰς τὴν ὁδὸν Roche chouart, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὸ Sacré-Coeur, ἕτερον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα, πλησίον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἑκάστην Παρασκευὴν εἰς τὰς 3 μ.μ. ὁ Λούτσιφερ παρουσιάζεται εἰς τὸ Charlestown ὡς ἄγγελος μὲ ἀνεπτυγμένα πτερά, ὡς νὰ κατέρχεται ἀπὸ τὸν φλέγοντα Οὐρανόν!

Ὁ Docteur Bataille, λέγει ὁ Iules Rois, μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι οἱ Λουτσιφεριανοὶ κατέκτησαν ἤδη τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν καὶ Ἀμερικὴν καὶ ὅτι ὅλαι αἱ προσπάθειαι στρέφονται πρὸς κατάκτησιν τῆς Εὐρώπης, ὅπου θὰ δοθῇ ἡ τελικὴ μάχη.

Ὁ σατανισμὸς ἔχει τοὺς ἁγίους ὕμνους, τοὺς ὁποίους ψάλλουν οἱ ὀπαδοί του καὶ ἰδιαίτερα μυστήρια, ἓν εἶδος βαπτίσματος τῶν παιδίων τὰ ὁποῖα καὶ προσλαμβάνουν τὴν προσωνυμίαν τοῦ «μικροῦ λύκου», ἰδίαν τελετὴν γάμου κ.τ.λ.

Ὁ Σατανᾶς εἶνε ἀντιπρόσωπος τῆς φύσεως καὶ ὡς τοιοῦτος παρουσιάζεται ὡς ἡ ἄρνησις πάσης θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου δίδει τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης, τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ ἐὰν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νομίζωμεν ὅτι ἔχομεν κάποιαν ἀξίαν, αὐτὴν τὴν χρεωστοῦμεν μόνον εἰς αὐτόν».

Εἰς τὸ Λιβόρνο τῆς Ἰταλίας ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν «Ὁ Ἄθεος» «L' Atheo» καὶ εἰς τὴν Ἀγκῶνα ὁ «Λουτσιφὲρ» «il Lucifero». Καὶ τὰ δύο αὐτὰ γράφουν συχνάκις: «Ὁ ἀρχηγός μας Σατανᾶς...»

Ἔχομεν ἐπίσης τὸν γνωστὸν ὕμνον τοῦ Σατανᾶ, τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰωσὴφ Καρδοῦτσι, εἰς τὸν ὁποῖον

οὗτος ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ἵνα εἰς τὸ μέλλον τὸ θυμίαμα καὶ οἱ ψαλμοὶ ἀναπέμπωνται εἰς τὸν Σατανᾶν, ὡς εἰς ἐπαναστάτην κατὰ τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔστησαν τὸ μνημεῖον τοῦ Μαντζίνι εἰς Γένουαν, οἱ διαδηλωταὶ ἔφερον σημαίαν μαύρην μὲ τὸν Σατανᾶν ὡς σύμβολον

Εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Καρδιναλίων τοῦ 1889, ὁ Πάπας Λέων ὁ ΙΓ' ἠναγκάσθη νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν παρουσίαν σημαίας τοῦ Σατανᾶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐστήθη τὸ μνημεῖον τοῦ ἀποστάτου μοναχοῦ Δζιορδάνο Μπροῦνο.

Αἱ σημαῖαι τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Ἅδου, εἶπε, κινοῦνται πρὸς τὰ ἐμπρός!

Τὴν φράσιν ταύτην ἐπανέλαβον τὴν ἐπαύριον τὰ ὄργανα ὅλων τῶν Μυστικῶν Ἑταιρειῶν τῆς Γῆς, αἱ ὁποῖαι προσκυνοῦν τὸν Σατανᾶν, ὡς τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος, ἐξαπατῶσαι τοὺς ἀδόλους καὶ ἀθώους Χριστιανοὺς καὶ χρησιμοποιοῦσαι αὐτοὺς εἰς τὴν κατακρήμνισιν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Ἐξ ὅσων εἴδομεν μέχρι τοῦδε, ἡ διάδοσις τοῦ κομμουνισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀριστοτεχνικὴν μέθοδον τῶν ἰθυνόντων τὰς μυστικὰς ἑταιρείας, οἵτινες ἐκμεταλλεύονται τὴν δυσφορίαν τῶν λαῶν ἣν προκαλεῖ ὁ ἀνέκαθεν ἀπὸ προϊστορικῶν χρόνων διεξαγόμενος ἀγὼν τῶν πτωχοτέρων τάξεων πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης των.

Οἱ ἰθύνοντες οὗτοι, ὧν τὰ πρόσωπα ἀπεκαλύψαμεν πλέον ἢ ἐπαρκῶς, κατορθώνουν νὰ διοχετεύσουν τὰς λαϊκὰς ὁρμὰς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπωφελῆται μία γνωστὴ ἐλαχίστη μειοψηφία Σιωνιστῶν εἰς βάρος ὅλων τῶν λαῶν,

Τίνι τρόπῳ κατορθοῦται;

Πρῶτον μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των εἶναι πρόκλησις δυσφορίας τῶν λαϊκῶν μαζῶν κατὰ τοῦ σημερινοῦ κοινωνικοῦ καὶ κρατικοῦ καθεστῶτος. Τὸ καθεστὼς τοῦτο προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποσυνθέσουν: α) Διὰ τῆς ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως τῶν ἰθυνόντων τὴν πολιτείαν, τὴν κοινωνίαν, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν οἰκογένειαν, διὰ νὰ καταστήσουν τὸ καθεστὼς ἀπεχθὲς καὶ ἀφόρητον εἰς τὸν λαόν, οὕτως ὥστε πᾶσα κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασις καὶ ἐξέγερσις νὰ δικαιολογῆται παρὰ τοῦ λαοῦ.

Αἱ μεθόδοι ἃς μεταχειρίζονται εἶναι ἡ διαφθορὰ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διὰ δωρο-

δοκιῶν καὶ ἄλλων ἀνηθίκων μέσων, ὡς τοῦτο ἐγένετο ἐν Ρωσίᾳ, διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἐκθέτουν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ διὰ τῶν ἐπιτηδείων πρακτόρων των. Καὶ τοῦτο ἀνήγαγον εἰς σύστημα δωροδοκιῶν καὶ καταχρήσεων ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις κρατικαῖς ὑπηρεσίαις.

β') Ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν ἥτις ἐπιτελεῖται δι' ἀνηθίκων δημοσιευμάτων, θεατρικῶν παραστάσεων, κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ἐξυβρίσεως καὶ ἐξευτελισμοῦ τῶν ἐθνικῶν, θρησκευτικῶν καὶ οἰκογενειακῶν αἰσθημάτων καὶ παραδόσεων.

γ') Πρόκλησις, ὑπερτίμησις καὶ αἰσχροκερδὴς ἐκμετάλλευσις τῶν ἀντικειμένων τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ὑποτίμησις τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος. Πρόκλησις ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν κρίσεων διὰ τῶν ὑπερπαραγωγῶν καὶ τῶν ἀπεργιῶν κλπ.

Τοῦτο συγκεκριμένως βλέπομεν εἰς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν ὅπου διηρπάζοντο τεχνηέντως καὶ ἀπεκρύπτοντο τὰ τρόφιμα καὶ ἐξηυτελίζετο τὸ γαλλικὸν νόμισμα. Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμεν ἐν Ρωσίᾳ, τὸ αὐτὸ παρετηρήθη καὶ ἐν Γερμανίᾳ ὅπου ἀπεπειράθη νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ κομμουνισμὸς διὰ τῆς ἐξευτελίσεως τοῦ Γερμανικοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος.

δ') Ἀφοῦ κατορθώσουν διὰ τῶν μέσων τούτων νὰ προκαλέσουν ἀντίδρασιν τοιαύτην, οὕτως ὥστε οἱ λαοὶ νὰ ἐξαναγκασθῶσιν εἰς ἐξεγέρσεις, τότε αὐτοὶ διὰ τῶν συνειδητῶν ἢ ἀσυνειδήτων ὀργάνων των λαμβάνουν τὴν ἡγεσίαν τῶν ἐξεγέρσεων εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνωνται κυρίαρχοι τῆς καταστάσεως πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματός των. Τοῦτο εἴδομεν ἐν

Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1798 ἐπίσης ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1871 κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Παρισινῆς κομμούνας καὶ ἤδη βλέπομεν παραστατικώτερον ἐν Ρωσίᾳ.

Ἡ ἰδία ἠθικὴ ἀποσύνθεσις παρατηρεῖται καὶ ἐνταῦθα ὅπου βλέπομεν ὅτι ἀπό τινων ἐτῶν τὰς ἰθυνούσας τάξεις ἀποτυφλουμένας ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῶν ἐγωϊστικῶν ἀπολαύσεων σπεύδουν νὰ ἱκανοποιοῦν εἰς βάρος τῶν πτωχοτέρων τάξεων ὅλα τὰ κτηνώδη ἔνστικτα τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους. Οὕτω βλέπομεν τοὺς πατέρας καὶ ἀδελφοὺς νὰ ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἠθικὴν ἑνότητα τῆς κοινωνίας,παρασυρόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ δῆθεν ψευτοσυγχρονισμοῦ νὰ μὴ ἐξετάζουν πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ μεταβαίνουν πρὸς ψυχαγωγίαν αἱ γυναῖκες καὶ ἀδελφαί των καὶ τοῦτο εἰς χώραν ὅπου πρὸ δεκαετίας καὶ ἡ ἐλαφροτέρα προσβολὴ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς ἐτιμωρεῖτο καὶ ἐπληρώνετο σκληρῶς.

Ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν ἡ μανία πρὸς ἀπόκτησιν ὑλικῆς ἀπολαύσεως νὰ θαμβώνῃ πᾶσαν συνείδησιν ὥστε αἱ καταχρήσεις καὶ προσβολαὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ αὐτῶν τῶν νόμων τῆς πολιτείας νὰ θεωροῦνται φυσικαί.

Ἔλλειψις παντὸς σεβασμοῦ πρὸς τὰ δικαιώματα τοῦ πλησίον καὶ τοῦ ἀσθενεστέρου, οὕτως ὥστε νὰ βλέπωμεν ἀνθρώπους πατῶντας ἐπὶ πτωμάτων τῶν ὁμοίων των διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ μέσα τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων.

Ἡ τάσις αὕτη ὑποδαυλίζεται ἐπιτηδείως δι' ὅλων τῶν ἀνηθίκων δημοσιευμάτων, θεατρικῶν παραστάσεων, κινηματογραφικῶν ταινιῶν, κλπ. ὧν τὰ νήματα

κατέχουν αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις τείνουσαι εἰς τὴν τελείαν ἀποσύνθεσιν καὶ πρόκλησιν τῆς λαϊκῆς ἀγανακτήσεως.

Τὰ ὄργανα ταῦτα καὶ ἐν Ἑλλάδι διεγείρουν τεχνηέντως τὰς ἐργατικὰς καὶ λαϊκὰς μάζας ἐναντίον τῆς οὕτω ἐκτεθείσης ἰθυνούσης τάξεως καὶ συστηματοποιοῦν τὰς ἐνεργείας των εἰς τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν.

Κατὰ τῆς δράσεως ταύτης τῶν ὀργάνων τῆς καταστροφῆς δὲν ἐπαρκεῖ οἱαδήποτε κρατικὴ ἐνέργεια, ἄνευ τῆς συναρπαγῆς καὶ συνεργασίας τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας ἥτις, συνερχομένη εἰς ἑαυτὴν καὶ ἐνισχύουσα τὰς ἠθικὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις της αἵτινες τὴν ἔσωσαν ἐκ τῆς φρικωδεστέρας δουλείας, δύναται καὶ τώρα νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς καταχθονίους ταύτας ἐπιβουλὰς τῶν ἐχθρῶν τῆς φυλῆς μας.

Παραλλήλως, αἱ πλουτοκρατικαὶ τάξεις ὀφείλουν ν' ἀνανήψουν ἐξυψούμεναι εἰς αἰσθήματα φιλανθρωπίας καί ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς ἐργαζομένους καὶ πάσχοντας,ἐὰν θέλουν ν'ἀποφύγουν τὴν τύχην τῶν ἀστῶν τῆς Ρωσικῆς ἰθυνούσης τάξεως ἥτις, τυφλώττουσα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἔπεσε θῦμα τῆς ἰδιοτελείας της.

ΤΕΛΟΣ

Ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀνατύπωσις καὶ μετάφρασις

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελὶς
Πρὸς τοὺς φίλους μου καὶ ἀναγνώστας	3
Ἐπιστολὴ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Κου Μαργαρίτη Εὐαγγελίδη	4
Πρόλογος	7

ΜΕΡΟΣ Α'.

Τὶ ἐστὶ Ἑβραϊκὴ θρησκεία	15
Ἡ Κομμουνιστικὴ διεθνὴς εἶναι ὄργανον τῶν Ἑβραίων Κεφαλαιούχων	20
Ἡ Ἑβραϊκὴ ὑπερκυβέρνησις	25

ΜΕΡΟΣ Β'.

Πρόγραμμα καὶ σκοπὸς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ σελ. 34

Πρωτόκολλον Ι.—Τὸ δίκαιον ἐν τῇ δυνάμει.—Ἐλευθερία-ἰδέα-ἐλευθερία.—Ὁ χρυσός, ἡ πίστις, ἡ αὐτοδιοίκησις.—Ὁ Δεσποτισμὸς τοῦ κεφαλαίου.—Ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρός.—Τὸ πλῆθος-ἡ ἀναρχία.—Πολιτικὴ καὶ ἠθική.—Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.—Τὸ ἀκατάβλητον τῆς Μασσωνοεβραϊκῆς ἀρχῆς.—Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα.—Ὁ ὄχλος εἶνε τυφλός.—Αἱ ἔριδες

τῶν κομμάτων,—Οἰνόπνευμα-κλασσικισμός-διαφθορά.—Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ κανόνες τῆς Ἑβραιομασσωνικῆς Κυβερνήσεως.— Τρομοκρατία.— Ἐλευθερία-ἰσότης-ἀδελφότης.—Ἡ κατάργησις τῶν προνομίων τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Γκόϊμ.—Νέα ἀριστοκρατία.—Ψυχολογικὸς ὑπολογισμός.

Πῶς ὁ μασσωνισμὸς κατήντησεν ὄργανον τῶν Ἑβραίων σελ. 44.

Ἐφαρμογὴ τῶν Μασσωνικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν λαῶν.—Μασσωνικὸν σύνθημα.—Οἱ λόγοι τῶν φιλελευθέρων κατ' οὐσίαν εἶναι τὸ σύνθημα τὸ μασσωνικὸν «Ἐλευθερία-ἰσότης-ἀδελφότης».—Ἡ σημασία τοῦ ἀντισημιτισμοῦ.—Ἡ δικτατορία τοῦ Μασσωνισμοῦ.— Τρομοκρατία.— Ἐπικοινωνία τῶν ἀρχῶν μὲ τὸν λαόν.—Ἡ αὐθαιρεσία τῆς ἐλευθερίας.—Ψευδεῖς θεωρίαι.—Ἡ ἑρμηνεία τῶν νόμων.—Διὰ ποίων μεθόδων οἱ Ἑβραῖοι ἐπιδιώκουν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ.— Καταδίκαι.— Τὸ μέλλον τῶν Γκόϊμ Μασσώνων.—Ὁ μυστικισμὸς τῆς ἐξουσίας.—Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν Μασσωνικῶν στοῶν.—Ὁ μασσωνισμὸς ὡς χειραγωγὸς ὅλων τῶν μυστικῶν σωματείων.—Ἡ σημασία τῆς ἐπιτυχίας.—Ὁ Κομμουνισμός.—Θύματα.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ τῶν Μασσώνων σελ. 55.

Τὸ λακωνικὸν καὶ εὐκρινὲς τῶν νόμων τοῦ μέλλοντος.—Ἡ σκληρότης τῶν τιμωριῶν.—Ἡ ἀπολυταρχία τοῦ μασσωνισμοῦ.—Πατριαρχικὴ μορφὴ τῆς μελούσης ἐξουσίας.— Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.—Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ἰσραὴλ πατριάρχης τοῦ κόσμου.

	Σελὶς
—Πῶς οἱ Ἑβραῖοι ὁδηγοῦν εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν τὸν ἑλληνικὸν λαόν.	
Ἡ ἀστάθεια τῶν πολιτευμάτων	63
Θῶς ἐνεργεῖται ἡ οἰκονομικὴ προπαγάνδα τῶν Ἑβραίων	69
Πῶς ἐφηρμόσθησαν ἐν Ρωσίᾳ αἱ ἑβραϊκαὶ ἀρχαὶ	73
Πῶς ὁ Μασσωνισμὸς ἐματαίωσε τὴν ἔγκαιρον ἐξόντωσιν τῶν Μπολσεβίκων	75
Πῶς οἱ ἑβραῖοι ὑποκινοῦν δημοκοπικῶς τοὺς ἐργάτας.	

ΜΕΡΟΣ Γ'.

	Σελὶς
Αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι	84
Μασσωνισμὸς (ἐλεκθεροτεκτονισμός)	88
Ποῖοι εἶναι οἱ θεοσοφισταί	94
Οἱ Ἰλλουμινάτοι	117
Οἱ Ταμπλιέροι	122
Οἱ Μαρτινισταὶ	129
Θἱ Ἀσσασίνοι	135
Οἱ Φατιμίδαι	140
Οἱ Γνωστικοὶ	144
Οἱ Μανιχαῖοι	149
Οἱ Ροδοσταυρῖται	160
Οἱ Καμπαλισταὶ	162
Οἱ Νεότουρκοι	165
Οἱ Κομιτατζῆδες	168
Οἱ Σατανισταὶ	170
Επίλογος	174

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

«Τί ἐστὶ Μπολσεβικισμὸς» (ἐκδοθὲν εἰς 10.000 ἀντίτυπα καὶ ἐξαντληθέν).

Πρὸς ἔκδοσιν

1) «Ποῖοι λαοὶ ἐπεδίωξαν τὴν κοσμοκρατορίαν τοῦ κόσμου».

2) «Καλιόστρο καὶ Ράσπουντιν ἤτοι σύγκρισις τῆς Γαλλικῆς καὶ Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως».

3) Τί γίνεται ἐν Κίνᾳ;

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 25